

JIM, DE INDIAAN

Een verhaal uit den tijd van den opstand der Sioux-Indianen.

Naar het Engelsch

door

G. C. HOOGEWERFF

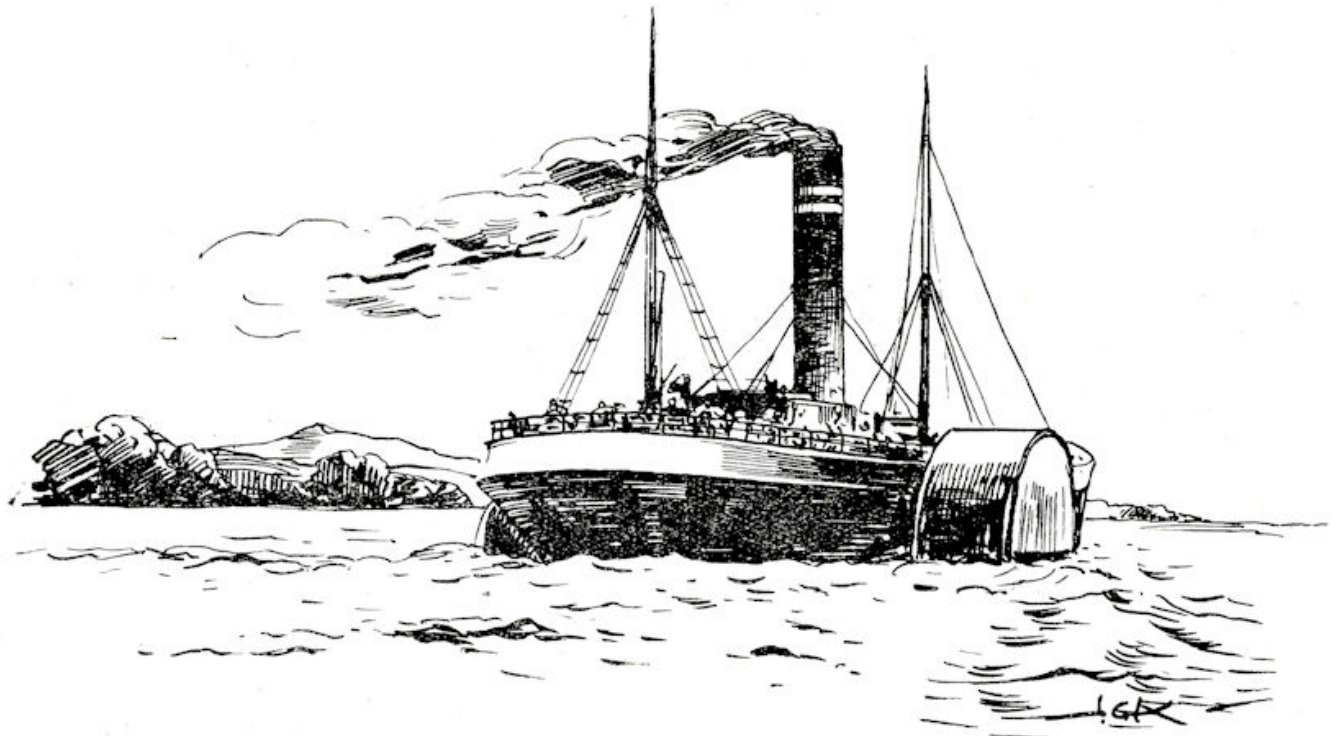
(Voor Wim en Jan).

OP DE RIVIER.

Op een brandend heeten dag in Augustus 1862 zwoegde een kleine stoomboot stroomopwaarts op de Minnesota, de rivier, waaraan de staat Minnesota zijn naam ontleent, thans een van de landbouwstaten

strekke langs de oevers, de golvende prairiën, de dichte bosschen, voor de meesten van hen het land der toekomst.

Op den achterstevan van de boot stonden twee personen, die nauwelijks leeten op het schitterende panorama. De een was een knappe, tamelijk lange jonge man. Een Panama-hoedje stond een beetje schuin op zijn hoofd. Onder zijn linnen stofjas, die open hing, droeg hij een goed zittend zomerpak en over zijn vest bengelde een zware, gouden horlogeketting. Onder zijn arm droeg hij een portefeuille. Die jonge man heette Adolf Halleck. Hij was een schilder, die een reis maakte op de Minnesota-rivier, om schetsen en waterverfteekeningen te maken van de machtige natuur

van Noord-Amerika, maar in die dagen nog behoorende tot dat Verre Westen, waar slechts weinige koene pioniers hunne blokhuizen hadden gebouwd, om er op den rand van de wildernis een bestaan te vinden. Op het dek van de stoomboot zaten mannen, vrouwen en kinderen opeen gepakt tusschen kisten, vaten en balen en de duizend en één benodigdheden van den landverhuizer en den reiziger. Alle reizigers trachtten zich een plaats te veroveren aan de verschansing, om het oog te laten weiden over het landschap, dat zich uit-

van het Verre Westen.

Tegenover hem zat een jong meisje, een levendig schepseltje, met heldere, ondeugende oogen. Zij waren neef en nicht.

„Ja, Marianne, als ik tegen den herfst weer thuis kom, zal ik zeker genoeg schetsen hebben voor mijn schilderijen in de eerste zes jaren”, zei de jonge man, terwijl hij naar de uitgestrekte prairie keek, waar zij langs voeren.

„Je vindt zeker de natuur rondom ons de moeite van het schetsen niet waard”, antwoordde het meisje spottend.

„Dat weet ik nog niet. Daarginds is een heel aardig landschap. Ik heb er wel minder gezien. Als er nu maar op den achtergrond een groep Indianen waren, dan zou het een heel aardig schilderij kunnen worden.”

„Je bewondert dus nog altijd de Indianen.”

„Dat doe ik. En dat heb ik al als jongen gedaan. Ik heb altijd verlangd ze nog eens te ontmoeten in hun eigen land, in de prairiën en de bosschen. De echte Indianen, zie je, die nog niet bedorven zijn door hun omgang met de blanken.”

„Nu, je zult gelegenheid genoeg hebben, om de echte roodhuiden te zien. Maar ik verzeker je, dat jou mooie ideeën zullen verdwijnen als sneeuw voor de zon.”

De schilder schudde glimlachend het hoofd.

„Onmogelijk! Dat zit te diep bij me!” verzekerde hij. „O, ik ontken niet, dat er schelmen en vagebonden onder zijn, maar die zijn er bij ons ook. Ik beweer, dat de Indianen een edel, dapper en ridderlijk ras zijn, beter dan wij, in vele opzichten.”

„En ik zeg, dat ze een verraderlijk, onmeedoogend, akelig volk zijn, ten minste de Indianen hier in Minnesota. Nou weet je 't ineens!”

De schilder glimlachte om de opgewondenheid van het meisje. Na een oogenblik zei hij:

„Wel, Marianne, je kent de Indianen in Minnesota beter dan ik, maar ik denk, dat je die bedoelt, die hier in de buurt van de nederzettingen worden aangetroffen. Als je maar een paar honderd mijlen verder in de bosschen wou gaan, dan zou je wel anders over hen denken.”

„Anders over hen denken? Nog een paar honderd mijlen verder gaan!” herhaalde het meisje met komische verontwaardiging. „'t Verbaast me genoeg, dat er nog blanken zijn, die in dit land willen wonen. Ik weet, waarom je lacht. Je wilt weten, waarom ik hier dan den heelen zomer gelogeed heb. Ik beloof je, dat je mij, als ik eenmaal weer thuis ben, te Cincinnati, nooit weer ten Westen van de Mississippi zult zien. 't Is alleen, omdat ik Oom John beloofd heb, dat ik hem zou komen opzoeken en hij is zoo goed, dat ik hem niet graag zou teleurstellen.”

„Oom John Brainerd”, zooals hij genoemd werd, was eigenlijk geen familie

van de jongelui. Hij was een jeugdvriend van den vader van Marianne Allondale en de kinderen waren gewoon hem „oom” te noemen. Hij was in 1856 naar Minnesota verhuisd en had al de leden van de familie Allondale laten beloven, dat zij hem daar zouden komen opzoeken, zoodra hij op orde was. De heer Allondale en zijn vrouw, en al hunne kinderen, getrouwd en ongetrouwd, hadden dit ook gedaan, op Marianne na, die de jongste was. In Juni 1862 bracht haar vader haar naar Sint Paul en zette haar daar op de boot. Zij zou de rivier opvaren, tot den steiger, waar Oom John haar zou afhalen en het was de afspraak, dat zij dien zomer bij hem zou blijven logeeren.

Zij bracht verscheidene aangename weken door op de boerderij in het Verre Westen, waar zij ineens inderdaad „heelemaal buiten” was, want de naaste bureu wonden uren ver. Zij hield veel van „Oom Brainerd” en zijn vrouw en van hun kinderen, Will en Maggie; zij voelde er zich thuis en verlangde volstrekt niet naar het stadsleven. Langzamerhand begon zij er over te denken, hoe zij de thuisreis zou ondernemen. Een meisje kon in die dagen moeilijk alleen reizen in het toen nog onbeschaafde, wilde Westen, vooral na den burgeroorlog tusschen Noord en Zuid. Er waren veel landloopers, deserteurs en ontsnapte gevangenen, die zich van zelf aangetrokken gevoelden door het leven in een nog ongeregelde maatschappij, met een nog schaarsche bevolking, waar zij niet te zeer op de vingers konden worden gezien.

Er bood zich echter van zelf een goede reisgelegenheid aan. Marianne's neef, Adolf Halleck, een jong schilder, maakte een kunstreis door de Westelijke staten. Hij en zijn familie waren ook zeer bevriend met Oom Brainerd en zijn gezin. Toen zijn moeder hem schreef, dat zijn nicht Marianne opgetogen was over de heerlijke natuur in Minnesota, kwam hij spoedig tot het besluit, ook daarheen te reizen, om er schetsen te maken voor latere schilderijen. Hij zou ook bij de Brainerds logeeren en Marianne zou onder zijn geleide naar Cincinnati terug reizen. Zij was hem tegemoet gereisd, tot St. Paul, de kleine hoofdstad van den nieuwen staat, om daar een vriendin te bezoeken en zoo voeren zij nu samen de rivier op.

(Wordt vervolgd.)

JIM, DE INDIAAN

Een verhaal uit den tijd van den opstand der
Sioux-Indianen.

Naar het Engelsch

door

G. C. HOOGWERFF

(Voor Wim en Jan).

„Ik hoor dat het Oom John hier goed gaat”, zeide de schilder na eenige oogeblikken.

„Heel goed! Weet je nog wel, dat wij er allen aan twijfelden of hij er wel wijs aan deed, naar het Westen te trekken, toen

het met zijn zaak misliep. Vader wilde hem geld voorschieten, en hem helpen een

Vervolg van: Wat wil je?

Zoo begrijpen jullie, dat het voornaamste is om het goede soort van hart te hebben, en God voorziet in deze grootste van alle behoeften met deze belofte: „Ik zal u een nieuw hart geven!”

Dan zul je alleen de beste en mooiste dingen willen. En maak daarom dit tot je morgengebed: „Heere Jezus, geef me toch een hart, gelijk aan het Uwe”. En zie dan, wat er gebeurt.

nieuwe zaak te beginnen, maar dat wilde hij niet. Hij zei, dat hij nog niet te oud was, om het leven opnieuw te beginnen, hoewel hij al ver over de vijftig was. Al zijn zeven kinderen zijn nu getrouwd, behalve Will en Maggie.”

„Maggie moet nu al een heel meisje zijn. En Will was nu al een man, een paar jaar geleden.”

„Maggie is bijna achttien. En haar broer is vier jaar ouder.”

„Ik zal blij zijn, ze weer eens te zien. Maar van de Indianen gesproken: zal ik er genoeg zien in den tijd, dat ik bij Oom John ben?”

„Wat je maar genoeg noemt! Ik voor mij vind elken Indiaan, dien ik zie, te veel. Ze zwerven rond in de geheele streek en je komt ze telkens tegen.”

„Dan zal ik er zeker wel een paar kunnen uitteekenen?”

„Met één portret ben je klaar! Neem een van de smerigste vagebonden uit de stad. Geef hem de kleur van een ouden, koperen cent. Geef hem lang, gitzwart haar. Kleed hem dan in een oude, vuile deken en dan heb je het portret van een echten Indiaan uit Minnesota.”

„En zien de vrouwen er ook zoo uit?”

„De vrouwen? 't Portret lijkt evengoed een „squaw”.”

„Ik moet toch een uitzondering maken”, ging Marianne voort, alsof zij gevoelde, dat zij in haar tegenzin tegen de Indianen onbillijk was geweest. „De Christen Indianen verschillen wel van de anderen. Ze zijn meer beschaafd en heusch wel dragelijke wezens. Ik heb er verscheidenen gezien en die steken gunstig bij de anderen af. Daar heb je Chaskie, Paal en nog anderen, waaraan de blanken wel een voorbeeld mochten nemen.”

„Zoo! Dan vind je toch, dat er nog menselijke wezens onder zijn.”

„Dat vind ik zeker. Er is er vooral een, die Oom John soms komt bezoeken. Hij wordt Jim, de Christen, genoemd en ik moet zeggen, dat dat een brave kerel is. Aan hem zou ik mij, als 't er op aan kwam, wel durven toevertrouwen.”

„En geloof je niet, Marianne, — en nu zonder gekscheren — dat die roodhuiden, die je beschrijft, veel beter zouden zijn, als de blanken, de kooplui en de agenten van de Regeering, niet zulk een slechten invloed op hen hadden?”

„Dat kan ik niet ontkennen. De zendingen, die onder de Indianen werken, kunnen bijna niets doen, omdat zij door die lui gehinderd worden. Daar is bijv. Dr. Williamson, die al jaren onder hen heeft gewerkt en zendeling Riggs, die 25 jaar geleden aan het meer Iyedan is komen wonen. Zelfs nu is het nog op de uiterste grens der beschaving en dan kunt ge denken, wat het 25 jaar geleden was. Zijn huis is in brand gestoken en hij mocht God danken, dat hij en zijn gezin er levend zijn afgekomen.”

„Dan had hij er zeker genoeg van?”

„Zeker niet! Dan zou hij geen echte zending zijn. Hij werkt nog onder hen, en dat zal hij zeker blijven doen tot zijn dood. En hij is de eenige niet. Er zijn er verscheidenen, die niemand kent, maar die met liefde en geduld onder de Indianen werken, om hun het Evangelie te brengen.”

„Wel, Marianne, je windt je heusch op. Zou jij graag de vrouw van een zendeling zijn?”

„Dat zou ik zeker, als ik er den moed toe had. Maar ik ben maar een arm, zwak schepsel.”

„Als je de Indianen nu maar zoo bewonderde als ik. Dan kon je vast op je eigen gelegenheid beginnen, zonder te wachten, tot je getrouwd was.”

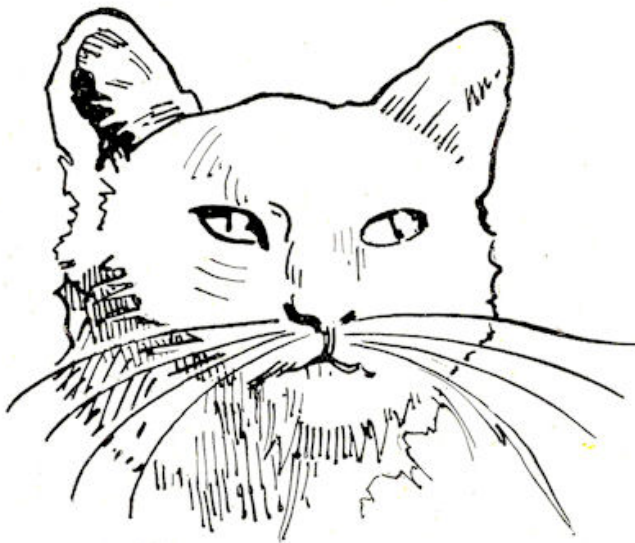
„Ach, schei uit! Je wordt vervelend! Maar kijk eens, hoe anders het landschap verandert!”

„Ik geloof heusch, dat ik een schets ga maken”, zei de schilder en hij haalde zijn schetsboek en een potlood te voorschijn.

„Daar zal je geen tijd voor hebben, Adolf. Kijk eens naar den oever daarginds. Zie je daar geen wagen bij den steiger? Een wagen met één paard en een man bij den kop van het paard?”

De schilder keek stroomopwaarts, door zijn kleinen veldkijker.

(Wordt vervolgd).

HET KATTENFEEST.

Nog nooit was een feest
Zoo plezierig geweest,
Als in 't Kattenpaleis
Bij Mimietje en Grijs.

Hansje, Lien, Mien en Net
Zongen eerst een kwartet,
Bob zong daarna een liedje,
Begeleid door Mimietje.

En toen speelde op de bas
Kater Tom een Kris-Kras,
En zijn broertje, die guit,
Speelde mee op de fluit.

Voor 't naar huis toe gaan
Werd een dansje gedaan,
En geen kater of kat
Had meer pret ooit gehad.

Elke kat kreeg een muis
Als present mee naar huis.
Waarlijk! Elf wees de klok,
Toen de laatste vertrok!

E.

JIM, DE INDIAAN

Een verhaal uit den tijd van den opstand der
Sioux-Indianen.

Naar het Engelsch

door

G. C. HOOGEWERFF
(Voor *Wim en Jan*).

„Ik geloof, dat ik iets van dien aard zie.
Is dat de wagen van Oom John?”

„Ja, maar 't zal Will wel zijn, die ons

af komt halen. Nu nog een hobbelen ritje
over de prairie. En dan zijn we er!”

Vervolg: Het vuur in het bevroren land.

Ben je ook zoo? Steek je ook een vuur
aan om de koude wereld warm te maken?
Ben jij een van die menschen, wier onzelf-
zuchtigheid de andere menschen blij en
vroolijk maakt?

De liefde die de Heere Jezus in de
wereld bracht, zal de heele aarde ver-
warmen, indien Zijn volgelingen maar zijn
zooals Hij was, en leeren lief te hebben,
zooals Hij liefhad.

Denk er toch aan, wat Hij eens heeft
gezegd: En gelijk gij wilt, dat u de men-
schen doen zullen, doet gij hun ook des-
gelijks.

DE FARM IN DE PRAIRIE.

Na eenig gemanoeuvree was het stoom-
bootje aan den steiger vastgemeerd, de
loopplank werd gelegd en de twee jonge-
lieden stapten aan wal.

„Wel, Will, hoe maak je 't, oude jon-
gen?”

Een stevige jonge man, door wind en
weer gebruid, kwam langzaam naar voren,
alsof hij er niet zeker van was, dat hij
werd bedoeld.

„Kom, Will, ken je je neef Adolf niet
meer?” vroegde Marianne lachend.

„Och, die bakkebaarden kende ik niet!
Hoe vaar je, Halleck? Je bent ons dubbel
welkom, hoor!”

„Als ik daar niet zeker van was geweest,
was ik niet gekomen. En wat ben jij ver-
anderd, Will! Ik heb wel tien minuten door
mijn kijker naar je staan te loeren, om te
zien, of je 't was of niet, en als 't niet om
Marianne was geweest, die nergens anders
over praten kon”

„Och, hou op met je nonsens! Ik heb
zeker al zesmaal gedreigd, dat ik mijn
parasol op je hoofd kapot zou slaan en ik
zal het doen ook.”

„Neem dan mijn wandelstok! Die is er
beter voor geschikt.”

De schilder hielp zijn nichtje in den
wagen, en toen zijn valies en al de bagage
was geborgen, stapte hij zelf ook in.

„Zeg, Will, kom jij naast me zitten en
laat haar rijden, als zij wil. Daarvoor heeft
ze allebei haar handen noodig en dan kun-
nen wij misschien een oogenblik rustig pra-
ten. Maar kan zij rijden?”

„Beter dan jij!” zei Marianne vinnig, ter-
wijl zij de leidsels nam en Will ging
achter haar zitten, naast den schilder.

„Je denkt zeker, dat je een echte koet-
sier bent. . . . Help, daar ga ik!”

Een korte ruk aan de leidsels deed het
vurige paard vooruitschieten, zoo plotse-
ling, dat de schilder achterover sloeg. Hij
scharrelde weer overeind en trachtte met
zijn vriend een gesprek aan te knopen.
Maar dat ging zoo gemakkelijk niet. De
weg was slechts een karrespoor door de
prairie en de schilder hotste op en neer,
terwijl hij zich krampachtig vasthield.

Het werd al donker en zij hadden al een
heel eind gereden.

(Wordt vervolgd.)

JIM, DE INDIAAN

Een verhaal uit den tijd van den opstand der
Sioux-Indianen.

Naar het Engelsch

4)

door

G. C. HOOGEWERFF

(Voor Wim en Jan).

„We zullen toch zeker vannacht nog wel aankomen?” vroeg de schilder, toen hij weer haast van zijn bank vloog, doordat een van de wielen tegen een steen opbotste.

„O, we zijn al dicht bij het huis! Kijk maar recht vooruit, een beetje naar links. Zie je daar geen licht flikkeren?”

„Ja, heel duidelijk!”

„Dat is ons huis. We zullen er spoedig zijn.”

„Zou jij de leidsels niet overnemen, Will? Ik ben heusch bang... dat het paard een ongeluk krijgt.”

„Ik heb de zorg voor het paard!” klonk het van den bok. „En ik geef de leidsels niet uit handen, voor ik je afzet aan het hek.”

„Wel, Marianne, mag ik je dan den vriendelijken raad geven, vast wat langzamer te rijden? Anders ben ik bang, dat wij het huis een halven mijl voorbij rijden.”

Maar Marianne verwaardigde zich niet, te antwoorden.

Het huis van Oom John Brainerd stond in den Staat Minnesota, maar was, als zoovele houten huizen in Noord-Amerika in een van de Oostelijke Staten vervaardigd en geheel „afgewerkt” verzonden. Toen het per spoor en per stoomboot naar het Westen was vervoerd, werd het op de wijze van Salomo's tempel in elkaar gezet.

Voor een jaar of twee was het groot genoeg, maar toen vond de familie het toch te klein en te ongerieflijk. Er werd van tijd tot tijd wat bijgebouwd en nu was het, met den stal en de schuren een flinke Amerikaansche „farm” of boerderij, te midden van uitgestrekte landerijen, die voor een deel nog ontgonnen moesten worden. Maar de farm lag eenzaam. Nergens was een menschelijke woning te zien; niets dan de golvende prairie, met een met bosch bedekte heuvelrij in 't verschiet.

Het licht kwam nader en de reizigers konden in de schemering de omtrekken van het huis en de bijgebouwen onderscheiden. Tegen het hek leunde een man in zijn hemdsmouwen, met een breedgeranden hoed op het hoofd. Hij vatte het paard bij den teugel.

„Ho, Dolly, ho! Ben jij dat, Adolf?”

„Zeg me even, of je dat paard stevig vast hebt, voor ik antwoord. Ja, ik ben het, Oom John. Ik kom u eens opzoeken.”

„Daar ben ik blij om. Stap uit! Welkom hier! Ga binnen! Hier is je valies. Ik kom dadelijk, zoodra ik voor Dolly gezorgd heb.”

De drie reizigers deden, wat hun gezegd werd. Ze werden hartelijk ontvangen door „tante Brainerd”, een bedaarde, vriendelijke vrouw. Haar dochter Maggie was opgestaan van de piano. Ze begroette haar broer en haar vriendin maar was wat verlegen voor den vreemde. 't Duurde nog even, voor zij begreep, dat die vreemde een oude speelkameraad was.

„We hebben met het avondeten op jelui gewacht”, zei Oom John toen hij binnentrad. „Je zult wel honger hebben!”

„En of!” zei Halleck lachend. „Marianne heeft mij zoo door elkaar geschud, dat ik dacht, dat ik mijn eetlust verloren had, maar die begint langzaam terug te komen.”

Het avondeten was overvloedig en goed klaar gemaakt en de gasten deden het eer aan. Oom John Brainerd was een droog komiek. Hij kon met een strak gezicht allerlei grappen vertellen. Will leek op zijn vader. Maggie was blijkbaar stiller van aard.

't Was een vrij koele avond, al was 't in Augustus, — want de zomers zijn in Amerika even heet als de winters koud zijn. Men is er letterlijk bang voor een warmen zomer.

(Wordt vervolgd).

JIM, DE INDIAAN

Een verhaal uit den tijd van den opstand der
Sioux-Indianen.

Naar het Engelsch
door

5)

G. C. HOOGEWERFF
(Voor Wim en Jan).

„Dat komt door de zuivere prairielucht”, zeide Oom John tegen Halleck. „New York en Philadelphia! 't Was er warm, hoor!”

„Nu je eenmaal hier bent”, zei oom John, „kon je ook dezen winter bij ons blijven. Dan kan je eens kennis maken met een kou, zooals jelui in de stad niet kent.”

„Als 't hier nog kouder is dan bij ons, dan zal ik wel zorgen, dat ik vóór den winter weer thuis kom.”

„Koud? Je weet nog niet wat koude is, man! Je had den vorigen winter hier moeten zijn. Wat zou je zeggen, als ik je vertelde, dat je oogen dichtvoren en dat er lange ijskegels aan je neus hingen, als je die even buiten de deur stak om wat frische lucht te happen?”

„Erg merkwaardig — als 't ooit gebeurd was.”

„Mijn vrouw zal 't nooit vergeten. Ik meen die week, toen een van onze varkens uit het hok ontsnapte en ik het er weer in wou jagen. Ik zag wel, dat het raar liep, alsof het kreupel was. En al heel gauw bleef het knorrend staan en het kon geen poot meer verzetten. Toen wou ik het vooruit duwen, maar 't bleek, dat het stijf bevroren was, waar het stond. Maar het ontdooide weer in Februari en kwam uit zichzelf weer in het hok.”

„Hoe lang bleef het daar bevroren staan?” vroeg Halleck, die wel merkte dat oom John een loopje met hem nam, met een ernstig gezicht.

„Zoo wat een week, niet waar vrouw?”

„Maar John....”, zei tante Brainerd verlegen.

„Je weet nog wel, dat Maggie het volkslied wou spelen, maar dat er geen noot werd gehoord? Toen we 't vuur wat opstookten, ontdooiden ze en toen hoorden we 't heele wijsje.”

„Münchhausen!” prevelde Halleck, die den grooten, Duitschen leugenaar wel kende.

„'t Was op dien dag, dat het kwik zoo laag stond, dat het door den bol van den

thermometer zakte. Ja, Dolf, elken winter hebben wij van die koude dagen.”

„Nu, dan dank ik je voor het genoeg om een van jelui winters bij te wonen. Hoe houden de Indianen het uit bij zulk weder?”

„Ik wist wel, dat Dolf niet over dat onderwerp zou kunnen zwijgen. Ik heb al op zoo'n vraag zitten wachten”, lachte Marianne.

„Hoe zij het uithouden? Heb je ooit gehoord, dat een Indiaan doodgevroren is? Dat was de winter, dat Jim, de Christen-Indiaan, bij ons kwam. Hij was op de jacht geweest. De kerel had haast onfatsoenlijk weinig kleeren aan, maar toen mijn vrouw hem vroeg of hij 't niet koud had, grinnikte hij en wischte zich het zweet van het voorhoofd.”

„Ik zou dien Indiaan zoo graag eens ontmoeten! Tot welken stam behoort hij?” vroeg de schilder.

„Tot de Sioux. Die wonen in deze buurt.”
„Een prachtig slag van menschen, hè? Edel, ridderlijk en flink van uiterlijk.”

Oom John begon hartelijk te lachen, zelfs zijn vrouw moest even glimlachen en Marianne proestte het uit.

„Wat mankeert jelui?” vroeg de schilder, een beetje uit zijn humeur.

„Over drie maanden zal je even hartelijk als wij om je vraag lachen”, zeide tante Brainerd. „In een paar weken zal je al heel anders over de Indianen denken.”

„Wat drommel, dat heeft Marianne op de boot ook al gezegd. Ik dacht, dat ik nu toch ver genoeg in het verre Westen was doorgedrongen om echte Roodhuiden te ontmoeten!”

„Dat ben je ook! Je zult hier in de buurt de echte exemplaren tegenkomen. En aan één zal je meer dan genoeg hebben.”

„Ik zou graag een portret willen schilderen van een paar van de voornaamste opperhoofden. Toen ik in St. Paul was heb ik dikwijls van „den kleinen Kraai” hooren spreken. Dien zou ik graag eens nemen.”

„Waarschijnlijk zou hij jou nemen, als hij er kans toe zag. Als er ooit een bloed-dorstige duivel is geweest, dan is het die Indiaan.”

„Wat heeft hij dan gedaan, dat jelui zoo over hem spreekt?”

„Nog niet veel, gelukkig”, zei Will, „maar hij is juist de man, die....”

„Ahem!”

JIM, DE INDIAAN

Een verhaal uit den tijd van den opstand der
Sioux-Indianen.

Naar het Engelsch

door

6)

G. C. HOOGEWERFF

(Voor Wim en Jan).

„'t Smaakt een beetje raar. Dat is zeker!”

„Dat zou ik meenen. Al zulke vuile beesten moeten oneetbaar zijn. Stel je voor, dat ik een stuk vleesch zou eten van Simson, den ouden grijzen beer in de diergaarde van New York.”

„O je zult gauw genoeg aan de Indianen wennen en ook wel berenvleesch leeren eten.”

„Tante Brainerd, mag ik nog een stukje van dat vleesch. Ik heb bepaald trek van avond”, zei de schilder, en toen, zich weer tot Oom John wendend:

„Er zijn dingen, waar we 't nooit over eens zullen worden! Zeker zal ik aan sommige dingen wennen, maar aan berenvleesch nooit!”

„Geloof je niet, als je 't nu eens goed klaar gemaakt voor je zag”, zei Will Brainerd met een lachje, „dat je 't eens zou kunnen proeven?”

„Geen kwestie van! Ik ben geen slagerehond.”

„Maar zou je 't kunnen proeven?” zei Oom John, die veel plezier in 't geval scheen te hebben. „Zou je 't merken, als 't je werd voorgezet, zonder dat je 't wist?”

„Of ik 't merken zou? Ik heb ook nog nooit carbolzuur geproefd. Denk je, dat ik er een stukje van in den mond zou kunnen steken, zonder 't te merken?”

„Laat ik je nog een stukje vleesch geven”, zei tante Brainerd vriendelijk, terwijl zij haar hand uitstak naar het bord van den schilder.

„Ik geloof heusch, dat ik het doen zal. Ik vind het heel lekker en ik heb vanavond een ongemanierden honger.”

„O, geen complimenten, hoor! Ieder krijgt trek in deze lucht”, zei Oom John. „Je bent dus zeker, dat je geen stukje berenbiefstuk zou kunnen eten?”

„Geen hap! Voor geen honderd duizend gulden!”

„Vind je dat vleesch nog al lekker?”

„Dat hoef je niet te vragen! Wat is het? Rundvleesch?”

„Niet precies! Dat is vleesch van een zwarten beer!”

„Brr! Bah!” hikte de schilder, terwijl hij haastig van de tafel opstond en naar de deur snelde, onder het schaterend gelach van het geheele gezelschap.

JIM, DE INDIAAN.

't Was een mooie Augustusnacht. 't Was bijna volle maan en buiten koel en frisch. Na het avondeten zat de familie op de veranda, Halleck en de jonge Brainerd rookten een sigaar. Oom John hield zich aan zijn houten pijpje.

„Marianne heeft mij iets verteld van een Indiaan, een Sioux geloof ik, die een vriend van jelui is”, zei Adolf Halleck tot Maggie.

„Je meent zeker Jim, den bekeerden Indiaan?”

„Juist, zoo heette hij. Weet je ook, waar hij is?”

„Nee, hij woont in de buurt van de tweede Factorij. Maar hij komt dikwijls hier. Een paar jaar geleden, vóór hij bekeerd werd, heeft vader hem gered, toen hij in een dronkemansruzie zwaar mishandeld werd en dat heeft hij nooit vergeten. Ik geloof, dat hij evenveel van ons

houdt als van de zendelingen — en dat wil heel wat zeggen."

"Een echte Indiaan vergeet nooit een weldaad, zoo min als een belediging", zei Halleck pedant. „Wat is het voor een kerel?"

"Jim? Wel, dat is nu een Indiaan, zooals jij denkt, dat ze allemaal zijn, behalve wat zijn uiterlijk betreft. Hij is wezenlijk een goed en edel mensch, maar hij ziet er uit als een landlooper, — net als de rest!"

"Ik zou graag dien Jim eens ontmoeten. Hij wordt zeker Jim de Christen genoemd, omdat hij door de zendelingen is bekeerd?"

"Dat kan wel zijn, — maar Jim is een wáár Christen. Dat toont hij door zijn leven. Toen Vader hem pas leerde kennen, was hij een slecht mensch. Hij dronk en maakte ruzie en hij moet meer dan één blanke vermoord hebben. Hij kwam uit

Noord Minnesota en dat is altijd een gevaarlijke streek geweest voor de blanke kooplui."

"En is hij nu geheel veranderd?"

"Hij is een ander mensch geworden. Een paar jaar geleden gaf hij om niets dan om sterken drank. Om dien te krijgen zou hij alles hebben verkocht, tot de kleeren van zijn lijf toe. Maar hij drinkt niet meer. Hij is dikwijls genoeg in de verleiding geweest, maar hij zegt, dat hij er niet meer naar verlangt."

"Dat is zeker heel merkwaardig! Maar dan zult ge toch moeten toegeven, Maggie, dat mijn oordeel over de Indianen niet zoo heelemaal verkeerd is."

"'t Is niet de Indiaan, die zóó is, maar de Christen. Ik heb nog nooit iemand ontmoet, als Jim. Maar kijk, daar komt hij juist aan!"

(Wordt vervolgd).

HANDWERKJES.

IV.

Zoo, zijn de stapelbindertjes voor moeders linnenkast klaar? En staat het niet beeldig? We kunnen nog veel meer doen om de kast nóg mooier te maken.

Heb je nog van dat afgepaste étamine-band? Of anders moet je 't maar weer zelf maken. Dat is óók heel goed te doen, hoor.

Zoo, nu tel je eerst de planken in de kast. De onderste plaats waar het goed ligt, dus den *bodem* der kast, tel je ook mee. Nu meet je de lengte van de planken en maakt dan netjes afgezoomde stukken, even lang als de planken. Nu nièt met een puntje afmaken, maar recht. Je onthoudt nu goed de lengte, want we moeten een smal linnenkantje koopen dat aan één lange zijde der banden. Maar dat komt later, eerst borduren we er wat op, weer met kruissteekjes. Ik zal je vertellen wat er in mijn linnenkast opstaat; toen ik trouwde maakte een leerlingetje van negen jaar ze voor me. Ze zal 't wel goedvinden dat ik jelui dezelfde voorbeelden geef.

1. Nauwkeurig dient er opgelet; Steeds alles op zijn plaats gezet!
2. Er is een tijd van komen, er is een tijd van gaan,
De waschvrouw en de strijkster herinneren u er aan!
3. Orde moet er zijn
In den linnenschrijn.

4. Alles heeft zijn plaats op aard
Hièr wordt uw linnengoed bewaard.
5. Hèden, en niet morgen
Moet alles opgeborgen.

Deze rijmpjes zijn met rood borduurkatoen op de vijf banden in mijn kast geborduurd. Als er minder noodig zijn dan laat je er van weg, en als je te kort komt dan maak je er meer bij, dat lukt je wel, als je eens goed verzint.

Als de reepen geborduurd zijn, wordt langs één lengte het kantje er langs genaaid, overshands is het netste, en met punaises, liefst witte, worden ze in de linnenkast bevestigd, precies als kastrandjes in een gewone kast. Onderin komt het reepje natuurlijk plat te liggen, dat kan niet anders.

Je moet zelf een lettertje kiezen, maar 't moeilijkst is het *uittellen* van de kruisjes! Van 't *midden* uit, hoor. Maar laat je door een grootere helpen als 't kan. Vind je deze rijmpjes en 't uittellen te lastig, dan kan je een gewoon aardig kruissteekrandje op deze lange banden borduren.

Daar de eene spreuk langer is dan de andere moet je wat er aan weerszijden overblijft maar opvullen met een klein randje of een patroontje. Dan zijn de randen toch van 't eene eind tot het andere geborduurd.

N. v. S.

JIM, DE INDIAAN

Een verhaal uit den tijd van den opstand der
Sioux-Indianen.

Naar het Engelsch

door

G. C. HOOGEWERFF

(Voor Wim en Jan).

Het hek ging open en de schilder zag een gedaante, van het hoofd tot de voeten in een deken gewikkeld, naar de veranda komen. 't Was dadelijk te zien, dat hij een Indiaan was. Aan zijn manier van doen kon men zien, dat hij wist, dat hij onder vrienden was. Toen hij nader kwam, groette hij het gezelschap met een diepe, niet onwelluidende keelstem. Allen beantwoordden zijn groet en Jim hurkte neder op de veranda, dicht bij Oom John. Deze bood hem een pijp aan en weldra zat Jim genoeglijk te rooken, terwijl het gesprek werd voortgezet, alsof hij er niet bij was.

Adolf Halleck had alleen oogen voor den Indiaan tot groot vermaak van de anderen. Hij staakte zijn gesprek en bleef naar hem zitten kijken.

De Sioux zat half met zijn rug naar hem toe. Hoewel het niet koud was, had hij toch zijn deken om zijn schouders geslagen. Hij scheen ongevoelig voor hitte en koude. Zooals hij daar zat, leek hij weinig op de Indianen in de latere prentenboeken van Buffalo Bill of de verhalen van Karl May. Bij 't maanlicht kon men zijn gelaat niet onderscheiden, maar hij genoot blijkbaar van zijn pijp en als hij er sterk aan trok, dan verlichtte de brandende tabak voor een oogenblik zijn gezicht. Dan zag de schilder even zijn korte bovenlip, zijn gebogen neus, de hoekige trekken, en het lage voorhoofd en een bos grof zwart haar, dat op zijn schouders hing.

Halleck bekeek hem met aandacht.

„Is hij op de jacht geweest?”

„'t Is nu geen tijd voor de jacht”, antwoordde Marianne.

„En jelui berenvleesch dan?”

„Die beer werd bij toeval geschoten. En wij hebben het vleesch zoolang mogelijk bewaard. Speciaal voor jou, zie je? Zeg, Jim?”

„Huch?” 't Bronzen gezicht keek om, of 't hoofd op een spil zat en keek het meisje aan.

„Blijf je hier vannacht?”

„Weet niet! Misschien wel.” 't Hoofd werd weer afgewend en de Indiaan trok weer zwijgend aan zijn pijp.

„Hij heeft zeker iets op 't hart!” zeide Maggie. „Meestal is hij nog al spraakzaam, als hij pas bij ons is.”

„Misschien is 't om Marianne en mij”, zeide Halleck.

„Neen, want hij weet wel, dat jelui vrienden van ons zijn.”

't Was nu al laat. De lamp werd opgestoken en allen gingen naar binnen.

De oude John Brainerd was niet zoo vroolijk en vol grappen als in het begin van den avond. Er scheen hem iets te hinderen en zijn gezicht stond ernstig. Hij nam den bijbel van zijn plaats en keek zoekend rond.

„Waar is Jim?”

„Hij zit nog op de veranda. Zal ik hem roepen?” vroeg Will.

„Zeker! Hij hoort bij ons!”

De jonge man ging naar den Sioux, die nog op dezelfde plaats zat. Hij sprak zachtjes met hem, maar de Indiaan verroerde zich niet. Na een oogenblik kwam Will terug.

„Hij wou van avond liever niet binnen komen.”

Oom John las den één en negentigsten Psalm en zijn stem klonk ernstig, bij de eerste schoone woorden: „Die in de schuilplaats des Allerhoogsten is gezeten, die zal vernachten in de schaduw van den Almachtige”. Toen deed hij een kort gebed. Allen zongen het mooie lied: „Blijf bij ons Heer, want de avond is nabij”. Toen gingen de vrouwen naar hare slaapkamers. De mannen keerden terug naar de veranda. Halleck wilde meer van den Indiaan weten, en John Brainerd en zijn zoon waren ongerust door Jims vreemd en ongewoon optreden.

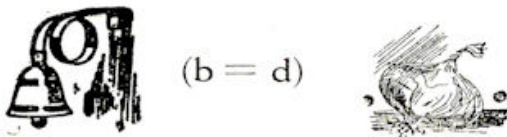
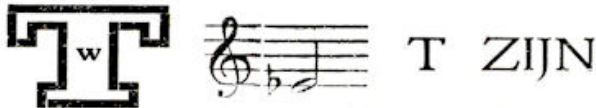
Allen wachtten, tot zij zeker waren, dat tante Brainerd en de meisjes hen niet hooren konden. Toen gingen zij weder naar de veranda, om Jim gezelschap te houden. De Indiaan zat nog steeds te rooken en zeide geen woord, totdat Oom John hem aansprak.

„Wat scheelt er aan van avond, Jim? Waarom wou je niet met ons lezen en bidden? Je spreekt anders graag tot den Grooten Geest.”

RAADSELS.

Voor Ouderen:

4. Rebus.

5. Wie komt het eerst op Zondagmorgen de kerkdeur in?

Blondje, Almkerk.

6. Wie doet alles op zijn eigen houtje?

Moeders Hulp, Koudekerk.

Jim, de Indiaan.

„Ik spreek hier ook tot Hem, altijd. Nu ook.“

„Maar anders wou je het graag met ons samen doen.“

„Wou niet, dat de vrouwen mij zagen. Jim bang!“

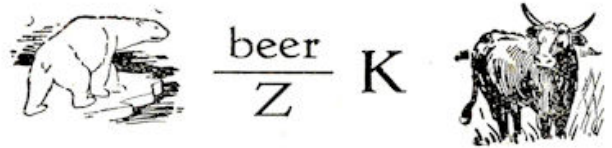
„Waarom?“

„Blanke man op de Factorij een slecht mensch. Maakt Sioux Indianen boos! Steelt hun dekens! Steelt hun geld!“

John Brainerd schudde het hoofd. De Indianen waren geen landbouwers en leefden voor een groot deel van de jacht. Toen de blanken hun land afnamen, waren zij zonder middel van bestaan. Daarom gaf de Amerikaansche regeering aan de Indiaansche stammen ondersteuning, gedeeltelijk in goederen, gedeeltelijk in geld. Zij deed dit door hare agenten, die hier en

Voor Jongeren:

4. Rebus.

5.

Ik ben warm, als het koud is.

Ik ben koud, als het warm is.

's Winters verzorgt men mij 't best.

Maar 's zomers kijkt niemand naar mij om.

Wie ben ik?

6. Mijn eerste deel dragen de jongens op 't hoofd. Mijn tweede deel is de naam van een man, die in 't grootste rijk van Europa woont. Mijn geheel is de naam van een der apostelen.

Vooraf niet vergeten!

Oplossingen en briefje elk op een afzonderlijk blaadje.

De oplossingen van de *heele* maand te gelijk voor den 12en inzenden.

Op 't briefje alleen schuilnaam en woonplaats.

Op 't blaadje met de oplossingen schuilnaam, naam, leeftijd en adres.

daar hunne kantoren of factorijen hadden gevestigd. Die agenten waren dikwijls oneerlijk en bedrogen en bestolen de Indianen. Oom John wist dat maar al te goed. Daarom zeide hij ook:

„Dat is altijd zoo geweest, helaas!“

„Maar nu te erg! Indianen ook slecht! Hebben er genoeg van! Vermoorden alle blanken!“

„Wat bedoel je, Jim?“ vroeg de oude Brainerd verschrikt.

„Factorij verbrand! Mannen, vrouwen en kleine kinderen vermoord! Gescalpeerd!“

„Wanneer is dat gebeurd?“

„Gisteren begonnen! Huizen branden nog. Sioux nog aan 't moorden.“

„De hemel beware ons! Komen ze dezen kant uit?“

(Wordt vervolgd).

JIM, DE INDIAAN

Een verhaal uit den tijd van den opstand der
Sioux-Indianen.

Naar het Engelsch

door

G. C. HOOGEWERFF

(Voor Wim en Jan).

„Weet niet! Misschien niet! Hier te ver van de factorij. Bang voor de soldaten!”

„En heb je dat zelf gezien?”

„Iets er van gezien! Naar gezicht. Twee of drie Christen-Indianen doen mee. Slaan ook de blanken dood. Jim heeft verdriet. Ben weggelopen.”

„De hemel geve, dat zij dezen kant niet uitkomen. Als ik dat dacht, zouden wij dadelijk moeten vluchten.”

„Zouden we dan morgen niet met de boot naar St. Paul gaan?” vroeg Halleck, die met belangstelling naar de woorden van den Indiaan had geluisterd.

„Als wij weggingen, zou alles hier door de Indianen gestolen worden. Ik ben te oud, om alles te verliezen, wat ik met zoo veel moeite bijeen gebracht heb.”

„Maar als wij hier niet langer veilig waren, vader?”

„Dan zou ik geen oogenblik aarzelen,

maar er is geen onmiddellijk gevaar. 't Kan een opstand zijn. Er is wel over de mogelijkheid daarvan gesproken. Maar die kan zich niet uitbreiden en zal spoedig genoeg worden gedempt.”

„De Indianen zijn wraakzuchtig en wreed, als zij slecht behandeld worden”, zeide Halleck, terwijl hij een andere sigaar opstak, „maar zooals ik aan tafel al beweerde, zij zijn dapper, ridderlijk en edelmoedig. Ik geloof niet, dat er reden is, om ons ongerust te maken.”

„Er is gevaar, — dat is zeker! Maar 't is de vraag, of 't ons nu reeds bedreigt. Heb je op de boot niet gehoord, dat de Indianen oproerig waren?”

„Nu ge er van spreekt, herinner ik mij, dat verscheidene reizigers bang waren voor een opstand, omdat het geld, dat voor de Indianen bestemd was, niet geregeld werd uitbetaald. Maar ik dacht, dat het praatjes waren. 't Schijnt wel, of ieder, dien ik tegenkom, kwaad moet spreken van de Roodhuiden.”

„Och, beste jongen, je zult er anders over denken, voor je een jaar ouder bent”, zeide Will Brainerd, die meer onder den indruk scheen van Jim's mededeelingen dan zijn vader. Onze vaders hebben ons van hun strijd met de Roodhuiden verteld en deze Minnesota-Indianen zijn geen haar beter!”

„Jim heeft zeker niet overdreven”, zei Oom John, en hij zal ons niet willens en wetens bedriegen. Ik zal doen, wat hij mij aanraadt. Jim, denk je, dat wij nog van nacht moeten vluchten?”

De Indiaan antwoordde niet dadelijk. Hij trok sneller aan zijn pijp en zijn donker gezicht werd door het vuur in den kop spookachtig verlicht. Eindelijk antwoordde hij:

„Neen!”

„Wanneer dan?” vroeg Will Brainerd.

„Weet niet! Kan nog niet zeggen, wanneer. Nog wat wachten tot Jim meer weet. Dan heengaan, — of misschien blijven.”

„Zullen we morgen gaan?”

„Weet niet. Afwachten! Jim zal waarschuwen!”

„Ik denk, dat wij van nacht veilig zijn!” zei Oom John. „In elk geval, wij zijn in Gods hand! Zijn wil geschiede! 't Spijt mij, Dolf, dat je bezoek misschien van korten duur zal zijn door dit slechte nieuws!”

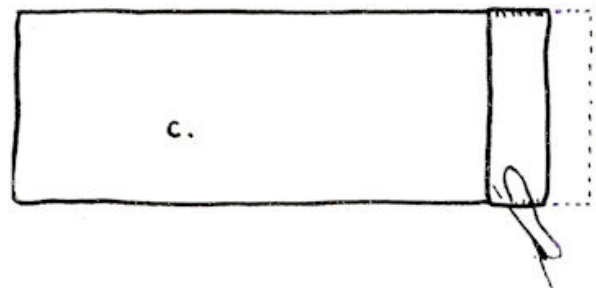
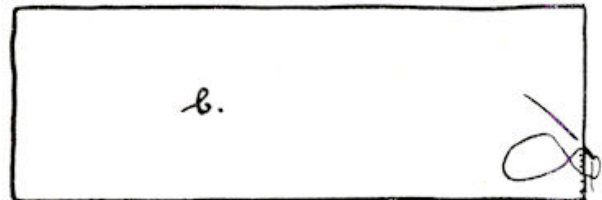
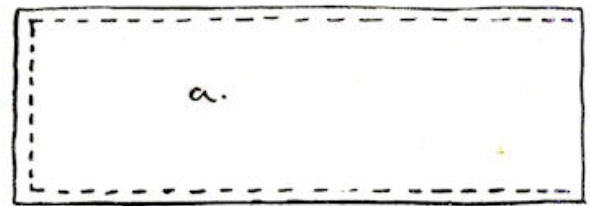
„Maak je over mij niet bezorgd!” zei de

HANDWERKJES.

II.

Heb je het wolborduursel van den boekomslag al af? Dan leer ik je nu de voering er aan zetten en het geschenk voor vader of moeder afmaken.

We hebben immers een mooi lapje voor de voering? Even groot als het bewerkte buitenlapje? Leg beiden nu op elkaar, goed plat, met de verkéerde kanten naar buiten. Aan de eene zijde zie je dus de afmaakdraadjes van het handwerk, en aan den anderen kant den verkéerden kant van de voering. Nu stikken we netjes, een centimeter van de buitenlijn langs een lange zijde, een korte zijde en wéér een lange zijde, en laten één korte zijde open (a). Het lange zakje dat ik nu heb keer ik om, op den goeden kant en begin nu eerst met het goed plat uit te strijken. Is dat gedaan dan sla ik aan het open einde één c.M. naar binnen en zoom met kleine steekjes de voering tegen het buitenlapje (b). Daarna sla ik een uiteinde 5 c.M. om en hecht van boven en van onder de op elkaar vallende stofranden overshands vast (c). De andere zijde laat ik glad, want nu kan ik den omslag gebruiken voor boeken van verschillende dikten, en sla het rechte einde eenvoudig

óm de kaft, terwijl ik aan den anderen kant het boek er insteek. Begrijp je het goed? Probeer het dan eens.

Jim, de Indiaan.

schilder, terwijl hij kringetjes rook uitblies. „Ik ben volstrekt niet bevreesd, en ik ga hier vooreerst niet vandaan. Ik wil laten zien, dat ik niet bang voor de Indianen ben. Ge weet, hoe ik over ze denk!”

„De tijd zal 't leeren, wie gelijk heeft.”

„Precies! Als ik iets van die akeligheden zie, waarvan ik zooveel gehoord heb, dan zal ik gelooven, dat de Indiaansche krijgsman niet zóó is, als ik mij hem heb voorgesteld.”

„Ik ben erg bang. . . .”

Oom John hield plotseling op, want toen hij omkeek, zag hij in de open deur zijn vrouw staan, met een doodsbleek gezicht.

„John, wat beduidt dit alles?” vroeg zij.

John Brainerd wilde haar niet voorliegen.

„Polly, ga naar de slaapkamer”, zei hij.

„Ik zal je alles vertellen.”

Zijn vrouw stond een oogenblik besluiteloos. Toen deed zij, wat haar gezegd was.

„Wacht dan niet te lang, John?” vroeg zij. „Laten wij allen gaan slapen”, zei Oom John, zoodra zij hem niet meer hooren kon. „'t Is al laat, en er is geen reden om langer op te blijven. Kom, Jim.”

„Neen! Moet weg gaan!” antwoordde de Sioux.

„Kunt ge van nacht hier niet blijven, vriend?” vroeg Halleck.

„Kan niet blijven! Moet heengaan!” zei de Indiaan. Hij stond op en zonder te groeten verdween hij in de duisternis.

De drie andere mannen gingen naar binnen, sloten deuren en vensters en zochten hunne slaapkamers op. Halleck deelde de ongerustheid van zijn vrienden niet. Ja, vroeger, een halve eeuw geleden, waren de Indiaansche gruwelen wel geschied, maar nu, in Minnesota, een van de staten van de Noord-Amerikaansche Unie? 't Was onzin, om nu aan zulke moordpartijen te denken, en over den angst van de anderen haalde hij de schouders op.

JIM, DE INDIAAN

Een verhaal uit den tijd van den opstand der
Sioux-Indianen.

Naar het Engelsch

door

9)

G. C. HOOGEWERFF

(Voor Wim en Jan).

't Was een wandeling van ruim een uur over de prairie voor zij de met bosschen begroeide heuvels bereikten, en toen zij die beklommen hadden, zagen zij het meer vóór zich. Het lag, als in een groote kom. Aan drie kanten was het omgeven door met bosschen bedekte heuvels, en tegenover hen, aan de Noordzijde, was de oever bedekt met groote, geweldige rotsblokken, alsof een reus ze daar achteloos neer had gestrooid. Beekjes stroomden van de hellingen en vormden hier en daar een kleinen waterval.

Dolf Halleck was verrukt.

„Wat is dat mooi!” zeide hij. „Dat moet ik schetsen! Jammer, dat er hier geen levend wezen is, om het landschap te stoffeeren. Dat zou de doodsche eenzaamheid van deze omgeving nog treffender doen uitkomen.”

Marianne wees naar een paar vogels, die over het meer vlogen.

„Neen, dat bedoel ik niet! 't Moest wat zijn dat bij het landschap hoort. Een hert, bijvoorbeeld, dat aan het meer kwam drinken, of een beer, boven op een van die rotsblokken, of...”

„Een Indiaan, die zijn kano voortpagaaide.”

„Ja, dat zou 't beste zijn. Een echte, beschilderde Sioux, met buks en tomahawk. Dat zou juist zijn, wat ik zocht.”

„Je hebt ze dikwijls genoeg in je verbeelding gezien, om er zoo een te teekenen.”

„Dat is zoo, maar er gaat toch niets boven de levende natuur.”

„Wel, als ik mij niet vergis, is daarginds een Indiaansche kano. Maar hij is niet duidelijk te zien.”

Marianne wees naar de overzijde van het meertje. Er was daar, vlak aan den oever, een boschje kreupelhout en, half daarin verborgen, lag een voorwerp, dat men voor een grooten steen, een omgevallen boom of de achterstevan van een Indiaansche kano kon houden. Het duurde een paar minuten vóór Halleck het voorwerp, dat Marianne

hem wees, in het oog kreeg. Toen hij er eindelijk in slaagde, was hij teleurgesteld. Hij had zich een Indiaansche kano van boombast heel anders voorgesteld, en hij wilde niet gelooven, dat dit er een was.

„Ik ben er zeker van!” zei Marianne. „Ik heb ze meer gezien. Op platen en in werkelijkheid.”

„Maar waar is dan de eigenaar? De Indiaan, die er bij hoort? Zonder dien heb ik er nog niets aan!”

„Hij is zeker hier ergens in de buurt verscholen... Dolf, weet je wel, dat we hier niet alleen zijn?” zei het meisje plotseling.

„Hè? wat bedoel je?”

„Kijk eens een eind links van die kano: Een honderd meter of zoo. Zie je daar niets? Daar is een figuur om je schets te stoffeeren, zooals jij dat noemt.”

De schilder keek in de aangewezen richting.

„Die kerel zit daar op zijn dooie gemak te visschen”, zei hij. „Maar niemand kan 't hem kwalijk nemen, dat hij daar zoo'n mooi plaatsje voor uitkiest.”

't Was wel een wonder, dat ze den visscher niet vroeger gezien hadden. Hij zat op een grooten steen, terwijl zijn voeten bijna in het water hingen. 't Was waarschijnlijk een kolonist van een van de farms in den omtrek, die eens een dag vacantie nam. Hij had geen hengelroede in de hand, maar hij keek vol aandacht naar den dobber, die aan een lange lijn bevestigd op het water dreef. Eens zagen zij hem de lijn over het hoofd zwaaien en het aas uitwerpen.

„Dien vrind kan ik gebruiken!” zei de schilder. Hij nam zijn schetsboek en begon ijverig te teekenen. Marianne was zóó gaan zitten, dat zij kon zien, hoe het werk vorderde. Hij maakte van tijd tot tijd een opmerking, terwijl hij werkte, en de schets vorderde goed.

„Ik wou toch, dat wij een Indiaan hadden”, zeide hij. „Weet je wat? Ik teeken die kano voluit, en een Indiaan er naast met een pagaai in zijn hand, klaar om in te stappen.”

„St!” zei Marianne op eens, onwillekeurig fluisterend, „kijk eens naar die kano! Zie je daar niets vreemds? Zoo iets als de bonte veeren van een vogel?”

„Jawel, 't lijkt er wel wat op. Maar ik heb nu geen tijd, er naar te kijken. Ik moet

OPLOSSINGEN DER JANUARI RAADSELS.

Ouderen:

1. Woerden—Wierden.
2. Laat de linkerhand niet weten, wat de rechter doet.
3. Komt men over den hond, dan komt men over den staart.
4. Het hinkende paard komt achteraan.
- 5.

m	o	e	i	t	e	n	r	a	a	g
u	ij				n				i	r
i		l			i		p			a
z		t			n		p			v
e			i	i	i					e
n	e	o	t	a	K	l	u	w	e	n
e				i	e	i				e
n			n		u		e			w
n		k			r		v			u
i	e				i				i	o
l	e	u	t	i	g	n	i	r	e	t

6. De blinden (of luiken) voor de ramen.

Jongeren:

1. Aardappelen.
2. Klok en hamerspel.
3. Het hinkende paard komt achteraan.
4. Postzegelhandel.
5. Kom vrij op mijn kantoor.
Doorsnuffel alle hoeken.
Maar handen uit de kast
En oogen uit de boeken.
6. Steenkool.

UITSLAG JANUARI-WEDSTRIJD.

Ouderen:

Moeke's pop, Aarlanderveen.
Moeders Hulp, Pynacker.
Robbedoes, Anjum.

Jongeren:

Naaistertje, Bedum.
Gymnast, Den Haag.
Kwikstaart, Aarlanderveen.

Schrijf nu aan de redactie een briefkaart mei naam, adres, leeftijd enz. en de titel van het begerde boek. Dan volgt het spoedig.

OOM KOOS.

Vervolg briefwisseling van de laatste pag.

Ik kan er best nog een raadselnichtje bij hebben. Ik heb er nooit genoeg. Goed dat je de oplossingen er bij gezonden hebt. 't Is best dat jullie samen in één enveloppe de briefjes zenden. — *Wassenaar*, *Brilletje*. Zend je me je adres? Dan kan ik je Hille's-bons onder ons Ruilhoekje plaatsen.

Allemaal hartelijk gegroet van

OOM KOOS.

ONS RUILHOEKJE.

Coen den Herder, *Donkerstraat 53 Harderwijk*, wenscht te ruilen: Bonnen v. Houtens cacao, Kwatta soldaatjes, Siczkes wapens en plaatjes Bussinks album tegen Droste plaatjes Indië, Karnemelkzeepplaatjes, Hagenbecks dierenalbum en Delfts koek en beschuit: Hoe heet die vogelalbum II.

G. J. Koolhaas, *Clemensstraat 69a, R'dam*, biedt aan: Plaatjes Paddenstoelen, Bosch en Heide, Zee-water, Aquarium en Terrarium, Coelings koek en Flip bons.

Vraagt: Klaverblad, Tieleman en Dros, Droste verpleegsterbons, Indië plaatjes, Roodband I (Holland, zooals we het zagen).

Clazina v. Vliet, *Rembrandtlaan 25, Soestdijk*, wenscht te ruilen: plaatjes van kamerplanten, padderstoelen, mijn aquarium, De Betuwe Tiel Faams Olympiade reepen, Pleines album, Coeling, Niemeyer's album en nog onderscheidene anders voor: bons v. Keg, Haust, Hille, Veen, Lux, Sunlight Rinso, Siczkes enz. enz.

doorwerken, nu ik er eens aan begonnen ben."

"Nee, maar je moet er naar kijken!" riep Marianne aan. "t Zal je interesseren. 't Is het hoofd van een Indiaan, geef ik."

De schilder keek in de richting, die zij aanwees. Ja, dat was het kaalgeschoren hoofd van een Indiaan, met een roode veer in zijn scalpylecht. Het was maar een oogenblik zichtbaar. Nu zagen zij ook even het beschilderde bovenlijf, toen de roodhuid zich oprichtte en dadelijk weer in de struiken verdween.

"Heb je nu je zin?" vroeg Marianne. "Daar heb je nu je Indiaan, voor je levende stoffeering. Hij is gekomen en gegaan."

"Ik ben meer dan voldaan", zei Halleck, terwijl hij zijn potlood weer opnam.

"Zeg, Dolf!"

"Wel?"

"Kijk eens naar dien visscher. Hij zit zoo onbeweeglijk stil."

Ze keken naar dien man. Plotseling zagen ze hem voorover vallen en met een plons in het meer verdwijnen. Een gesmoorde gil klonk over het water en een seconde later de scherpe knal van een buks. Een blauw rookwolkje kronkelde omhoog van achter een rots, niet ver van de plaats, waar zij zoeven den Indiaan hadden gezien. Daar was de moordenaar verborgen.

(Wordt vervolgd).

JIM, DE INDIAAN

Een verhaal uit den tijd van den opstand der
Sioux-Indianen.

Naar het Engelsch

door

10)

G. C. HOOGEWERFF

(Voor Wim en Jan).

Een doodsche stilte volgde. Dolf en Marianne keken elkander aan.

„Ik geloof, waarde nicht, dat wij die schets liever op een anderen keer moeten afmaken”, zeide de schilder met zijn gewone bedaardheid, alsof er niets gebeurd was. Hij deed zijn schetsboek toe en stond op.

„Pas op! pas op!” riep Marianne in doodsangst. „Ze kunnen je zien!”

De woorden waren nauwelijks uit haar mond, toen er een tweede en een derde schot viel en het fluiten van de kogels waarschuwde hen, dat die schoten voor hen waren bedoeld; Halleck dook weer weg.

„Wat drommel”, zei hij, „dat zijn schelmen van Indianen, die door hun streken den goeden naam van hun volk in opspraak brengen.”

Marianne pakte hem bij den arm en wees naar den oever van het meer. Drie Indianen kwamen in vollen ren op hen af. Adolf Halleck begreep, dat hij onmiddellijk handelen moest.

„Houd je dapper, Marianne”, zeide hij, terwijl hij haar hand vatte, en samen snelden zij den heuvel af, naar het bosch.

Tegenwoordig zijn er meisjes genoeg, die den schilder hadden kunnen bijhouden, maar toen was dat zoo niet. De dames droegen lange rokken, die hingen over een soort kooi van band of lint en ijzerdraad, die om haar middel was vastgemaakt. Zoo'n ding noemde men een „crinoline”. 't Was een dwaze dracht, maar dat was nu eenmaal mode.

Marianne zag, dat Halleck de richting naar de farm insloeg en zij begreep, dat zij samen de Indianen niet konden ontloopen. Zij bleef plotseling staan.

„Zóó kunnen wij niet ontsnappen!” hijgde zij. „Wij moeten ons verschuilen.”

De schilder keek haastig om zich heen. Vlak bij hen was een omgevallen boom. De wortels waren bedekt met laag struikgewas en grondklimop.

„In dat wortelgat! Vlug! Die ellendige crinoline ook! Kruip er in!”

„En jij dan?” vroeg zij, toen zij zag, dat hij haar niet volgde.

„Ik zoek een anderen schuilhoek op. Deze is te klein. Ze zouden ons dadelijk vinden. Houd je stil en wacht hier, tot ik je kom halen.”

Dolf Halleck drukte zijn hoed in de oogen en liep, zooals hij nog nooit geloopt had. Hij was een goed gymnast en had dikwijls aan wedloopen deelgenomen. Hij hoopte, dat de Indianen hem zouden nazetten en dat zij Marianne niet zouden vinden. Dan wilde hij hen weglukken van haar schuilplaats tot zij de vervolging opgaven of tot men hem van de farm zou zien en hem te hulp komen. Hij had echter nog geen honderd meter geloopt, toen, tot zijn verbazing, een reusachtige Indiaan oprees uit het kreupelhout, waar hij blijkbaar in hinderlaag had gelegen. Met een luiden kreet en met opgeheven tomahawk kwam de Roodhuid op hem toe.

De schilder was niet ongewapend. In zijn heupzak had hij een kleinen revolver, dien hij op zijn reizen altijd bij zich droeg. Hij haalde het wapen voor den dag.

„Met jou is er geen praten!” mompelde

RAADSELS.

Voor Ouderen:

1. Rebus.

2. Kettingwoorden:

- auto — lichtung
- petroleum — rijder
- fiets — opsteker
- sein — gas
- motor — spoor.

3. Een oud-vierregelig versje, waarvan de lettergrepen door elkaar staan. Zoek het eens even voor mij uit:

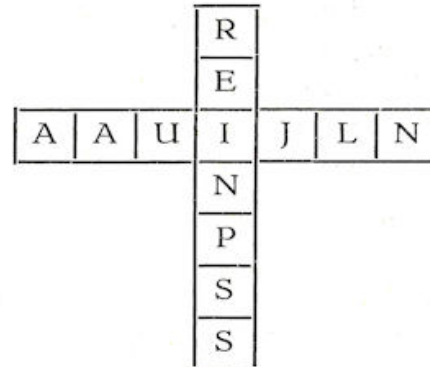
ne — klei — vor — en — strand — klei
 — ter — zand — zee — ste — drop —
 ne — men — en — pels — kor — groo —
 het — wa — rels — te — ver.

Voor Jongeren:

1. Rebus.

2.

Zet in bovenstaand kruis de letters eens in de goede volgorde.

3.

- Een soldaat draagt op zij een s....
- Een heel dik touw heet k....
- Een dieren sprookje heet f....
- De eerste broedermoordenaar was....

Vooraf niet vergeten!

Oplossingen en briefje elk op een afzonderlijk blaadje.

De oplossingen van de *heele* maand tegelijk voor den 12en inzenden.

Op 't briefje alleen schuilnaam en woonplaats.

Op 't blaadje met de oplossingen schuilnaam, naam, leeftijd en adres.

hij, terwijl hij op den wilde aanlegde. Er volgde een korte, scherpe knal. De kogel trof den Indiaan in den linkerschouder. Tweemaal, driemaal haalde Halleck den haan over, maar 't pistool weigerde en met schrik herinnerde hij zich, dat 't slechts met één patroon geladen was.

Op het schot was de Indiaan besluiteloos blijven staan. Hij was gewond, maar de wond was van weinig beteekenis en nu hij zag, dat zijn vijand weerloos was, slingerde hij hem zijn tomahawk naar het hoofd. Door een vlugge beweging ontdook de schilder den worp. Het wapen suisde over hem heen en toen de Indiaan op hem toesprong,

kreeg hij een vuistslag tusschen de oogen, die hem achterover deed tuimelen. Halleck was een uitstekend bokser. In een vuistgevecht zou de Roodhuid het tegen hem moeten afleggen en zijn tomahawk was hij kwijt. Maar tot zijn teleurstelling zag hij dat zijn vijand een mes trok, en tegen zulk een wapen was hij, ondanks zijn bokskunst, niet opgewassen. Hij slingerden zijn pistool, waar hij nu niets meer aan had, in het gezicht van den Sioux. De worp kwam goed aan en vóór zijn aanvaller zich had hersteld, zette Halleck het weder op een loopen.

(Wordt vervolgd.)

JIM, DE INDIAAN

Een verhaal uit den tijd van den opstand der
Sioux-Indianen.

Naar het Engelsch

door

11)

G. C. HOOGEWERFF

(Voor Wim en Jan).

Hij liep, wat hij kon, maar de Indiaan, die zijn tomahawk weer had opgeraapt, liep sneller dan hij. Halleck hoorde achter zich den hijgenden adem van zijn vervolger, die steeds nader kwam. Elk oogenblik kon de tomahawk hem treffen. Onwillekeurig keek hij om. Hij struikelde over een tak en viel zoo lang als hij was voorover op den grond en de Sioux, die hem inderdaad dicht op de hielen zat, kon zijn vaart niet inhouden en tuimelde over hem heen.

De schilder was het eerst op de been, want hij was vlug en sterk en een geoefend voetballer, maar zijn vijand was weinig minder vlug dan hij, en stond dadelijk op.

Van vluchten was geen sprake meer. Halleck zag wel in, dat het een gevecht moest worden op leven en dood, en dat het er slecht voor hem uitzag. Toch trad hij moedig op zijn vijand toe. Deze was reeds zeker van de overwinning. Hij grinnikte onder de oorlogsverf, waarmee zijn gezicht was beschilderd. Hij had zijn tomahawk en zijn mes en de blanke was weerloos. Hij wachtte den aanval af.

In het bosch viel een schot, kort en scherp als een zweepslag. De Sioux sprong hoog op en viel dood aan Halleck's voeten neer.

Terwijl de omliggende bosschen den knal van het schot weerkaatsten, keek de schilder verbijsterd om zich heen. Maar zijn helper vertoonde zich niet en hij wist zelfs niet van welken kant de kogel was gekomen, die hem gered had.

Hij luisterde aandachtig. Er konden nog meer vijanden in de nabijheid zijn. Maar hij hoorde niets.

„Dat was maar net op tijd!“ prevelde hij.

Toen keek hij naar den dooden Indiaan, die er met zijn beschilderd gezicht en bovenlijf afschrikwekkend genoeg uitzag.

„Je bent een mooie jongen!“ ging hij voort. „Maar dit is een uitstekende gelegenheid om je portret te maken, en die

mag ik niet laten voorbijgaan. Ik kan er tenminste zeker van zijn, dat je je niet zult bewegen.“

Hij haalde zijn schetsboek voor den dag, dat in den zijzak van zijn colbert zat en begon ijverig te teekenen.

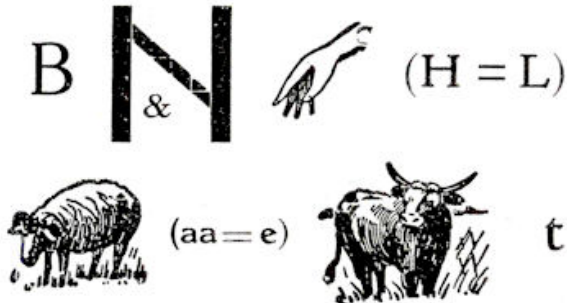
V. EEN VRIEND IN DEN NOOD.

't Was natuurlijk zeer onvoorzichtig van Adolf Halleck, dat hij op zulk een oogenblik meer aan zijn schets dacht, dan aan Marianne, die natuurlijk in doodelijke ongerustheid op hem moest zitten wachten in haar schuilhoek. 't Was een gevolg van zijn zorgeloze natuur. Niettegenstaande alles, wat er in het laatste uur gebeurd was, kon hij zich steeds nog maar niet voorstellen, dat hij en zijn nicht werkelijk in gevaar verkeerden. En dan was hij tot nu toe gewoon geweest, alleen dat te doen, waar hij op een bepaald oogenblik lust in had, en dat is een heel gevaarlijke gewoonte. Hij wilde een schets maken van den dooden Indiaan en hij dacht nu aan niets anders. Hij trad op den Sioux toe, verschikte zijn armen, trok zijn beenen recht en toen de houding van zijn model schilderachtig genoeg was naar zijn zin, begon hij te teekenen. Na een paar minuten was zijn schets klaar. Hij sloot zijn schetsboek en stond op, om Marianne te gaan halen. Eerst nu

RAADSELS.

Voor Ouderen:

4. Rebus.

W = S

5. Naamkaartjes voor Nederlandsche plaatsen. Groot en klein.

Emma	Darst
Nies	Vechneng
Dien	Hoven
Kee	Vroond
Lena	Deuwer
Marie	Dunen

6.

„Merkwaardig”, zei een Duitsche klant,
 „In Holland is een stukje land,
 Dat in het water ligt te gnuiven.
 Zag ik maar kans, ik nam het mee
 En stopte het in mijn porte-monnaie
 En ging eens fijn aan 't fuiven.”

Zwartoog, Schoonhoven.

Voor Jongeren:

4. Rebus.

5. Welke menschen slapen het langst?

Klaproos, Koudekerk.

6. Hoe moet men van één tot tien tellen, achteruit?

Vergeet mij nietje, Den Haag.

Vooral niet vergeten!

Oplossingen en briefje elk op een afzonderlijk blaadje.

De oplossingen van de *heele* maand 'e-gelijk voor den 12en inzenden.

Op 't briefje alleen schuilnaam en woonplaats.

Op 't blaadje met de oplossingen schuilnaam, naam, leeftijd en adres.

Jim, de Indiaan.

rees de gedachte in hem op, dat de Indianen haar zouden hebben kunnen vinden. Hij werd ongerust en verweet zich zijn onvoorzichtigheid en zelfzucht, maar hij trachtte zich te troosten met de gedachte, dat het struikgewas rondom haar schuilplaats zeer dicht was en dat zij zeker zou geschreeuwd hebben, als zij in gevaar verkeerde.

Hij vond zonder moeite den omgevallen boom. Hij zag niets verdachts.

„Kom maar te voorschijn, Marianne!” riep hij met gedempte stem. „Ik geloof, dat alles veilig is. Wij moeten zien, dat wij thuis komen.”

Er kwam geen antwoord. Driftig schoof

hij de takken op zij. Marianne was er niet meer!

Halleck stond een oogenblik verslagen en besluiteloos. Wat kon er gebeurd zijn? Was Marianne ongeduldig geworden en had zij haar schuilplaats verlaten, om hem te zoeken? Zij wist den weg naar de farm. Zou zij 't gewaagd hebben, alleen naar huis terug te keeren? Was zij door de Indianen gevangen genomen? Maar dan zou zij toch wel hebben geschreeuwd.

Hij trachtte zichzelf gerust te stellen, maar in zijn hart was hij alles behalve gerust. Hij wist dat er Indianen in de bosschen waren en hij was er nu wel van overtuigd, dat zij niet te ridderlijk waren om weerlooze vrouwen aan te vallen.

(Wordt vervolgd).

JAAP VAN DEN VELDWACHTER

15) door
MARY POS.

„O.... Ziezoo, hier heb je vast droge kleeren”, zei moeder, terwijl ze weer naar achteren ging. „Man, man, wat bibber je... Ik zal gauw even een kop koffie voor jullie halen.”

Stom van verbazing keek de man moeder aan. Op zoo'n ontvangst had hij nooit gerekend. Even daarna kwam ze weer terug met twee dampende kopjes.

„Alsjeblieft.”

„Dank u wel”, zei de man met een heesche stem. Hij zag doodsbleek en rilde nog steeds, maar toen hij de koffie opgedronken had, kwam er toch weer een beetje kleur op zijn gezicht.

„Klaar?” vroeg vader. „Nu dan gaan we. Vrouw, je wilt de kleeren van Jansen zeker wel drogen hè, dan kan hij die morgen weer aan.” Toen stapten ze beiden naar buiten en waren spoedig in de donkerte verdwenen. Een uurtje daarna was vader weer terug.

Jaap had intusschen het heele verhaal aan moeder gedaan. „Alles goed gegaan?” vroeg ze.

„Ja hoor”, zei vader, „ik had in 't geheel geen moeite met hem. 't Spijt me voor den man, want hij heeft een groot gezin, maar hij kan het stelen maar niet laten. 'k Ben nog even bij z'n vrouw aangeloopen om te zeggen, dat hij niet thuis kwam. Den heelen weg zei hij geen woord, maar toen we eindelijk op het bureau waren en ik terug wilde gaan, zei hij: „Verburg, ik dank je wel hoor en ik beloof je, dat als ik eenmaal weer uit de gevangenis kom, ik niet meer zal stelen.” Ik wist niet wat ik hoorde, maar ik zei: Nou man, ik hoop voor jou en je vrouw en kinderen, dat je je woord houdt, want er is werk genoeg te krijgen en als jij je best doet, weet ik wel een boer, die je gebruiken kan.”

Dien avond lag Jaap nog heel lang wakker en dacht nog eens aan alles wat er gebeurd was. En tenslotte dankte hij God dat hij zoo'n goede vader en moeder had en viel toen in slaap.

HOOFDSTUK VIII.

Het liep tegen St. Nicolaas en Jaap's hoofd was er vol van. Hij wilde voor allemaal een cadeautje koopen en dan surprises maken. Toch zou het niet zoo'n erge leuke St. Nicolaas worden, dat begreep Jaap wel, maar ze zouden toch allemaal iets krijgen, had vader gezegd. Vooral Lieneke praatte er den heelen dag over.

„Moeder?” vroeg Jaap op een avond in de week voor St. Nicolaas, „mag ik morgen voor zus en broer Sinterklaas spelen? Vorig jaar deed u het altijd, toen hebt u wel drie avonden ingegoooid, weet u nog wel? En zus praat er steeds over en als St. Nicolaas nu heelemaal niet komt....” Even streek moeder over Jaaps ruige haar: „Goed mijn jongen, doe jij het dan nu maar.”

„Nou moeder, dan koop ik voor een paar dubbeltjes pepernoten en ook appels, hè, want die toonen zoo en zijn toch niet duur.”

„Goed, en dan zal ik een pond taai-taai koopen.”

„Hè ja.”

Den heelen avond zat Jaap er aan te denken. Uit het schuurtje zou hij komen, erg hard op den grond stampen natuurlijk en vragen of er zoete kinderen waren en dan pepernoten strooien. Maar hij zou ze niet bang maken, want dat was niet leuk. Dan gingen ze misschien huilen en was alle pret weg. Hij had wel eens gehoord dat ze een emmer namen met een ketting er aan, om goed leven te maken en ook een grooten zak om de kinderen er in te stoppen, maar dat vond hij niet leuk en Vader en Moeder wilden ook niets van bangmakerij weten. Nee, hij zou erg aardig tegen ze doen.... Hij zat zich te verkneuteren als hij er aan dacht....

Z'n gedachten waren den volgenden dag op school niet erg bij z'n werk. Nu hadden ze tijdelijk voor de hoogste klas een anderen onderwijzer gekregen, een heel jongen onderwijzer, met wien de jongens niet veel op hadden. Hij was vrees'lijk streng en sloeg direct. 'n Heel verschil met hun eigen meester, die tegelijk hoofd van de school was en nooit sloeg. Maar die was ongesteld, „overspannen”, had de dokter gezegd. Hij lag wel niet in bed, maar kwam iederen dag slechts even op school kijken en ging dan

weer weg. Tot dusver had Jaap nog geen straf van „de nieuwe” gehad, maar dien

dag kreeg hij een aantekening voor onoplettendheid, omdat hij bij de leesles niet wist waar het was. Hij zat juist weer aan den avond te denken en hoorde kleinen broer al zeggen met zoo'n lief stemmetje: „Dank U, Sinterklaas”, maar meteen klonk meesters stem: „Ga jij eens door, Jaap.” Met een vuurroode kleur staarde hij op de bladzij, maar wist niet waar het was. „Een Aantekening”, klonk het.

Wat jammer, dacht hij spijtig. Het scheelde direct zoo'n stuk in je cijfer op het rapport. Meester Roos zou het niet gedaan hebben, maar gezegd:

„Wel Jaap, wat scheelt jou vanmiddag? St. Nicolaas in je hoofd? Opletten hoor jongen! Anders....!” En dan hief hij het aantekeningboekje dreigend in de hoogte en lachte tegelijk. Ja, die meester.... die goeie meester.... Alle jongens hielden van hem....

Vier uur sloeg de klok. Hè gelukkig.... Wat had die middag lang geduurd.

.... Nu gauw de pepernoten en de taaien en de appels halen en dan naar huis zoo vlug hij kon. — Meester had gedankt en Jaap wipte uit z'n bank.

„Wat heb jij een haast „Jacob”, blijf jij nu nog maar eens even zitten. Ga jullie maar heen, jongens.”

Medelijdend keek Jaaps buurjongen Klaas Krijgsman hem aan. Jaap had hem verteld, dat hij voor Sint Nicolaas zou spelen.... Hij moest toch nog zoo'n eind loopen ook.... en zoo mooi was het weer niet.. Wat een gemeenerd die meester..”

„Morrie”, zei hij tegen Jaap en ging toen ook weg. Tranen van machteloze woede sprongen in Jaap's oogen. O, wat gemeen toch, wat gemeen. — Hoe vaak sprongen de jongens niet uit de bank en nooit had hij er nog wat van gezegd en nu moest hij blijven zitten.... Doodstil was het nu in de klas, waar het anders zoo rumoerig was. Langzaam werd het donkerder en Jaap vond, dat de klok hoe langer hoe harder tikte. Meester zat voor de klas en keek de schriften na.... Diep zuchtte Jaap.... Kwart over vier al.... Zou hij vragen of hij weg mocht? Ja, doen maar, misschien hielp het.

Aarzelend stak hij zijn vinger op.... Meester zag niets.... „Meester”, zei hij zacht. Geen antwoord.... „Meester”.... Vragend keek hij op. „Mag ik gaan, meester?”

„Vertel me eerst maar eens waarom je zoo'n haast had.

(Wordt vervolgd).

STOUTE LORRIE.

„Lorrie mag zoo stout niet wezen! Vader kan de krant niet lezen.”
Maar had moeder ook verdriet,
Lorrie liet het schreeuwen niet.

Maar later kreeg hij toch berouw,
Als hij met vriendjes spelen wou,
Dan lachte iedereen hem uit:
„Je bent een huilebalk! Sliep uit!”

E.

„Ja zeker”, gaf moeder eend ten antwoord en liep de vrouw tegemoet.

Langzaam volgden de kleine eendjes.

„Och, kijk eens, de eieren zijn uitgekomen en het zijn er zoowaar twaalf!” riep de boerin verheugd. Ze strooide voedsel rond en toen kwamen ook de kippen aangesneld. Nog meer menschen kwamen kijken, grooten en kleinen. De eendjes werden erg bang. Moeder eend bromde een beetje op hen, maar het hielp niet, ze waren erg bang, behalve het kleine eendje, dat het eerst uit het ei gekomen was. Hij bleef nieuwsgierig staan. Moeder riep en riep, „gauw, gauw, daar komt de hond, vlug, kom hier!” Maar het was al te laat. Een groot harig beest dat op vier pooten voort vloog, kwam regelrecht op het kleine eendje af. Nu was het werkelijk erg bang, het begon luid te schreeuwen. Daar bukte zich de boerin en pakte het kleine bange eendje in haar groote warme hand. De boer joeg den hond weg, die blaffend en jankend verdween. Maar in de hand van de boerin zat sidderend een heel klein eendje, als een wollen pluusje. Zoo klein zat het daar met een angstig open bekje en zocht met zijn kleine oogjes in de

nu, heelemaal van streek. Zijn moeder kwam vlug aangelopen. „Kom gauw mee in het water, je moet ook naar mij luisteren”, zei ze een beetje boos.

Nog dagen lang voelde het domme jonge eendje zich angstig, hij bleef maar liever dicht bij zijn moeder en beloofde haar heel ernstig, dat hij nooit, nooit meer ongehoorzaam zou zijn. Natuurlijk vergat hij zijn belofte nog wel eens, maar hij behoefde slechts de boerin te zien om aan zijn gevaarlijk avontuur herinnert te worden. De boerin was zijn vriendin geworden sedert hij in haar groote warme hand had gezeten. Als zij het eten kwam brengen liep hij haar tegemoet en was niet tevreden voordat zij hem met haar vinger over zijn kopje gestreken had. Hij voelde zich volkomen veilig in haar nabijheid en de dingen van de wereld, die zoo vreeselijk groot waren in zijn oogen, maakten hem niet meer angstig als zij er was. Zoo kwam het, dat het jonge eendje het hart van de boerin gestolen had en daarom was hij de eenige, die een paar weken later niet verkocht werd, maar bij zijn moeder op de hofstede mocht blijven. E.

wereld ver beneden hem naar zijn moeder. „Kleine, ongehoorzame domoor, waarom ging je niet naar je moeder toen ze je riep, bijna had de hond je doodgebeten, loei!” zei de boerin en zette toen voorzichtig het eendje op den grond. Daar zat het

JIM, DE INDIAAN

Een verhaal uit den tijd van den opstand der
Sioux-Indianen.

Naar het Engelsch

13)

door

G. C. HOOGEWERFF

(Voor Wim en Jan).

De Sioux was ditmaal hun gids. Hij liet beiden in de kano stappen, schoof het vaartuigje in het water en sprong er toen zelf in. Zij staken het meertje over en landden dicht bij de plaats waar Halleck en Marianne het eerst hadden gezeten. Spoedig waren zij nu uit het bosch.

Met zijn vluggen, geruischloozen stap scheen Jim over den grond te glijden. Hij was Dolf Halleck en Marianne steeds een paar ellen vóór en zijn rusteloos zwerfende blik toonde aan, dat het gevaar nog niet

geweken was. Ze kwamen voorbij de plaats, waar Halleck gevochten had met den Indiaan, die zoo juist bijtijds door Jim was neergeschoten. De schilder wisselde een blik met den Indiaan en deze maakte een kleinen omweg, zoodat het meisje het doode lichaam niet zag.

„Kijk, daar heb ik mijn revolver, dien ik den Sioux naar het hoofd heb gegooid!” zeide de schilder, terwijl hij het wapen oprapte.

„Ik houd het er voor”

De Indiaan stond plotseling stil, keerde zich om en deed een paar stappen terug.

„Bukken! Op den grond!” fluisterde hij. „De Sioux!”

Allen lieten zich op den grond vallen en bleven doodstil liggen. Zij hoorden niets. Na een poosje richtte Jim zich half op en tuurde voorzichtig over het struikgewas. De schilder meende, dat hij dat ook wel kon doen. Hij zag een bende Indianen in oorlogsdos, met de buks onder den arm, voorbij trekken. Ze gingen niet door het bosch, maar langs den boschrand. Er waren er ongeveer twintig. Hun beschilderde gezichten hadden een duivelachtige uitdrukking. Zij liepen in Indiaansche marschorde d. i. achter elkander en ze gleden stil als spoken voorbij, om te moorden en te vernielen. De moord der kolonisten in Minnesota was begonnen en zij behoorden tot de voorhoede der opstandelingen.

't Duurde een half uur nadat zij waren voorbij getrokken, voor Jim opstond. Marianne en Halleck volgden zijn voorbeeld en zij hervatten hun tocht. Weldra waren zij op de open prairie en sloegen nu den weg naar de farm in. Marianne kon

de gedachte niet van zich afzetten, dat er tijdens hunne afwezigheid wat verschrikkelijks gebeurd was, maar toen zij een terreingolving van de prairie hadden beklommen, zagen zij de farm rustig voor hen liggen. Er was niets te zien, dat hen zou kunnen doen vermoeden, dat de Indianen daar aan het werk waren geweest. Zij gevoelde zich verruimd en blij.

„Ik ben heusch zenuwachtig”, zeide zij tot den schilder. „Ik was er bijna zeker van, dat er met Oom John of iemand van de familie wat gebeurd was.”

„Kom, kom! Ieder is niet zoo aantrekkelijk voor de Sioux als jij!” zei de schilder spottend.

„Malligheid! Iedere blanke is op 't oogenblik aantrekkelijk voor hen, dat is voor hun tomahawk en hun scalpeermes. Als Maggie nu eens in hun handen gevallen was?”

Halleck keek zijn nicht van ter zijde met een spottenden glimlach aan. Hij was het doodsgevaar, waarin zij hadden verkeerd, al bijna weer vergeten.

„Zeg, Marianne”, zeide hij na een oogenblik, „'t kan zijn, dat dit zonlicht mij bedriegt, maar kijk eens naar het Noord-Oosten. Is dat geen rook, daarginds?”

„Ik heb er al een paar minuten op gelet. Zeg, Jim, wat is dat daar in de verte?”

De Sioux keek even om.

„Huis van een kolonist, door de Indianen in brand gestoken!” zei hij.

„Hoe ver is 't van hier?”

„Zes of acht mijlen.”

„Ik zeg je dan, Dolf, dat die Indianen, die dat gedaan hebben, spoedig hier zullen zijn.”

Ondanks zijn voorgewende onverschilligheid was Halleck alles behalve op zijn gemak. 't Kon niet worden ontkend, dat zij in groot gevaar verkeerden. Wat Marianne daar in haar angst gezeegd had, was maar al te waar.

„'t Is een ellende!” barstte hij eindelijk uit. „Wat mankeert ze toch? Van welker boozen geest zijn ze bezeten?”

„Van denzelfden boozen geest, die ze gewoonlijk bezielt”, zei Marianne droogjes

„Maar zoo zijn ze niet altijd geweest. Denk eens aan Uncas, den laatsten der Mohikanen! Dit moet het werk zijn van het uitschot van de Indiaansche stammen. De echte Indiaan is dapper en edelmoe dig!”

RAADSELS.

OPLOSSING DER FEBRUARI-RAADSELS.

Ouderen:

1. WalVisch
InlAnder
LaaNboom
HoeNdiep
ErdAlbon
LeeSboek
MaaSbrug
UitAdemen
SchUiers
2. Wordt de droogmaking der Zuiderzee stop gezet?
3. Wilhelmus van Nassauwen
Ben ik van Duitschen bloed.
4. Als de zon is in 't West
Zijn de luiaards op zijn best.
5. De sleutel van de kerkdeur.
6. Een man met een houten been.
7. Wie een hond wil slaan, kan wel een stok vinden.
8. Wie wil zijn en blijven bemind,
Die late de dingen zooals hij ze vindt.
9. Reseda, Violier, Dahlia, Magnolia, Primula,
Margriet.

Jongeren:

1. Appelboom.
2. Waakhond.
3. Vier vingers en een duim.
4. IJs kost mensenvleis.
5. De kachel.
6. Petrus (pet-Rus).

7. Een stuiver kan wonderlijk rollen.
8. Overijsel.
9. Hond, mond.

OOM KOOS.

UITSLAG FEBRUARI-WEDSTRIJD.

Ouderen:

Roodwang, de Lier.
Leesgraag en Ingenieur, Zwartsluis.
Blondje, Zwammerdam.

Jongeren:

Pijpje drop, Ter Aa.
Zanglust, Lemmer.
Krabbekatje, Groningen.

Schrijf nu aan de redactie een briefkaart met naam en adres en het verlangde boek. Je kunt kiezen uit de lijst.

OOM KOOS.

BOEKENLIJST

waaruit de prijswinnaars in den Raadsel-wedstrijd van Oom Koos een keuze mogen doen.

- E. Gerdes, *Jan van Diemen.*
" *Het Geheim van den Geus.*
W. P. de Vries, *De Verovering van Mexico.*
R. E. de Haan, *Naar de Elken.*
J. J. A. Goeverneur, *Ver over zee.*
W. Schippers, *De visscher van Nispenrode.*
" *De Halfbroeders.*
" *Oog om oog.*
" *De boschwachter van den Oldenborn.*
M. Jacobs, *De kleinzoon van den hofprediker.*
" *Opwaarts.*
" *Afwaarts.*
C. Z. J. Schaum, *Voor de leeuwen.*
W. Brockhaus, *Het geloof overwint.*

Jim, de Indiaan.

„Daar staat iemand op het dak van ons huis. Zij weten al, dat zij in gevaar zijn.”

Toen zij dichter bij kwamen, zagen zij Will Brainerd op den nok van het dak. Hij stond naast den schoorsteen en keek met ingespannen aandacht in de verte. Toen gaf hij Jim een teeken, dat Halleck niet begreep, maar de Indiaan stapte sneller voort.

Weldra bereikten zij nu het huis. De bewoners waren zenuwachtig en ongerust. De rook van het brandende huis aan den horizon was het duidelijk bewijs van wat er gaande was, en de jong Brainerd had van het dak de Indianen gezien, die langs het meer waren getrokken. Eerst schenen zij hun kant uit te komen en Oom John had dadelijk zijn twee paarden voor den wagen gespannen en alles gereed gemaakt om met zijn gezin te vluchten, maar de Indianen sloegen een andere richting in.

Marianne en Halleck waren er nog niet en hij wilde zoo lang mogelijk op hen wachten. Zij moesten vluchten: dat was zeker.

Halleck zag den ingespannen wagen. Hij keek Marianne eens aan.

„Nu begin ik toch te gelooven, dat het tijd wordt, om op te breken”, zeide hij, „Oom John wordt bang!”

„Nog al begrijpelijk, na al wat er gebeurd is! Wie had kunnen denken, dat zoo iets in ons vreedzaam Minnesota nog mogelijk was. Ik zal blij zijn, als ik weg ben.”

„Nee, ik niet! Ik moet erkennen, dat ik aan de Indianen begin te twifelen. Ik weet niet, wat ik van hen denken moet. Maar ik hoop, dat mijn twijfel spoedig zal opklaren en dat ik mijn rooden broeder spoedig weer zal zien, zooals hij is: een krijgsman ja, maar dapper en edelmoedig en geen laaghartige moordenaar.”

(Wordt vervolgd.)

JIM, DE INDIAAN

Een verhaal uit den tijd van den opstand der
Sioux-Indianen.

Naar het Engelsch

door

G. C. HOOGEWERFF

(Voor Wim en Jan).

„O, Dolf, zal je dan nooit wijs worden! Als je je goede opinie van de Indianen niet wilt verliezen, dan doe je 't best, om hoe eer hoe beter naar huis te gaan. Anders verlies je je opinie, en misschien je scalp er bij.”

„Dat kan je begrijpen!” lachte de schilder. „Wacht, ik moet je nog een schets laten zien, die ik daar straks....”

„Ik heb geen tijd, om naar jou schetsen te kijken, op een oogenblik, dat wij allen in levensgevaar zijn”, zei Marianne kribbig.

In het huis hield men „krijgsraad” en men was het spoedig eens. Zij moesten oogenblikkelijk vluchten, dat was duidelijk genoeg. Toch was er nog een kans op de honderd, dat de afgelegen farm aan de aandacht der moordende en plunderende Indianen zou ontsnappen. 't Was wel hoogst onwaarschijnlijk, maar toch.... geheel onmogelijk was het niet, en de farm was alles wat John Brainerd in de wereld bezat. Daarom werd besloten, dat hij en zijn vrouw, met Marianne en Maggie zouden vluchten naar de stad St. Paul. Jim zou hen vergezellen en zij hoopten buiten gevaar te zijn, voor de stroopende benden Indianen de rivier hadden bereikt. Will Brainerd en Dolf Halleck zouden achterblijven, om op de farm te passen, gereed, om terstond te vluchten als het noodig was. Zij kregen ieder een paard, een buks, kruut en kogels en de schilder had daarenboven zijn revolver. Tegen kleine benden stroopende Indianen konden zij het huis gemakkelijk verdedigen, maar Oom John drukte hun op het hart, geen nutteloozen tegenstand te bieden, als de farm door een grooteren troep werd aangevallen.

„Wij gaan naar St. Paul, en als jelui vlucht, moet je ons volgen”, zei hij. „Jim zal onze gids zijn. Will, je kent de streek genoeg, om den weg te weten, en jelui zult

er wel door komen, — als je eenmaal op weg bent”, voegde hij er zachter bij.

„Natuurlijk zullen wij er door komen”, zeide Halleck, terwijl hij een sigaar opstak. „Wij blijven hier niet, om een oude-vrijershuishouden op te zetten. Dat is de eenige reden. Ten minste wat mij betreft.”

„Ben je nu heusch in ernst?” vroeg Maggie, half boos, half lachend om de zorgeloze manier, waarop de schilder den gek stak met den toestand, die toch ernstig genoeg was.

„Heusch, Maggie! Ik ben er nog niet van overtuigd, dat die Minnesota-Indianen zoo verschrikkelijk zijn: Dit is een paniek. Je weet, hoe gemakkelijk de menschen zich door een paniek laten meeslepen.”

Oom John, zijn vrouw en Marianne paktten het noodigste in den wagen. Will Brainerd, die den toestand donker inzag, was weder op het dak geklommen, om den omtrek te verkennen.

De schilder had willen helpen, maar hij was te onhandig en de anderen hadden voor zijn hulp bedankt. Maggie had een oogenblik tijd om met hem te praten.

„Ik kan mij niet begrijpen, dat je zoo zorgeloos bent”, zeide zij. „Marianne heeft mij verteld, wat er in het bosch gebeurd is.”

„In het bosch?” Dolf scheen al zijn aandacht te wijden aan den rook van zijn sigaar. „Ja, ik heb een mooie schets van dien kerel gemaakt”, vervolgde hij. „Ik heb er al over gedacht, ze naar een tijdschrift te zenden, maar ik kan er zoo moeilijk afstand van doen. Ik heb nooit een rustiger model gehad. Die Sioux bewoog zich niet!”

„En als Jim nu eens niet in dat bosch geweest was?”

„Jim? Ja, dat is een kapitale kerel! Ik heb hem mijn leven te danken, en ik zou hem graag een goede belooning geven, als ik maar wist, hoe ik het moest aanleggen.”

„Hij zou geen geld aannemen en ook niets anders, dat op een belooning zou lijken. Maar ik weet wel iets, waar je hem veel plezier mee zou doen en waarvoor hij je altijd dankbaar zou zijn.”

„En dat is?”

(Wordt vervolgd).

VAN TWEE KLEINE WEEZEN.

Toen ik hoorde dat de moeder gestorven was, dacht ik met groot medelijden aan de twee kleine jonggeborenen. Want nietwaar, de wezens die wel het minst de moederlijke zorg ontberen kunnen, zijn zeer zeker de pasgeborenen. Het ging hier weliswaar om dieren, maar zijn dieren ook niet Gods schepselen? Helaas de moeder leeuwin was gestorven, zij die van alle dieren wel het meest voor haar jongen zorgt, was dood. Maar Artis was te gelukkig met de aanwinst, de jonge beestjes moesten gered worden, het kostte wat het wilde. Dag en nacht bleef er een opzichter bij hen en voerde hen, hielp hen en zorgde dat zij warm waren, geen koude vatten en hunne moeder niet misten. En ziet wat hij bereikt heeft. Zijn ze niet mooi en groot? Hoe forsch planten zij hun pooten neer en hoe breed zijn hun flanken. Het prachtige wollige beestje op den voorgrond is weldra groot en manen zullen zijn

trotschen kop sieren, hij zal dankbaar zijn aan zijn trouwe oppassers, maar in zijn mooie gouden oogen zal het heimwee liggen naar het land en de vrijheid die hij, weliswaar niet kennend, toch zal betreuren.

De andere kleine heeft minder trotsche houding, zij ziet er begeeriger uit, haar koninklijke aard is echter eveneens onloochenbaar. Het zijn twee prachtige beesten en Artis kan trotsch zijn op haar zorgen besteed aan de koninklijke weesjes.

E. K.

JIM, DE INDIAAN

Een verhaal uit den tijd van den opstand der
Sioux-Indianen.

Naar het Engelsch

15) door

G. C. HOOGEWERFF

(Voor Wim en Jan).

„Een bijbel. Ik heb hem af en toe les gegeven, als er gelegenheid toe was en hij kan nu goed lezen. Zijn groote wensch was, het Goede Boek te kunnen lezen, waarover de zendelingen met hem hadden gesproken. Hij heeft nu een stukgelezen goedkoop exemplaar, maar ik weet, dat hij gelukkig zou zijn met een mooi gebonden bijbel met helderen druk. Je hebt er zeker wel zoo een bij je.”

De schilder kreeg een kleur.

„Dat, helaas, niet”, zei hij, „maar ik kan er spoedig genoeg een krijgen en hi zal de mooiste hebben, die voor geld te koop is.”

„Je zegt, dat je er zelf geen hebt?” vroeg Maggie, terwijl zij hem aanzag met zacht verwijt.

„Ik heb er geen bij mij. Thuis heb ik verscheidene, die ik in mijn jeugd en later gekregen heb.”

„Laat ik je dan dezen mogen geven!” Maggie reikte hem een bijbeltje toe, dat zij uit den zak van haar mantel haalde. „Ik vraag je alleen, te beloven, dat je er van tijd tot tijd eens in zult lezen. Da moest eigenlijk ieder elken dag doen, maar ik mag niet verlangen, dat je 't tegen je zin zult doen. Maar lees er somtijds eens in, een enkel stukje.”

„Dat wil ik graag beloven.”

De schilder nam het boek aan, dat blijk-

baar veel gebruikt was. De ernst van het meisje maakte indruk op hem.

„Ik zal er in lezen, als ik er tijd en gelegenheid toe heb”, zeide hij. „Vanmiddag zal ik er mee beginnen, want aan tijd zal 't mij dan wel niet ontbreken.”

„Misschien zal je niet zooveel tijd hebben als je denkt. Ik vrees, dat een groot gevaar ons boven 't hoofd hangt.”

„Kom, kom,” zei Halleck. „Je bent bang en zenuwachtig. Zet die dingen uit je hoofd.”

En toch ging hem op dat oogenblik een rilling door de leden, als hij dacht aan de dingen, die er zouden *kunnen* gebeuren. Maar hij verzette zich tegen zijn vrees en een oogenblik later was hij weer opgeruimd en zorgeloos als altijd.

„Ik dacht, dat je een flink meisje was, Maggie, en dat je geen last had van zenuwen,” zei hij. „Maar ik zou er haast aan gaan twijfelen.”

„Ik ben niet bang of zenuwachtig. Wij verkeerden in gevaar en dat weten wij allen, behalve jij.”

„Wat zullen wij om dat alles lachen, als wij veilig en wel in St. Paul zitten of wanneer wij, misschien een paar dagen later, naar de farm terugkeeren.”

„Ik hoop het, maar ik vrees.... Wat is er met Jim gebeurd? Ik heb hem een poos niet gezien.”

„Hij is op dat heuveltje in de prairie, om den omtrek te verkennen en Will is op het dak. Er is dus weinig kans, dat de vijand ons zal overvallen. Voor 't oogenblik kan je dus gerust zijn. Wacht eens, de wagen staat klaar, geloof ik.”

Zoo was het ook. De lichte wagen op veeren, waarmee de schilder van de stoomboot was afgehaald, stond gereed. Ze hadden maar in te stappen.

„Waar is Jim?” vroeg oom John. „O, daar komt hij al aan.”

De Indiaan kwam inderdaad op den wagen toe en nam zijn plaats in op den bok. De oude Brainerd greep de leidsels en hield nog even de paarden in, om afscheid te nemen.

„Dag, mijn jongen! Houd je maar stevig!” riep hij Will toe, die nog boven op het dak stond. De jonge man riep hun een vaarwel toe. Toen keek hij weer onderzoekend naar de golvende prairie.

„Pas op, Dolf! Loop niet in je ongeluk door je vertrouwen op de Indianen”, zei

tante Brainerd, terwijl zij den schilder de hand gaf.

„Geen nood. Ik zeg maar dat jelui 't mis hebt. Dag, allemaal! Dag, Maggie!”

Zij knikte hem toe. „Vergeet je bijbel niet!” fluisterde zij.

John Brainerd zette de paarden aan, maar een plotselinge uitroep van het dak, deed hem de trappelende dieren weer tot staan brengen. Will riep hun toe, nog te wachten. Er was gevaar!

VI. IN SPANNING.

In de verte, naar het Oosten, had Will Brainerd op de prairie drie Indianen te voet gezien. Ze moesten den wagen met de vluchtelingen terstond na hun vertrek bemerken. 't Konden bevriende Indianen zijn, maar dat was toch lang niet zeker en zij mochten niets wagen. Zij moesten nog wachten.

„Wat is er nu weer?” riep Oom John ongeduldig.

„Laat Jim hier komen! Ik zie daarginds iets, dat mij verdacht voorkomt.”

De Sioux trad het huis binnen en ver-

scheen een oogenblik later op het dak. Hij zag dadelijk, dat Will gelijk had, en deze riep het den wachtenden toe. Daarginds, in de richting, die zij moesten volgen om de rivier te bereiken, waren Indianen, waarschijnlijk met vijandige bedoelingen.

„Ik vind, dat je hun gemakkelijk kunt ontloopen”, zei de schilder, met een spottenden blik naar Marianne.

„Hoe dan?” vroeg het meisje.

„Door den anderen kant uit te rijden of door te blijven waar je bent.”

„Je moet nog wachten!” riep Will van het dak. „'t Zou te gewaagd zijn, om nu weg te rijden.”

„Bah!” lachte Halleck met zijn gewone zorgeloosheid. „'t Zijn maar een paar Indianen, die aan 't kuieren zijn. Ze genieten van 't mooie weer.”

De anderen keken hem aan, alsof zij twijfelden aan zijn verstand, maar hij stond rustig zijn sigaar te rooken. Plotse-ling schrikte hij op.

„Dat is waar ook!” zei hij. „Ik heb mijn veldkijker in mijn reistasch. Dien zullen ze daar op het dak goed kunnen gebruiken. 't Is jammer, dat we dien vanmorgen niet bij ons hadden.”

Hij ging het huis binnen en een oogenblik later was hij bij Will en Jim op het dak. Hij wilde eerst den kijker aan den Sioux geven, maar Jim wilde dien niet aanraken. Hij scheen er bang voor te zijn. Hij gaf den kijker toen aan Will Brainerd. Deze keek er een oogenblik door.

„Ik zie daarginds drie Indianen heen en weer loopen”, zeide hij, „alsof zij op iemand wachtten — en ja, wat verder op liggen er nog verscheidene plat op den grond.”

„Liggen ze in de schaduw?”

„Nee, in de volle zon!”

„Misschien zijn ze moe en rusten ze wat uit. Laat mij ook eens kijken.”

„Kan jij de Sioux onderscheiden, die daarginds op den grond liggen, Jim?” vroeg Will Brainerd.

„Ja! Zie er zes! Plat op den grond.”

„Waarom doen ze dat?”

„Weet niet!”

„Denk je dat ze op iemand wachten, of daar in hinderlaag liggen?”

„Waarom zouden ze dat doen, Will?” vroeg de schilder. „Er is geen struik, waarachter ze zich kunnen verbergen. Ze kun-

nen op een afstand van twee of drie mijlen worden gezien. Als ze kwaad wilden en zulke duivelsche plannen hadden als je denkt, waarom komen ze dan niet rechtstreeks op het huis af?”

„Je vergeet, dat zij ons even goed kunnen zien, als wij hen. Ze weten, dat er hier vier gewapende mannen zijn, die het hun gemakkelijk kunnen verdedigen. Ze zijn niet talrijk genoeg voor een openlijke aanval en daar gaan ze trouwens toch niet gemakkelijk toe over.”

De jonge Brainerd nam den kijker en zeide, dat de Indianen waren opgestaan en dat de twee troepen zich hadden vereenigd. Ze waren nu ook voor het bloote oog duidelijk zichtbaar, maar hunne bewegingen waren op dien afstand nog onzeker.

„Daar komen ze aan, hoor!” riep Brainerd, die bijna niet in staat was, zijn opgewondenheid te bedwingen.

(Wordt vervolgd).

Klein Duimpje en de zevenmijls laarzen.

Jantje las thuis van Klein Duimpje en wenschte zich ook zulke laarzen. Daarin te loopen en alles te kunnen doen, ach hoe mooi was dat. . . .

Op een dag komt vader thuis in zijn uniform gekleed en met zijn rijlaarzen aan. Nu zal Jantje probeeren de laarzen aan te doen en dan zal hij zijn als „Klein Duimpje”. Maar het valt arme kleine Jan bitter tegen. Groot moet men zijn om zulke laarzen te dragen en groot moet men zijn om te doen wat men wil (denkt Jantje). Hij kijkt onzeker en toch vol trotsch naar zijn vader. Hoe sterk moet hij zijn om, ondanks deze zware laarzen, toch zijn beenen nog te kunnen verzetten en dreunend te loopen, zoodat de soldaten, over wie vader bevel voert, vol ontzag voor hem zijn. En Jantje denkt, „als ik groot ben, dan loop ik ook op zevenmijls laarzen en doe wat ik wil.” Jantje weet nog niet dat de zevenmijls laarzen, ook voor hen die „groot” zijn altijd in het sprookje bestaan. Ook voor ons volwassenen ligt datgene wat wij zoeken altijd in de toekomst en soms als we het ontvangen of gevonden hebben, weten en kunnen we het niet gebruiken,

zocals Jantje zijn zevenmijls laarzen niet gebruiken kan. K.

JIM, DE INDIAAN

Een verhaal uit den tijd van den opstand der
Sioux-Indianen.

Naar het Engelsch

door

16)

G. C. HOOGEWERFF

(Voor Wim en Jan).

„Wat drommel! Houd je goed, oude jongen. Laat de lui beneden je niet hooren. Je zou ze zenuwachtig maken.”

„Zenuwachtig? Ik zou zeggen, dat er reden toe was. Ze zullen binnen 't half uur hier zijn.”

„Dat is nog zoo zeker niet. Als je een beetje scherper toekijkt, zal je zien, dat ze in 't geheel niet hierheen komen.”

Dat was inderdaad het geval, maar hun blijdschap was van korten duur, want de Indianen veranderden telkens van koers.

Nu schenen ze weer regelrecht op het huis toe te komen. Ze waren het blijkbaar met zich zelf niet eens, of ze naderbij zouden komen of niet. Will Brainerd hield ze door den kijker in 't oog. Maar eindelijk schenen ze toch tot een besluit gekomen. Ze veranderden weer van richting en trokken de farm voorbij.

„Zie zoo!” riep Halleck. „Van die Roodhuiden zullen jelui geen last hebben. Ze hebben blijkbaar geen kwade bedoelingen.”

„Nu maar weggaan!” zeide de Sioux. Hij ging door het huis naar beneden. Will Brainerd was te ongerust, om zijn post te verlaten en Halleck, die van zijn vrienden reeds afscheid had genomen, hield hem gezelschap. Toen de wagen vertrok, wuifden ze hun een vaarwel toe.

De paarden, die den wagen met vijf personen over ongebaande wegen moesten trekken, waren gewone ploegpaarden, sterk en van een groot uithoudingsvermogen, maar niet vlug. Als 't noodig was, konden

zij echter tot een matigen draf worden aangezet.

De schilder en zijn vriend bleven op hun waarnemingspost op het dak. Deze was vlak bij den schoorsteen en kon bereikt worden door een luik. Hij bestond alleen uit een paar latten, die op de vlakke houten „dakpannen” waren vastgespijkerd, zoodat men er veilig op kon staan. De schilder ging rustig op den nok zitten, met zijn voeten tegen de latten en richtte zijn kijker op den weggrollenden wagen. 't Was zijn bedoeling zijn vrienden in het oog te houden, zoolang hij kon. Will Brainerd bleef staan op zijn post naast den schoorsteen. Van daar kon hij de prairie naar alle kanten overzien. Onwillekeurig keek hij vooral naar het Oosten, waar de wagen, die zijn vader, moeder en zuster wegvoerde, kleiner en kleiner werd en eindelijk geheel uit het gezicht verdween. De schilder tuurde nog steeds door zijn kijker.

„Zie je ze nog?” vroeg Will.

„Ja, ik kan ze nog juist onderscheiden.”

„Laat mij ook eens kijken.”

„Och, ze zijn nu al zoo ver weg, dat je ze niet meer in den kijker zou kunnen krijgen. Ik kan ze alleen nog volgen, als ik hem steeds in de richting houd. Ziedaar, nu zie ik ze ook niet meer.”

Halleck stak den kijker in zijn zak. 't Was goed voor de gemoedsrust van den jongen Brainerd, dat hij niet wist, wat de schilder wèl had gezien, maar opzettelijk verzwegen. Door den veldkijker had hij verscheidene Indianen bemerkt, die zoo snel zij konden het spoor van den wagen volgden. Maar — waarom zou hij Will verontrusten? Die was toch al zenuwachtig genoeg! Die Indianen bedoelden misschien niets kwaads en hadden zij kwaad in den zin, dan hadden Oom John en Jim toch beiden hunne buksen. Maar Dolf Halleck zou wat hij door zijn kijker gezien had, zijn leven lang niet vergeten!

't Was nu laat in den namiddag. Er kwam een zacht windje opzetten en de lucht betrok. Er dreigde onweer. De wind was koel en verfrisschend voor de twee jonge mannen, die den geheelen middag op het dak in de brandende zon hadden gestaan. Nu gingen ze naast elkander op den nok zitten en genoten van de koelte van den avond.

„Als die Indianen nu komen opzetten, dan hoop ik, dat ze 't spoedig zullen doen”,

zei de schilder. „Dan kan ik misschien nog een schets maken.”

„Houd je je nu maar zoo of ben je wezenlijk zoo onbezorgd? Ik zou denken, dat wat je vandaag beleefd hebt, je toch wel wat ernstiger moest stemmen.”

„Kom, kom! 't Zal wel losloopen! Wat zullen we lachen om onzen angst, als wij veilig en wel te St. Paul zijn.”

„Ja, *als we er ooit komen!* Ik zeg je dan, Halleck, dat je nog heel wat verschrikkelijks te wachten staat, vóór je goed en wel uit Minnesota bent. Ik ken de Indianen en ik weet, waartoe ze in staat zijn. Geloof me, wij zijn in ernstig levensgevaar.”

De schilder haalde de schouders op.

Toen de nacht begon te vallen, werd Will Brainerd hoe langer hoe onrustiger. Hij stond op en tuurde angstig naar den horizon. De lucht was nog steeds betrokken. Het was donker, maar er kwam geen regen. Halleck floot een deuntje, en vroeg eindelijk aan zijn metgezel, of hij van plan was, den heelen nacht op het dak te blijven.

„Ik weet niet, wat ik zeggen moet”, zei de ander. „Kijk eens naar het Westen en het Noord-Westen en zie eens dien rooden gloed aan den horizon. Dat is een kwaad teeken. Ik geloof, dat dat farms zijn, die in brand staan. Vlak in 't Noorden, je weet wel, rechts van dat boschje, ligt het huis van den ouden Smith. Dat is tien mijlen hier vandaan. Ik denk, dat dat het eerst aan de beurt is.”

„Nu, als dat in brand staat, dan moeten wij ons uit de voeten maken. Dat ben ik met je eens.”

„Kijk dan maar!”

Trillend van zenuwachtigheid pakte Will den schilder bij den schouder en wees in de richting van het huis, waarover zij juist hadden gesproken. Daar was plotseling een lichtend punt verschenen. 't Leek een schitterende ster, maar het roode licht breidde zich uit, zoo snel, dat men niet behoefde te vragen, wat er de oorzaak van was.

„Wat zeg je daar nu van?” vroeg hij en zijn stem trilde van ontroering.

„Ken je dien Smith?” vroeg de schilder.

„Beter dan ik jou ken!”

„Uit hoeveel personen bestaat zijn gezin?”

„Uit hemzelf, zijn vrouw en drie kinderen. Waarom vraag je dat?”

RAADSELS.

Voor Ouderen:

7. Rebus. (Een oud rijmpje).

G O D

heer recht berg

knecht onrecht dal

8. Welk verschil bestaat er tusschen een zwarte kip en een witte kip?

9. Maak uit de volgende lettergroepen Overijselsche plaatsnamen:

Diennemeug, Nekmap, Emolla,
Automorms, Dollezaan.

Voor Jongeren:

1. Wat is in Edam groot, dat in Amsterdam klein is?

2. Mijn naam bestaat uit zeven letters en 't noemt iets, dat dient om kleeren schoon te maken.

De eerste vijf letters noemen een deel van 't lichaam. Met de laatste twee letters noem ik een maat.

Jim, de Indiaan.

„Enne — spelen die kinderen wel eens met lucifers?”

„Dolf Halleck, niemand, die bij zijn zinnen is, kan er aan twijfelen, wie dat huis in brand heeft gestoken.”

„Wel, laat ons aannemen, dat het Indianen zijn, — wat nog lang niet zeker is. Wat denk je nu te doen?”

„Mijn vader heeft de zorg voor de farm aan mij toevertrouwd, en die is alles, wat hij in de wereld heeft. Wij moeten hier blijven, zoolang het mogelijk is. Ik zal onze paarden zadelen en ze brengen op een

1. Rebus.

2 x O   DE

Voor al niet vergeten!

Oplossingen en briefje elk op een afzonderlijk blaadje.

De oplossingen van de *heele* maand tegelijk voor den 12en inzenden.

Op 't briefje alleen schuilnaam en woonplaats.

Op 't blaadje met de oplossingen schuilnaam, naam, leeftijd en adres.

BOEKENLIJST

waaruit de prijswinnaars in den Raadsel-wedstrijf van Oom Koos een keuze mogen doen.

E. Gerdes, *Jan van Diemen.*

„ *Het Geheim van den Geus.*

W. P. de Vries, *De Verovering van Mexico.*

R. E. de Haan, *Naar de Elken.*

J. J. A. Gouverneur, *Ver over zee.*

W. Schippers, *De visscher van Nispenrode.*

„ *De Halfbroeders.*

„ *Oog om oog.*

„ *De boschwachter van den Oldenborn*

M. Jacobs, *De kleinzoon van den hofprediker.*

„ *Opwaarts.*

„ *Afwaarts.*

C. Z. J. Schaum, *Voor de leeuwen.*

W. Brockhaus, *Het geloof overwint.*

plaats, waar we ze, in geval van nood, dadelijk kunnen bereiken. Dan moeten wij afwachten wat er gebeurt.”

Will Brainerd ging heen, om te doen, wat hij zich had voorgenomen, terwijl de schilder nog op het dak bleef. Will haalde de paarden uit den stal, zadelde ze en bracht ze naar een boschje bij de schuur, waar ze niet in het oog zouden vallen. Nadat hij er zich van had verzekerd, dat er geen loerende vijanden in de buurt waren, keerde hij naar het huis terug en voegde zich bij Halleck op zijn wachtpost.

(Wordt vervolgd).

JIM, DE INDIAAN

Een verhaal uit den tijd van den opstand der
Sioux-Indianen.

Naar het Engelsch

17) door

G. C. HOOGEWERFF

(Voor Wim en Jan).

Er was geen twijfel aan. De Indianen hadden hun werk van moord en vernieling begonnen. In het Noorden, het Westen en het Zuiden kon men den vuurgloed van brandende huizen zien, en Will Brainerd, die zenuwachtig en overspannen was, meende zelfs het gillen van vrouwen en kinderen te hooren. Maar dat was natuurlijk verbeelding. De afstand was te groot.

VII. DE AANVAL OP DE FARM.

„Heb je iets verontrustends gezien?” vroeg de schilder, toen Will Brainerd weer bij hem was.

„Niets bijzonders? Heb jij iets opgemerkt?”

„Ja, eigenlijk wel! Zie je daarginds die groote struik?”

„Ja.”

„Als ik mij niet vergis, zitten twee Indianen daarachter verscholen. Geheel zeker ben ik niet, maar ik zou er toch wel op durven zweren, als 't noodig was.”

„Halleck!” fluisterde Will, „kom van het dak! Wil je doodgeschoten worden?” Hij nam den schilder bij den arm en trok hem naar het luik. Het volgend oogenblik waren zij verdwenen. De schilder wilde het luik sluiten. „Blijf er af!” zeide Will. „Ze zouden begrijpen, dat wij hen ontdekt hadden. Laten wij naar de eerste verdieping gaan. Daar kunnen wij de struik ook zien.”

Beiden hadden hunne buksen in de hand. De voorkamer op de bovenverdieping was donker, want de blinden waren gesloten. Ze moesten oppassen, niet te struikelen over de meubels.

„St!” zei Will Brainerd. „Opgepast!”

De blinden waren zorgvuldig gesloten. Will schoof voorzichtig een van de vensters open en maakte het luik los, zoodat zij ongemerkt naar buiten konden zien.

Plotseling schrikten zij op. Er werd ^{luid} op de voordeur geklopt en een stem riep:

„Doe open!”

„Laat ons zien, hoeveel er zijn, voor w antwoorden”, zei Will Brainerd.

„Zeker een half dozijn!” meende Halleck.

„Weer schoven ze een raam open en keken door een kier van het luik naar buiten. Tot hun schrik zagen zij in het half-duister een heele troep Indianen voor de deur. Er waren er zeker twaalf.

„Kunnen we nog iets doen?” vroeg de schilder.

„Niets ter wereld! We moeten ons zoo gauw mogelijk uit de voeten maken.”

Er werd voortdurend op de deur geklopt en telkens klonk het verzoek om binnen gelaten te worden. De twee jonge mannen gingen zachtjes naar beneden.

„Nu”, zei de schilder, „klim jij door het raam van het achterhuis, terwijl ik ze hier aan de praat houd.”

„Dat kan ik niet doen! 't Zou gemeen zijn, je hier achter te laten!” zei Brainerd.

„Vooruit!” antwoordde Halleck ongeduldig. „'t Is het eenige, wat we kunnen doen.”

„En wat dan met jou?”

„Ik ben niet bang voor die kerels. Ik zou best naar buiten durven gaan.”

„Dat zou zoo goed als zelfmoord zijn! Dat zal je niet doen.”

„Dat zal ik ook niet! Maak nu dat je weg komt en ga naar de paarden. Ik zal ze hier zoo lang bezig houden en ik volg je zoo spoedig mogelijk!”

Het venster van het achterhuis werd opgeschoven en het luik geopend. Er was niemand te zien. Will Brainerd klom er voorzichtig uit en de schilder ging naar de voordeur, waar de Indianen een oorverdoovend rumoer maakten.

„Wie is daar?” riep hij luid.

„Arme Indianen! Willen graag binnen komen! Zijn moe, hebben honger! Vragen wat te eten!”

„Willen jelui den heelen nacht blijven?”

„Neen! Gauw weer weg gaan! Vermoeid! Willen maar wat uitrusten.”

„Rust dan maar wat uit op de veranda! Als jelui dat niet bevalt, kan je altijd nog binnen komen.”

Op dit onverwachte, nuchtere antwoord volgde een diepe stilte en toen kwam er zulk een geweldige storm van stooten en

trappen tegen de deur, dat die er bijna onder bezweek. Dolf Halleck vond, dat het nu tijd werd om te maken dat hij weg kwam.

Hij klom spoedig uit het venster van het achterhuis, schoof het dicht en duwde het luik er voor. Dat was zijn geluk en hij had aan dien voorzorgsmaatregel zijn leven te danken, want nauwelijks was hij buiten of de deur werd ingetrapt en de woedende Indianen stormden naar binnen. Als hij het venster had opengelaten, zouden de Sioux terstond hebben begrepen, dat hij daardoor ontvlucht was en hij zou dadelijk in hunne handen gevallen zijn. Toen zij niemand zagen, meenden zij, dat hij naar de bovenverdieping gevlucht was, en zij stormden de trap op.

Toen de schilder in den achtertuin kwam, keek hij rond, of hij Will Brainerd en de paarden zag. Toen dat niet het geval was sloop hij weg, met zijn buks onder den arm. Hij bleef staan onder een zwaren boom en luisterde naar het rumoer, dat de Indianen maakten, die in het huis alles kort en klein sloegen en blijkbaar naar hem zochten.

„Voor mijn part zoeken jullie den geheelen nacht”, mompelde hij, „maar 't zal

lang duren voor jullie Dolf Halleck vindt. Adieu, waarde vrienden! Tot ziens!”

't Was onvoorzichtig langer in de buurt van het huis te blijven, en hij haastte zich naar het boschje, waar Will met de paarden zou wachten. Maar tot zijn verbazing zag hij niemand. Wat moest dat beteekenen?

Daar stond hij, — alleen op de open prairie, in de onmiddellijke nabijheid van een troep bloeddorstige Roodhuiden. Wat zou hij doen? Als hij daar bleef; tot de dag aanbrak, zou hij in de handen der Indianen vallen en van hen had hij geen genade te wachten. Daarbij kwam, dat het huis en de schuren weldra in brand zouden staan en dat zij hem spoedig genoeg zouden zien.

Als hij te voet, in Oostelijke richting, over de prairie trok, zou hij, als hij maar lang genoeg liep, eindelijk misschien wel te Sint Paul aankomen, maar hij had weinig lust in zulk een onderneming.

„Wat drommel!” mompelde hij. „Waar is Will met de paarden gebleven? Hallo!”

Een gele vlam lekte door het houten dak, bij den schoorsteen. Hij rook den walm van brandend hout. Er was geen twijfel aan. Het huis stond in brand. Als hij hier bleef, zou hij bij het licht der vlammen duidelijk te zien zijn. Hij moest maken dat hij weg kwam.

Hij had slechts een paar stappen gedaan, toen hij tot zijn schrik tegenover een grooten Indiaan stond. Onwillekeurig hief hij zijn buks op, maar voor hij die naar den schouder kon brengen, zei de Roodhuid, terwijl hij naar rechts wees:

„Goed vriend! Paarden ginder! Wachten op jou!” En met een was hij in de duisternis verdwenen.

„Dat is nog eens een Indiaan!” dacht Dolf Halleck. „Zóó heb ik ze mij altijd voorgesteld. Waarom wachtte hij niet een oogenblik. Ik zou graag kennis met hem hebben gemaakt. Hoe zou hij weten, waar Brainerd was met de paarden?”

Het kwam niet bij Halleck op, dat de Indiaan hem had kunnen bedriegen. Hij vertrouwde zijn aanwijzing geheel en liep voort in de aangegeven richting. In het half donker gleden hem de gedaanten van verscheiden Indianen te paard als schaduwen voorbij, maar zij zagen hem niet.

(Wordt vervolgd).

JIM, DE INDIAAN

Een verhaal uit den tijd van den opstand der
Sioux-Indianen.

Naar het Engelsch

18)

door

G. C. HOOGEWERFF

(Voor Wim en Jan).

Hij moest echter maken, dat hij weg kwam, want in den omtrek van het brandende huis was het zoo licht, dat hij elk oogenblik door een rondzwerfenden wilde kon worden ontdekt.

't Spreekt wel van zelf, dat de schilder wel inzag, dat het voor hem niet geraden zou zijn, zich onder die Indianen te wagen, met wie hij eerst zoo ingenomen was geweest. Hij begreep wel, dat hij dan groot gevaar zou loopen, onmiddellijk te worden gescalpeerd. Hij was dan ook op zijn hoede. Toch dacht hij nu nog in zijn hart, dat dit alles maar het gevolg was van een tijdelijke opgewondenheid onder de Sioux. Zoo iets kwam bij blanken ook wel eens voor, en dan deden die ook wel verkeerde dingen.

Hij ging in de richting, die de Indiaan had aangewezen en inderdaad zag hij spoedig den jongen Brainerd met de paarden.

„Ik ben blij, dat ik je zie”, zei Will. „Ze kwamen zoo dicht bij dat boschje, dat ik het beter vond, door te rijden, voor het te laat was.”

„Gelukkig, dat je 't gedaan hebt. 't Is daarginds zoo klaar als de dag.”

„Hoe heb je mij kunnen vinden.”

„Een ridderlijke Indiaansche krijgsman heeft mij den weg gewezen en dat nog wel geheel uit eigen beweging.”

„Dat moet Paulus wezen. Ook een bekeerde Indiaan.”

„Als hij een Christen is, waarom doet hij dan mee met dat tuig?”

„Waarschijnlijk om zijn eigen leven te redden. Hij is niet zoo flink als Jim. Hij zal doen, alsof hij het met hen eens is en ondertusschen de blanken zooveel mogelijk helpen. Dat is ook een opvatting. Wij zullen nog wel meer van hem hooren.”

„Ik zou hem graag leeren kennen en dan ook zijn portret maken.”

„Laten wij ondertusschen maar liever opzitten”, zei Brainerd, „je kunt nooit weten!”

Zij stegen te paard en keken naar het brandende huis. 't Was een loeiende vuurzee!

„'t Is te erg!” zuchtte Brainerd. „Dat is nu de tweede maal, dat Vader geruïneerd is. Ons huis, waarvoor wij zoo hard gewerkt hebben, gaat in vlammen op en wij kunnen er niets aan doen.”

„Maar denk je niet, Will, dat de Indianen alles zullen vergoeden, als de eerste opgewondenheid voorbij is?”

Brainerd gaf maar geen antwoord op de domme vraag.

„Wat maken ze een kabaal, daar aan de voorzijde van het huis,” zei hij. „Ik zou wel eens willen weten, wat dat betekent. Als ik er eens om heen reed, om te zien, wat er gaande is?”

„Zal ik dan hier op je wachten?”

„Als je 't kunt doen, zonder dat je gevaar loopt. Rijd anders denzelfden kant uit als Vader vanmorgen. Ik zal je spoedig volgen.”

„Blijf dan niet te lang weg”, zei Halleck. „'t Is niet, dat ik bang ben, maar ik wou de anderen graag spoedig inhalen.”

Brainerd reed in een wijden boog over de prairie, zoodat hij den voorkant van het huis kon zien, maar Halleck had nog niet lang gewacht, toen hij begon te vreezen voor zijn veiligheid. Ook de schuren en stallen stonden nu in brand en elk oogenblik kon hij door de Indianen gezien worden.

Hij wendde den teugel en reed een eind de prairie op, tot hij geheel buiten den lichtkring van den brand was. Daar wilde hij op zijn vriend wachten.

Ondertusschen bood het brandende huis een prachtig gezicht en de schilder was er geheel in verdiept. Toen hij hoefslagen hoorde, keek hij nauwelijks om.

„Hier, Brainerd”, riep hij. „Wat is dat mooi! Zoo moet een brandend schip in volle zee er uit zien!”

De ander reed met hem op en gaf geen antwoord.

„Ik geloof, dat wij te veel naar 't Noorden rijden. Pas op, ik hoor hoefslagen.”

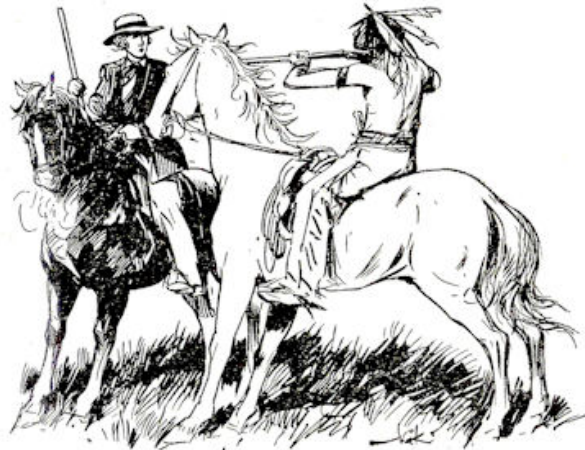
Zij hielden hunne paarden in. Bijna op hetzelfde oogenblik kwam een bereden

Indiaan uit de duisternis te voorschijn.

„Gauw, Will, vóór”

De woorden bestorven Dolf Halleck op de lippen. 't Was Will Brainerd niet, die naast hem reed, maar een andere Indiaan, en hij zag den loop van een buks dreigend op zich gericht.

„Bleekgezicht zich overgeven! Anders gescalpeerd!” dreigde de Indiaan, naast wien hij, zonder het te weten, een eind had opgereden.

„Daar zit niet anders op! Vooruit dan maar! Ik verwacht een goede behandeling van jelui!” zei hij, terwijl hij zijn geweer overgaf.

„Jij met ons meerijden!” zei de ander en zij reden zwijgend naar het brandende huis.

De andere Indiaan had nog geen woord gesproken. Hij reed zwijgend voort, naast den gevangene. Halleck dacht aan zijn revolver, maar hij begreep, dat hij bij de eerste verdachte beweging zou worden neergeschoten. Toen zij in het licht van een brandende schuur kwamen, meende hij, dat de Indiaan die zich bij hen had gevoegd, wel wat op dien Paulus leek, die hem gewaarschuwd had, maar hij ontgaf het zich. Hoe kon men iemand herkennen, wiens gezicht dicht onder de verf zat? De Roodhuid had een tomahawk in de rechterhand.

Na een oogenblik hield deze man zijn paard in. De andere Indiaan deed hetzelfde en Halleck was al bang voor een ver-

raderlijken aanslag op zijn leven. Hij keek verschrikt om. Juist zag hij, hoe een der Indianen plotseling op den ander inreed. De tomahawk glinsterde even in het licht van de brandende schuur en de man, die hem gevangen had genomen, viel dood van zijn paard.

„Jij hier wachten!” zei Halleck's redder, dien hij aan zijn stem herkende als Paulus, den Christen-Indiaan; „andere blanke man zal spoedig hier zijn; Indianen zetten den wagen met de vrouwen na; hem inhalen; alle blanken scalpeeren.”

Hij galoppeerde weg in de richting van den brand. Halleck steeg af en raapte zijn buks op, die de gedooide Indiaan had laten vallen. Hij wachtte met ongeduld op de terugkomst van den jongen Brainerd. Paulus' waarschuwing was maar al te duidelijk. Oom John, zijn vrouw en de meisjes verkeerden in levensgevaar. Hij en zijn vriend mochten niet langer dralen. Zij moesten hun vrienden gaan helpen.

Weer klonken er hoefslagen. Dolf Halleck zou zich nu niet weer laten verrassen. Hij spande den haan van zijn buks en hield het geweer in den aanslag. Gelukkig — 't was Will Brainerd!

„Ze drijven 't vee weg!” zei hij somber. „En ze dansen als gekken om 't brandend huis. 't Lijken wel duivels! Wat is hier gebeurd?”

Met een paar woorden vertelde de schilder wat er was voorgevallen en hij legde den nadruk op de waarschuwing van Paulus.

„Dan mogen we geen oogenblik langer wachten!” zei Will gejaagd.

Ze wierpen nog een laatsten blik op het brandende huis, dat nu slechts een hoop gloeiende asch was. Toen reden ze in Oostelijke richting, eerst voorzichtig en stapvoets, maar toen ze ver genoeg van den brand verwijderd waren, zetten ze hunne paarden aan en galoppeerden in Oostelijke richting, om het wagenspoor te vinden, dat voerde naar het veer over de Minnesota en dat Will Brainerd goed kende. Hun familie, hun vrienden verkeerden in doodsgevaar en zij moesten ze helpen.

(Wordt vervolgd).

JIM, DE INDIAAN

Een verhaal uit den tijd van den opstand der
Sioux-Indianen.

Naar het Engelsch

door

G. C. HOOGEWERFF

(Voor Wim en Jan).

VIII. OP HET OORLOGSPAD.

Even na middernacht begon er een fijne motregen te vallen en het bleef onafgebroken regenen tot den morgen. De beide jongelieden waren door en door nat en dat maakte hun toestand dubbel onaangenaam. De schilder had een vuur willen aanleggen, maar dat was natuurlijk onmogelijk, want hoe zouden zij aan droog hout moeten komen. En al hadden zij dat kunnen vinden, dan zou het nog gevaarlijk zijn bovendien.

Het karakter van het landschap was veranderd. In plaats van de uitgestrekte, bijna effen prairie, met kort taai gras begroeid, bevonden zij zich nu in een heuvelachtige streek met een weelderigen plantengroei. Hier en daar zagen zij zelfs bosschen. Brainerd vertrouwde die blijkbaar niet. Hij was bang voor een hinderlaag en maakte liever een omweg om ze te vermijden.

Tot nog toe hadden zij geen Indianen gezien en Will Brainerd begon al te hopen, dat de stroopende en moordende benden nog zoo ver niet zouden zijn doorgedrongen. Daar viel echter niet op te rekenen. Hun huis was den vorigen avond overvallen en de Indianen hadden zoowel paarden als zij.

Nu de dag was aangebroken konden zij beter hunne richting bepalen. Zij reden nu Noord-Oostwaarts en na eenigen tijd vonden zij inderdaad het wagenspoor naar het veer, dat zij moesten volgen. Zij kwamen nu minder snel vooruit, want het spoor liep niet in een rechte lijn, maar slingerde door het landschap, omdat de voerlieden hunne dieren hadden willen sparen en steeds den weg hadden gevolgd, die voor de wielen van hun wagens de gemakkelijkste was. Het spoor liep nu door een stuk boschgrond, maar de boomen stonden vrij ver uit elkaar. Ze kregen honger. Tante Brainerd had in de haast wel een paar boterhammen met vleesch en harde eieren

voor hen ingepakt, maar die waren al lang op. Ze spraken over de mogelijkheid, om een stuk wild te schieten en dan, als ze wat dood hout konden vinden, een vuur aan te leggen en een stuk vleesch te roosteren aan een spit van groen hout. Oom John moest den geheelen nacht doorgereiden zijn, anders moesten zij den wagen al hebben ingehaald. Zij hadden tot nog toe geen vijanden gezien en voelden zich tamelijk veilig.

Ze besloten dan de paarden te kluisteren, zoodat die konden grazen en te voet het bosch in te trekken, ieder naar een verschillenden kant. Als zij wild gevonden hadden, zouden zij dadelijk terug komen. Ze stegen af bij een hoogen boom, dien zij gemakkelijk terug konden vinden en keken en luisterden naar alle kanten, maar zij zagen of hoorden niets.

„Ik geloof, dat wij hier alleen zijn”, zeide Will Brainerd, „Vooruit dan maar!”

Volgens afspraak ging de een rechts, de ander links. Er waren grijze eekhoorns genoeg in de boomen, maar zij bewaarden hun kruut en lood voor edeler wild. De schilder had geen geluk. Hij was ook geen jager in zijn hart en keek meer naar de mooie natuur, die hem omringde dan naar jachtbuit. Hij kwam bij een bron, aan den voet van een rots te midden van hoog geboomte. Hij leschte zijn dorst met het heldere, koele water en toen vond hij de omgeving zoo mooi, dat hij besloot een schets te maken. Hij hoorde den knal van Will Brainerds geweer en hij begreep, dat die wel wat zou meebrengen, en dat hij zich niet behoefde te haasten. Hij haalde zijn schetsboek voor den dag en was weldra druk aan het werk. Toen hij gereed was, wilde hij naar de hooge spar terugkeeren, waar zij de paarden hadden gelaten. Hij deed een paar stappen, toen een zucht, gevolgd door een naar gekerm hem plotseling deed stilstaan. Hij keek naar alle kanten, maar hij zag niets. Weer hoorde hij het gekerm. Het scheen uit een stuk laag bosch te komen, niet ver van de plaats, waar hij gezeten had. Afgaande op het geluid, baande hij zich een weg door het kreupelhout. Op een kleine open plek lag een man, met een schotwond in de borst en een bebloed hoofd. De gewonde merkte zijn nadering niet eens op. Hij was blijkbaar stervende.

(Wordt vervolgd).

JIM, DE INDIAAN

Een verhaal uit den tijd van den opstand der
Sioux-Indianen.

Naar het Engelsch

door

G. C. HOOGEWERFF

(Voor Wim en Jan).

De schilder trad nader en boog zich vol medelijden over hem heen.

„Wat scheelt er aan, vriend?" vroeg hij onwillekeurig.

De man sloeg de oogen op.

„O", stamelde hij, „de Indianen.... de moordenaars.... Mijn vrouw.... mijn twee jongens.... vermoord."

„Hoe kom je dan hier?"

„Hier naar toe gekropen.... Water, om Gods wil!"

Dolf Halleck had zijn kleine veldflesch aan de bron gevuld. Hij bracht die aan de lippen van den gewonde. De man dronk gretig. Hij scheen weer wat bij te komen.

„Daar, bij 't water!" hijgde hij. „Dood! Alle drie!"

Halleck ging in de richting, die de man aanwees, om te zien, of er nog hulp mogelijk was. Bij een kleinen poel, die gevormd werd door het water van de beek, stond een gebroken wagen en daarnaast lagen de lijken van een vrouw en twee jongens. Ze waren blijkbaar doodgeschoten, terwijl zij uitrustten en daarna gescalpeerd. Hier was niets meer te doen.

Diep getroffen keerde hij naar den gewonde terug, maar deze was reeds gestorven.

De schilder stond een oogenblik, op zijn buks geleund, naar den ongelukkige te kijken. Hij trachtte zich de woorden van den schoonen Engelschen begrafenisdienst te herinneren, maar zij wilden niet komen. Hij moest ook Will Brainerd waarschuwen. Op dat oogenblik viel er een schot en een kogel die langs zijn hoofd floot, herinnerde hem er aan, dat hij zelf in levensgevaar verkeerde. Hij verloor zijn tegenwoordigheid van geest niet. Vlug zocht hij dekking achter een boom en keek voorzichtig langs den stam in de richting, van waar het schot kwam. Hij was bang, dat er meer dan één aanvaller zou zijn, en dan was zijn toestand vrijwel hopeloos. Maar tot zijn groote vreugde zag hij slechts één donkere figuur, die juist zijn geweer laadde.

„Onbeschaamde vlegel!" mompelde hij, „ik zal je mores leeren!"

De Indiaan zag den loop van de buks en dook weg achter een boom, juist toen de schilder schoot. Halleck laadde zoo spoedig mogelijk zijn geweer.¹⁾ Hij zette juist den kogel aan, toen hij een luiden kreet hoorde. De Indiaan sprong op hem toe, zeker van de overwinning. Snel legde de schilder zijn geweer aan. Hij had geen

¹⁾ De vuurwapens, die in dien tijd gebruikt werden waren percussie-geweren. De kruitlading werd afgemeten in een maatje, dat aan den kruithoorn zat vastgeschroefd, boven in den loop gestort en dan werd er met den laadstok een prop op vastgestampt van zacht leder, vilt of papier. Daarop kwam dan de lading hagel of de ronde, looden kogel, die op dezelfde wijze werd vastgezet. Onder den haan bevond zich het „schoorsteentje", een metalen buisje, dat in verbinding stond met de „kamer", d.i. dat gedeelte van den loop, waarin het kruit zich bevond. Door het aanzetten met den laadstok, drong het kruit in de buis. Op het schoorsteentje werd het „slaghoedje" geplaatst, een koperen dopje met een kleine hoeveelheid knalkwik, dat door den schok van den overgehaalden haan ontplofte en het schot deed afgaan. Buksen hadden een „getrokken" of gegroefden loop, d.i. er liep een schroefdraad door den loop, van de kruitlading tot den tromp. Onder in den loop van de buks was een stalen staafje aangebracht. Soms had de loop een ringvormige verdikking boven de kruitlading. Op dat staafje of dien ring kwam de kogel van zacht lood te liggen. Door het krachtig aanzetten met den laadstok werd het lood in de groef gedreven en daardoor draaide de kogel, als die den loop verliet, met groote snelheid om zijn as. Met een buks kon men juist schieten en de kogel drong dieper door.

tijd gehad, het slaghoedje op het schoorsteentje te zetten en het wapen was dus voor 't oogenblik onbruikbaar, maar dat wist de wilde niet. Haastig zocht ook hij dekking achter een dikken boom.

Halleck maakte van de gelegenheid gebruik om zijn buks geheel te laden. Hij was er nu wel zeker van, dat hij maar één vijand tegenover zich had. Wie het eerst zijn tegenstander tot schieten kon verleiden zonder zelf getroffen te worden, zou overwinnaar zijn.

Hij bedacht een list of liever, hij herinnerde zich een list, die hij vroeger wel eens gelezen had. Hij zette zijn hoed op den loop van zijn geweer en stak dien voorzichtig van achter den boom naar buiten, alsof hij zich bloot gaf. Maar hij deed het onhandig. De hoed bengelde even op den loop en viel toen op den grond. De Indiaan grinnikte spottend.

Op dat oogenblik herinnerde hij zich, dat hij zijn revolver in zijn zak had. Alle zes kamers waren ditmaal geladen. Hij was dus beter gewapend dan zijn tegenstander en die kon dit niet vermoeden. Ondertusschen scheen de Indiaan dezelfde krijgslist te willen probeeren, die den schilder mislukt was. Plotseling kwam, van achter den boom, die hem tot dekking diende, iets te voorschijn, dat geleek op een hoofd in een

deken gewikkeld, om onmiddellijk weder te verdwijnen. Een oogenblik later verscheen het aan den anderen kant. Halleck glimlachte. Toen het hoofd weder verscheen, hief hij zijn buks op en gaf vuur.

Met een luiden juichkreet kwam de Indiaan van achter den boom te voorschijn. Het bleekgezicht was weerloos. Met het geweer in den aanslag snelde hij op zijn vijand toe. Halleck wachtte, met zijn revolver in de hand, maar nog steeds achter zijn boom, tot zijn vijand in zijn onmiddellijke nabijheid was. Toen hief hij zijn wapen op en vuurde driemaal. De afstand was te kort om te missen. Doodelijk gewond stortte de Indiaan neder.

„Ja, mijn lieve, roode broeder”, mompelde Halleck. „Er zijn nog meer dingen, waarmee je kan schieten, behalve een geweer. Dat wist je zoo niet. Maar er kunnen nog meer zulke mooie jongens als jij in de buurt zijn, en daarom zal ik eerst mijn geweer en mijn revolver weer laden.”

Dit deed hij zorgvuldig en toen trad hij op zijn gevallen vijand toe. De Indiaan was doodelijk gewond en 't was duidelijk te zien, dat hij het niet lang meer zou maken. Hij keek zijn vijand aan met oogen vol woede en haat. Toch had de schilder medelijden met hem.

(Wordt vervolgd).

GRAPJES MET JE VRIENDJES.

III.

Schrijf op een papiertje het getal 91 en vraag nu aan een ander er 2 bij te schrijven, maar zóó dat het getal *minder* wordt.

Als hij 't niet vinden kan, laat hem dan zien dat jij 't wel kan. Kijk maar: 9!

IV.

Je legt een banaan op tafel, en drie hoeden. Nu neem je op je om de banaan te laten verdwijnen, en na honderd tellen deze over te brengen onder welke van de drie hoeden dan ook.

't Gaat eenvoudig zóó. Je draait je om en eet gauw de banaan op, zonder dat iemand het ziet. Je kunt er ook mee achter een gordijn kruipen, of onder de tafel. Maar opeten moet je de banaan als ze nu tot honderd hebben gewijzen een der hoeden aan, dan met een leuk gezicht op, want „banaan er immers onder?”

JIM, DE INDIAAN

Een verhaal uit den tijd van den opstand der
Sioux-Indianen.

Naar het Engelsch
door

21) G. C. HOOGEWERFF
(Voor *Wim en Jan*).

„'t Spijt mij, dat het zoo ver komen moest”, zei hij, „maar je hebt het je zelf te wijten, vriend. 't Ging om jou leven of het mijne. Kan ik nog iets voor je doen?”

„Ga weg, ga weg!” stamelde de gewonde. „Ga weg, ik jou dood slaan.”

„Ik twijfel geen oogenblik aan je goede bedoelingen, maar ik zal je er niet toe in de gelegenheid stellen.” En meteen schopte Halleck het geweer van den wilde buiten zijn bereik.

„Jij weggaan! Wagen gaan helpen op prairie. Oom John en de vrouwen! Indianen ze gauw inhalen.”

De schilder stond een oogenblik roerloos. De woorden waren duidelijk genoeg. Zijn vrienden verkeerden in levensgevaar. Zonder zich verder om den gewonde te bekommeren, legde hij zijn buks over den schouder en haastte zich naar de hooge spar, waar hij Brainerd zou aantreffen.

„Dat moet een Indiaan uit onze buurt zijn”, mompelde hij. „Hij kende Oom John. Dan heeft hij zijn verdiende loon, want de Brainerds zijn altijd goed geweest voor de Indianen.

Hij begreep nu eerst, hoe onvoorzichtig zij geweest waren. Eén van hen had bij de paarden moeten blijven. Die waren er gelukkig nog, maar ze hadden best de Indianen in handen kunnen vallen. Een oogenblik later kwam Will met een jong hert, dat hij geschoten had. Met een paar woorden bracht Halleck hem op de hoogte van wat er gebeurd was en wat hij gehoord had. Zij vergaten hun honger. Terstond stegen zij op en reden in een wijden boog om het bosch heen. Verder op zouden zij het wagenspoor terug vinden.

„'t Schijnt, dat er heel wat vagebonden onder de Indianen zijn”, zei de schilder, toen zij weer over de open prairie reden, en die kerels hebben het wel allen op mij voorzien.”

„Dat zijn „de edele roode krijgers”, die je zoo verheerlijkt”, zeide Will. „En diezelfde edele mannen zetten thans vader, moeder en de meisjes na om ze koelbloedig te vermoorden.”

„Ja, ik haat die verbasterde Indianen, die je altijd vindt in de grensstreken. Als we maar een paar honderd mijlen verder westwaarts waren...”

„Dan zouden we geen oogenblik zeker zijn van ons leven”, viel Brainerd hem in de rede. „Het wordt hoog tijd, Dolf, dat je ophield met die malligheid. Je moet den Indiaan zien zooals hij is en niet zooals jij je hem in je verbeelding voorstelt.”

„Ik geloof niet, dat ze zich aan al die misdaden zouden hebben schuldig gemaakt,

De Kuikendief (vervolg).

de beide mannen elkaar gefeliciteerd hadden met de gelukkige vangst. — „'t is een flinke „knaap” hoor, en 't vel ziet er prachtig glanzend uit. Die brengt vast wel vijf gulden op.”

„Ja, baas,” — antwoordde de knecht vergenoegd, — „dat is met recht een buitenkansje, vandaag. Ik heb er tenminste geen spijt van dat we doorgezet hebben. Ten eerste kunt u de kuikens nu weer veilig buiten laten loopen en ten tweede is mijn portemonnaie er weer flink mee gebaat.”

Nog een poosje bleven de mannen staan praten met boer Geerling. Ze stonden alle drie verstomd van het wonderlijke instinct van den bunzing, die nota bene huisde op het erf van de pachthoeve, daar geen kip kwaad deed; maar op „Berkenoord” z'n jachtveld had.

„Ze zijn haast nog slimmer dan een mensch”, — merkte boer Geerling op.

Nu pakte de knecht z'n verslagen vijand bij den staart en keerden de beide mannen samen huiswaarts, om het heugelijk nieuws aan de in spanning wachtende boerin te vertellen.

Druk pratend baanden ze zich weer een weg door de greppels om zoo gauw mogelijk thuis te zijn.

Halverwege voelde de knecht eensklaps een trilling in z'n hand. Hij keek even terzijde, en merkte tot z'n grooten schrik dat de doodgewaande bunzing, dien hij nog altijd flink bij z'n staart vasthield, zich had opgericht en juist z'n kaken openperde om hem een beet toe te brengen. Meteen wierp hij het beest op den grond en ranselde er nog eens geducht met den knuppel op los.

„Hoe is 't mogelijk!” sprak de boer, die het gehele schouwspel had gadegeslagen, — „Dat die rekels zóo taai waren had ik toch niet gedacht.”

„Nee, ik ook niet” — antwoordde de knecht — „maar in elk geval heeft hij nu toch den genadeslag gehad.”

De mannen kwamen eindelijk thuis en werden triomfantelijk door de boerin begroet. Ze moesten meteen verslag uitbrengen van hun avontuurlijken tocht. Daarna werd het avondeten genuttigd en tenslotte hield men 's avonds overwinningfeest, waarbij de boerin tracteerde op melk-chocolade met koek.

M. B.

als ze niet onrechtvaardig behandeld waren."

"Daar moet ik je gelijk in geven. Ze zijn onrechtvaardig behandeld door de kooplui en de agenten der regeering. Die zijn de hoofdoorzaak van al die ellende. Als de Indianen eenvoudig vroegen wat hun rechtens toekwam, werden zij dikwijls afgescheept met vloeken en scheldwoorden. Maar dat verontschuldigt niet het moorden van vrouwen en kinderen en van goede, eerlijke mannen, die hen altijd goed hebben behandeld."

"Dat nu wel niet, maar 't verklaart toch veel. Gelukkig zal 't wel niet lang duren. Ze zijn nu opgewonden, maar ze zullen wel bedaren."

"Daar zou ik maar niet te veel op rekenen. Als de andere stammen gemeene zaak met de Sioux maken, krijgen we een gevaarlijken opstand. Dan zijn we zelfs te St. Paul niet veilig."

"Kom, nu overdrijf je, Will. Omdat we hier op een bende vijandelijke Indianen gestooten zijn, behoef je nog niet te denken, dat alle stammen in het Noord-Westen in opstand zijn gekomen."

"En jij neemt alles veel te licht op. Als je hier zoo lang gewoond had als wij, zou je er anders over denken."

"Wat een prachtig uitzicht hebben we hier!" riep de onverbeterlijke schilder. "Als wij tijd hadden, zou ik hier graag een schets maken."

"Als je dat van meer belang vindt, dan 't leven van vader, moeder en de meisjes, zullen we hier wachten, tot je klaar bent."

"Kom, Will, je moet niet zoo kort aangebonden zijn. Ik dacht er immers niet over. Maar 't is hier mooi! Kijk eens naar dat bosch links, het verre uitzicht over de prairie en die bergen aan den horizon. Let eens op dien steilen heuvel. Zeg, Will" — en Halleck sprak plotseling met gedempte stem, alsof iemand hem kon beluisteren, „ik geloof waarlijk, dat er iemand op dien heuvel is, die onze aandacht tracht te trekken."

IX. JIM ALS PADVINDER.

Op den top van den heuvel, waarheen de beide jonge mannen nu met gespannen aandacht tuurden, zagen zij een boomtak heen en weer zwaaien. 't Was blijkbaar een sein, voor hen bedoeld. Wilde men hen in een

hinderlaag lokken? De schilder haalde zijn kijker voor den dag en keek naar het verdachte voorwerp.

"Kan je zien, wie het is?" vroegde Will Brainerd.

"Als de tak naar rechts beweegt, zie ik iets als een hoofd," antwoordde Halleck, „maar of 't dat van een Indiaan of van een blanke is, kan ik niet uitmaken. Wil jij eens kijken?"

Will nam den kijker, maar hij was niet

gelukkiger. Hij zag het hoofd en de schouders van een man, die met den tak wuifde en nu hij zag, dat ze naar hem keken, zwaaide hij dien nog heviger. Blijkbaar wilde hij hen roepen.

"We moeten niet dichter bij hem komen, vóór we weten wie het is," zeide Brainerd.

"'t Kan een arme vluchteling zijn, die gewond is of uitgeput van vermoeienis," merkte Halleck op.

"Waarom komt hij dan niet van dien heuvel af? Dan kunnen wij zien, wie hij is."

"Dat weet ik niet. Maar ik laat het er niet bij. Ik wil weten, wat dat wuiven beteekent, voor wij doorrijden."

"Ik ben bang voor een hinderlaag. Waarschijnlijk liggen er Indianen in het gras verscholen."

"Waarom vallen ze ons dan niet aan?"

"Ze hebben geen paarden en de afstand is te groot. Ze kunnen ons niets maken, zoolang ze ons niet binnen het bereik van hun buksen kunnen lokken. En dat probeeren ze, geloof ik."

(Wordt vervolgd).

JIM, DE INDIAAN

Een verhaal uit den tijd van den opstand der
Sioux-Indianen.

Naar het Engelsch

22)

door

G. C. HOOGEWERFF

(Voor Wim en Jan).

„We kunnen niets te weten komen, als wij hier blijven staan. Wij moeten er heen rijden.”

Brainerd schatte den afstand met het oog.

„Wij kunnen nog een honderd Meter verder gaan”, zeide hij. „Dan is er een kleine kans, dat ze ons raken. Er zijn niet veel schutters, die dat op dien afstand kunnen doen, maar er zijn wel scherp-schutters onder de Indianen.”

Langzaam en voorzichtig reden zij naar den heuvel, tot de voorzichtigheid hen gebood, niet verder te gaan. De schilder richtte weer zijn kijker op den top. Op hetzelfde oogenblik verdween de boomtak. Er was niemand te zien.

„Wat beteekent dat?” vroeg hij.

„Hij rekent er waarschijnlijk op, dat wij naar hem toe komen en hij vindt het niet noodig, ons nog verder toe te wenken.”

„Dan zullen wij hem spoedig uit den droom helpen.”

Zij lieten hunne paarden zwenken en deden of zij wilden doorrijden. Terstond daarop klonk uit de verte een flauw hallo, en toen zij omkeken, zagen zij een Indiaan met zijn deken zwaaien. De jonge mannen keken elkander eens aan.

„Nu daagt hij ons uit”, meende Brainerd. „Hij wil ons naderbij lokken door ons uit te jouwen.”

„Wacht eens!” De schilder richtte weer zijn kijker op den man met de deken.

„Ik ken dien man, Will!” zei hij plotse-ling. „Wie denk je dat het is?”

„Weet ik het! Misschien één van de edele Indianen, uit de boeken, die je hebt gelezen.”

„'t Is Jim.”

De jonge Brainerd wilde 't niet gelooven, vóór hij den bevrienden Indiaan zelf door den kijker had herkend. Maar er was geen twijfel aan. Jim daalde den heuvel af en kwam op hen toe.

De jongelieden reden hem tegemoet. Beiden verkeerden ze in groote ongerustheid over hunne vrienden.

„Is alles goed met hen, Jim?” vroeg Will, zoodra de Sioux hen bereikte.

„Goed! Veilig!” zei Jim laconiek.

„Waar heb je ze verlaten?”

„In de bosschen! Tien, twaalf mijlen hier vandaan.”

„En waarom ben je dan hier?”

„Om jelui! Neem mij op 't paard. Indianen achter je!”

De jongelieden keken angstig om, maar ze zagen niets dan het hooge gras, dat golfde in den wind.

„In het gras! Wacho's! Hebben geen paarden!” zei Jim.

„Wacho's! Slangen-Indianen!” riep Will.

Hij wist, wat Halleck onbekend was. De Wacho's of Slangen-Indianen waren een arme stam en bezaten geen paarden. In gewone tijden zagen de andere stammen op hen neder. Thans hadden zij zich bij de Sioux aangesloten, om deel te kunnen nemen aan de plundering van de huizen der kolonisten.

Will Brainerd nam Jim achter zich op zijn paard en zij reden naar de verre bosschen, die de Indiaan had aangewezen. Onderweg vertelde de Sioux in zijn gebroken Engelsch, hoe het met den wagen was gegaan. Zij hadden geruimen tijd het wagenspoor gevolgd, zonder iets van de vijandelijke Indianen te bespeuren, tot zij bemerkten, dat zij vervolgd werden. Zij zetten hunne paarden aan, maar dat zou hun niet veel gebaat hebben, als de wilden niet van de vervolging hadden afgezien. Vermoedelijk hadden zij ergens een boerderij in 't oog gekregen, waar meer te plunderen viel.

Den volgenden morgen was Jim op ver-

kenning uitgegaan. Hij was teruggekomen met slechte tijding. Ze waren te laat gevlucht. De opstand der Indianen was overal uitgebroken en om een oord te bereiken, waar zij veilig zouden zijn, moesten zij zich een weg banen door een streek, waar zij ieder oogenblik aan den aanval van een stroopende bende waren blootgesteld. Vroeg of laat zouden zij echter moeten vechten en dan was het beter, dat zij allen bij elkaar waren. Vier met buksen gewapende mannen konden een kleine troep Roodhuiden wel ontzag inboezemen. Oom John besloot dus den wagen in een dicht stuk bosch zoo goed mogelijk te verbergen. Hij zou bij zijn vrouw en de meisjes blijven, en Jim zou Will Brainerd en Dolf Halleck tegemoet gaan, die immers volgens afspraak het wagenspoor zouden volgen en hen tot spoed aanmanen.

Het liep nu tegen den middag en het werd zeer warm. De lucht trilde van de hitte. In Amerika kan het in Juli en Augustus zoo drukkend en brandend heet zijn, dat men er opziet tegen den zomer. Maar de jongelieden voelden het nauwelijks en ze zouden hunne paarden hebben laten loopen, wat ze konden, als Jim het niet had belet.

„Nog een heel eind! Paarden er bij neervallen!”

„Maar we moeten naar hen toe! We kunnen geen tijd verliezen”, riep Will Brainerd driftig en ongeduldig, hoe wel hij een onbepaald vertrouwen stelde in de ervaring en de voorzichtigheid van den Indiaan. „Ze kunnen onze hulp elk oogenblik noodig hebben.”

„Mogelijk! Kunnen niet anders!”

„Geloof je waarlijk, dat ze daar veilig zijn?”

„Ze zijn in de hand van den Grooten Vader!” zeide de Sioux rustig, maar met een ernst, die de jonge mannen ontroerde.

„Dat weten we, Jim”, zei Will na een oogenblik stilte. „Maar we mogen daarom niet werkeloos blijven. We moeten doen wat wij kunnen, niet waar?”

„Maar niet meer dan wij kunnen. De Groote Vader weet, wat het best voor ons is.”

„Maar hoe hebben ze het daar? Kunnen de Indianen ze daar niet vinden?”

„Wel veilig als ze in het bosch blijven!”

„Maar het spoor van den wagen en de paardenhoeven is duidelijk zichtbaar en de

oogen van de Roodhuiden zien scherp!”

„Oogen nu niet scherp! Dronken van bloed van vrouwen en kinderen. De booze geest is in hen gevaren en ze weten niet wat ze doen.”

Ze naderden nu een groep zwaar geboomte, waar ze een bron vonden, die nog niet was opgedroogd en Jim stond er op, dat ze hier in de schaduw de paarden zouden laten rusten, tot de grootste hitte voorbij was. Ze zouden het anders niet uithouden. Met tegenzin besloten Brainerd en Halleck zijn raad te volgen. 't Was waar! Zonder hunne paarden waren zij weerloos.

„Je kunt die roovers, die vagebonden zeker niet vertrouwen”, zei de schilder, die bijna nog geen woord gesproken had. „Maar de krijgslieden van je stam, de echte Sioux, voeren den oorlog eerlijk en ridderlijk, niet waar, Jim?”

Men kon op 't gezicht van den Indiaan lezen, dat hij de vraag niet begreep. Halleck probeerde hem duidelijk te maken, wat hij bedoelde.

„De krijgslieden, zie je, de echte Indianen, zijn toch niet zoo slecht. Ze voeren den oorlog menschelijk, hè? En ze vermoorden geen vrouwen en kinderen.”

„Ken die kerels niet!” zei Jim en hij draaide zijn hoofd om.

„Je zult een vergrootglas moeten nemen, om die ridderlijke Indianen, waar je 't altijd over hebt, te vinden, Dolf”, zei Will Brainerd, want met het bloote oog zijn ze niet te zien.”

Halleck glimlachte eens, alsof hij zeker was van zijn zaak, hoewel hij in zijn hart vond, dat er verschrikkelijk veel Indiaansche vagebonden waren.

't Werd later op den middag en, hoewel 't nog zeer heet was, waren de jongelieden te ongeduldig, om nog langer te wachten. Ze stegen juist weder te paard, toen Jim een waarschuwend kreet liet hooren.

„Wat is er nu weder?” riep Will Brainerd.

„Kijk! Indianen!”

Hij wees naar het Noorden. In de verte zagen zij een stofwolk en van tijd tot tijd een troep dieren, die blijkbaar verschrikt over de prairie holden. Met het bloote oog konden de blanken niet zien, wat dat beteekende, maar door den kijker van den schilder konden zij verscheidene ruiters onderscheiden.

(Wordt vervolgd).

JIM, DE INDIAAN

Een verhaal uit den tijd van den opstand der
Sioux-Indianen.

Naar het Engelsch

door

G. C. HOOGEWERFF

(Voor Wim en Jan).

„Indianen, die vee wegdrijven!” zei de
Sioux.

„Welken kant uit?”

„Dezen kant. Komen hier heen!”

„Dan stel ik onder verbetering voor, hun
uit den weg te gaan”, zei de schilder.
„Waarschijnlijk zijn hunne paarden versch
en de onze zijn uitgeput.”

Daar waren zij het allen over eens.
Maar als zij het boschje verlieten, zouden
de wilden hen zien en hen mogelijk ver-
volgen. Zij hadden hun-
ne buksen en konden
het op een gevecht laten
aankomen, maar zelfs
als zij overwinnaars
bleven in een ongelijken
strijd konden zij vóór
den nacht hunne vrien-
den niet meer bereiken.
En de kans was hache-
lijk!

De Indianen kwamen
regelrecht op hen aan-
rijden en zij moesten
een besluit nemen.

Jim wist raad. Zij
verlieten het bosch aan
den anderen kant, zoo-
dat het geboomte hen
voor de naderende rui-
ters verborg. Toen reden
zij een eind het hooge
gras in, dat hier de
prairie bedekte. Hier
lieten zij hun paarden zich nederleggen,
en het was een geluk voor Dolf Halleck,
dat de dieren Will en Jim kenden en zich
niet verzetten. Zij knielden neer bij de
koppes der paarden en hielden hunne
buksen gereed voor een gevecht op leven
en dood, als zij mochten worden ontdekt.

Maar het gevaar ging voorbij. Een kudde
hoornvee, een twaalftal koeien en ossen,
trokken in wilde vlucht voorbij, voortge-
dreden door acht of tien bereden Indianen,
die het zoo druk hadden met de weerspan-

nige dieren, dat zij nergens op letten. Was
dat niet het geval geweest, dan zouden
zij de drie mannen ongetwijfeld hebben
ontdekt.

Jim wilde hun niet toestaan, op te stij-
gen, om hun tocht voort te zetten, tot er
van de veestroopers niets te zien was dan
een paar bewegende stippen in de verte.
't Was nu al laat op den middag en er
waaide een frissche bries over de prairie.

In het Oosten, aan den horizon zagen
zij de donkere massa van het bosch, waar
hunne vrienden een schuilplaats hadden
gezocht en nu zeker vol angst uitzagen
naar hun komst.

„Als een troep van die vagebondeerende
Indianen het spoor van den wagen vindt”,
zeide Halleck, „zouden die het in hun
hoofd kunnen krijgen, het te volgen. In
dat geval hebben wij geen tijd te verlie-
zen.”

„Dat zou kunnen gebeuren”, meend
Will, „maar misschien zouden zij zich die
moeite niet geven. De Indianen vinden nu
overal buit genoeg en het is voordeliger
een huis te plunderen dan een enkelen
wagen. Waar ik bang voor ben, is, dat
een troep in het bosch zou willen kampe-
ren en hen zou ontdekken, of dat zij niet
langer zouden durven wachten en zouden
pogen te vluchten.”

't Is even moeilijk in de prairie den
juisten afstand te schatten als op zee en

het scheen wel, of de bosschen, die het doel waren van hun tocht, niet nader kwamen. Soms verloor Will Brainerd zijn geduld. Dan wilde hij zijn paard de sporen geven en het kostte Jim moeite hem te beduiden, dat hij het dier moest sparen en zich tevreden stellen met een matigen draf.

Tegen zonsondergang waren zij zoo dicht bij het bosch, dat zij hun paarden lieter stappen, om Jim in de gelegenheid te stellen het terrein te verkennen. De Sioux wierp een onderzoekenden blik op het geboomte. Plotseling betrok zijn gezicht en hij liet een uitroep van verrassing hooren.

Op Will Brainerd's vraag, wat hem verontrustte, wees hij naar boven en de jonge lieden zagen een blauwen rook, die boven de boomtoppen zweefde. Er brandde een kampvuur in het bosch. Wie had dat aangestoken?

Als het Indianen waren, dan waren hunne vrienden reeds dood of gevangen. Konden zij het zelf hebben aangelegd? Maar wat had hun dan aanleiding gegeven, dat te wagen?

De onzekerheid was pijnlijk, maar de voorzichtigheid gebood hun, zich niet zonder nader onderzoek in het bosch te wagen. Jim bood aan, op verkenning uit te gaan. *(Wordt vervolgd.)*

Vervolg: Van Poes Roetmop.

lekkere mandje dat we haar gegeven hadden en ze telkens weer in de Radiokast legde, zóó maar op de planken, zetten wij het poesmandje eindelijk maar op het plekje dat Roetmopje zelf had uitgekozen.

En zoo woonde zij weken lang met haar vier gestreepte kindertjes in de Radiokast. Boven hun hoofd weerklonk de prachtigste muziek vanuit allerlei uitzendstations. De poesen sliepen er geen ziertje onrustiger om. Ze schenen er geen hinder van te hebben en het kleine goed groeide en groeide, totdat eindelijk het mandje te klein werd voor de heele familie. Toen moesten ze wel uit het Radiokastje weg, maar de kleintjes, die blijkbaar gehecht waren aan hun huisje vol muziek, klauterden toch telkens nog weer naar binnen en rolden en vochten met het grootste plezier op de maat van een vroolijk deuntje.

Toen de vierlingetjes zóó groot werden dat ze alleen konden eten en drinken, en nog meer dingen die een goedopgevoede poes behoort te kunnen, werd het tijd dat ze weggingen van moeder Roetmop. Vijf katten in huis was ons toch wel wat veel, begrijp je? We hadden gelukkig heel goede huizen gevonden voor drie van de kleintjes, en we wilden er zelf ééntje bij Roetmopje houden. Maar we konden er nooit zeker van zijn welke we nu eigenlijk zelf wilden hebben. Zóó precies eender waren ze, dat wij telkens tegen elkaar zeiden: „Welke wás het nu toch ook weer, die hier blijft?” En we kibbelden er over, want de een zei: „Dèze is het!” En de ander zei dan: „Welneen, het is immers diè!”

Ik geloof eigenlijk dat wij niét degene hebben gehouden die we bedoeld hadden, want telkens als er één wegging, wisten we niet meer welke de ónze was. We hebben er echter één overgehouden, of het dan de goede was of niet. Roetmop is zóó blij dat ze nog één kind mocht behouden! Ze is er altijd om en bij. 't Kleine poesje is nu al vier maanden, maar nog altijd zit ze bij moeder zoet in 't mandje, wandelt met moeder door den tuin, of speelt een vroolijk spelletje met haar. Wil 't kleintje eens op eigen gelegenheid gaan tuinen, dan draaft Roetmop luid miauwend achter haar aan en drijft haar net als een stout kind terug naar huis. Als het kleintje wat van ons te eten krijgt, laat Roetmop eerst een waarschuwend geluidje hooren, beruikt het lekkere hapje goed, om te onderzoeken of het wel goed is voor 't kleine poesemaagje, en dan pas mag 't kind het opeten.

Roetmop likt het poesje ook nog steeds heel ijverig schoon, ze spaart tijd noch moeite. Grappig is het om te zien hoe 't kleintje, terwijl het gelikt wordt, zelf zijn moedertje gaat wasschen. 't Is dan een druk gelijk en gewasch van weerskanten, en als de schoonmaak is afgelopen dan vallen moeder en kind in slaap, dicht tegen elkaar aangedrukt.

We hopen maar dat het kleine poesje niet te lastig in huis wordt, zoodat we haar bij Roetmop kunnen laten. Ze hebben 't zóó heerlijk samen, die twee, dat het zonde zou zijn ze van elkaar te moeten scheiden. Nu, als het zwarte moedertje haar kind zoo goed blijft opvoeden als ze tot nu toe doet, dan geloof ik wel dat Roetmop haar laatste kind zal mogen behouden. Gelukkig maar!

N. v. S.—H.

JIM, DE INDIAAN

Een verhaal uit den tijd van den opstand der
Sioux-Indianen.

Naar het Engelsch

door

G. C. HOOGWERFF

(Voor Wim en Jan).

24)

De jonge Brainerd en Dolf Halleck reden een eind terug, ver genoeg, om niet plotseling overvallen te worden. Jim verdween in de struiken en sloop voorzichtig naar het donkere bosch.

X. DE NACHT IN HET BOSCH.

Met de grootste omzichtigheid naderde de Sioux het bosch. Als er vijandelijke Indianen in verscholen waren, dan moesten zij de ruiters reeds lang bemerkt hebben. Daarom maakte hij een grooten om-

De Indiaan had zijn eigen meening over het kampvuur. Hij kon niet gelooven, dat het door zijne vrienden was aangestoken. Waarom zouden zij het gedaan hebben. Het was den geheelen dag zeer warm geweest, en waarom zouden zij moedwillig iets doen, dat hunne aanwezigheid aan de vijandelijke Indianen kon verraden? Daarom was hij even bang voor wat hij in het bosch zou vinden als de beide jonge mannen, die met ongeduld op zijne terugkomst wachtten.

Maar geen oogenblik toonde hij zijn vrees door woord of blik. Zijn leven, zijn ervaring en de eigenaardigheden van zijn ras hadden hem geleerd, voorzichtig en achterdochtig te zijn, en hij wist wel, dat schijnbare rust en veiligheid het grootste gevaar konden verbergen. Toen hij eindelijk opdook uit het hooge gras en, laag bukkend, weg school in de donkere schaduwen van de boomen leek hij een voorbij glijdende schaduw.

weg, en drong in het struikgewas door, dat het hooge hout omzoomde. Daar ging eenige tijd mee heen. Toen hij het bosch bereikte, was het al donker geworden.

Toen hij eenmaal in het bosch was, moest Jim geheel op zijn gehoor vertrouwen. Hij luisterde aandachtig, maar hij hoorde niets dan het klagen van den wind

in de boomtoppen. Er waren geen vijanden of zij waren even voorzichtig als hij zelf.

Toen hij verder in het bosch doordrong, zag hij door de boomen het flauwe schijnsel van het kampvuur. Hij zag dadelijk, dat het smeulde. Het moest al sedert geruimen tijd niet zijn opgestookt. Hij vermoedde half de waarheid en trad nu onbewust nader. Een oogenblik later stond hij bij de gloeiende kolen. Het vuur was verlaten. Er was niemand in de nabijheid.

Dit was zeker geruststellend, wat zijn persoonlijke veiligheid betrof, maar aan den anderen kant was hij nu bijna zeker, dat een troep Indianen in het bosch had gekampeerd en dat zijne vrienden waren gevangen genomen. Een poos lang hield hij het kampvuur in het oog, om er zeker van te zijn, dat er geen vijand in de nabijheid was. Toen drong hij verder het bosch in, naar de plaats, waar den vorigen dag de wagen was verborgen.

De wagen was weg!

Jim stond een oogenblik versteld. Inderdaad had hij reden om 't ergste te vreezen. Maar hij bedwong zich. Hij behoefde nu niet meer voorzichtig te zijn. Hij drong door het geboomte en het

struikgewas, tot hij de open prairie weder bereikte. Toen floot hij, om zijn vrienden te roepen. Een oogenblik later waren zij bij hem.

„Waar zijn zij?” hijgde de jonge Brainerd.

„Kan niet zeggen! God weet het!” antwoordde de Indiaan.

„Hemel! Wat kan er gebeurd zijn?” jammerde de jonge man, die bijna van zijn paard viel. Maar hij hield zich goed.

„Waar heb je ze verlaten, Jim?”

„In het bosch. Hier vlak bij.”

„Zijn er geen teekenen van de Indianen?”

„Te donker! Kan geen spoor zien!”

„Maar ben je er zeker van, dat die rondzwervende Indianen ze gevangen hebben genomen?” vraagde de schilder, die van zijn paard was gestegen.

„Niet zeker, — maar denk het wel.”

„Wat wil je doen, Jim?”

„Ik geloof, dat ze nog in het bosch zijn. En ik ga ze zoeken.”

't Leek een hopelooze onderneming, maar ze bleven althans niet werkeloos.

„Wij behoeven niet bij elkaar te blijven”, zei de schilder.

(Wordt vervolgd).

DOOR DIK EN DUN

6)

door

N. VAN SILLEVOLDT HAASSE.

Gonda's moeder was, zooals al haar vriendinnen en kennissen zeiden, een ècht lieve vrouw. Dat wil zeggen, ze stond altijd voor iedereen klaar, waar het gold haar ruime huis en haar rijke tafel ter beschikking van anderen te stellen; tijd en geld en moeite gaf ze graag voor liefdadige doeleinden, en als een harer bekenden haar vroeg: „Toe, ga mee, hier of daar heen, om mij te helpen iets te koopen of uit te kiezen”, dan was zij dadelijk bereid.

Dat Mary, Hans en Gonda óók wel eens graag Ma's gezelschap hadden willen genieten, óók wel eens graag beslag hadden willen leggen op Ma's tijd en persoon, dat kwam niet in haar hoofd op!

Hoe vaak vroegen de kinderen: „Hè, Ma, kan u Woensdagmiddag eens met ons mee

naar 't bosch?” En dan antwoordde mevrouw De Mooy gewoonlijk: „Ach, lieve kinders, wat spijt me dat nu! Had me dat maar wat eer gevraagd, maar nu heb ik net mevrouw Van der Horst beloofd huizen met haar te gaan kijken! Maar een andere keer zal ik eens met jelui meegaan, hoor!”

Als die andere keer dan kwam, dan moest Ma juist theedrinken bij mevrouw A., of op ziekenbezoek bij mevrouw B., of naar het nieuwe hondje van mevrouw C. gaan zien. Zoo leerden de kinderen al vroeg hun eigen weg gaan, zonder leiding of veel belangstelling van hun moeder. Als ze maar zorgden op tijd en behoorlijk gekleed aan tafel te verschijnen, als ze maar keurige gezelschapsmanieren toonden als Ma gasten had, en als ze maar met niet al te slechte rapporten van school thuiskwamen, dan vond mevrouw het al héél goed.

Allerlei kinderjuffen hadden, goed of minder goed, de kinderen verzorgd; nu Mary volwassen was, Hans in de lange broek, en Gonda geen baby meer, was een kinderjuffrouw ook overbodig geworden.

JIM, DE INDIAAN

Een verhaal uit den tijd van den opstand der
Sioux-Indianen.

Naar het Engelsch

door

G. C. HOOGEWERFF

(Voor Wim en Jan).

25)

„Ga jij rechts”, ging hij voort, „dan ga ik links. Binnen een half uur weten wij, waar wij aan toe zijn. Dan vinden wij elkander hier terug.”

„En wat denk jij te doen, Jim?”

„Op jelui wachten! Spoedig weer hier zijn.”

In zenuwachtige opgewondenheid drong Brainerd het bosch binnen. Nauwelijks was hij in de donkere schaduw van het geboomte, of een vreemd gevoel maakte zich van hem meester. Hij was er zeker van, dat zijn zoeken niet vruchteloos zou zijn. Hij zou iets vinden... maar wat? En de gedachte aan wat het zou *kunnen* zijn, deed hem sidderen. Hij moest een oogenblik wachten, eer hij zelfbeheersching genoeg had, om verder te gaan.

Hij onderdrukte zijn angst zoo goed mogelijk en ging voorzichtig voorwaarts. Nu en dan hield hij stil en luisterde.

Soms schrikte hij van een nachtvogel, die opvloog, van het ruischen van den wind in de toppen der boomen of van het kloppen van zijn eigen hart. Zoo had hij al over een paar honderd meter het bosch afgezocht. Het half uur was om en hij had nog niets gevonden.

Hij wachtte een oogenblik en luisterde, maar hij hoorde niets. Toen ging hij weer verder — en plotseling bleef hij roerloos staan, want daar, vlak voor hem, stond de wagen. Hoewel hij reeds een flinken afstand had afgelegd, was hij toch niet ver van den zoom van het bosch. Ze konden den wagen gemakkelijk daar verborgen hebben.

Om er zich van te overtuigen, dat het geen gezichtsbedrog was, deed Will Brainerd een paar stappen voorwaarts en legde zijn hand op een der wielen. Hij voelde het koude ijzer van den band. 't Was wel waarlijk de wagen!

„Vader, lieve moeder, zijt ge daar?” riep hij met gesmoorde stem.

Er volgde geen antwoord en in doodsangst klom hij achter in den wagen. Een donker voorwerp trok zijn aandacht. 't Voelde zacht aan, toen hij het aanraakte. God zij gedankt, 't was maar een rol dekens. Anders was er niet.

Will ging naar het voorste deel van het voertuig. De twee paarden waren weg. In doodsangst drukte hij zijn handen tegen zijn voorhoofd en trachtte zijn gedachten te verzamelen. Wat beteekende dat alles? Wat was er geworden van hen die hij liefhad? Waren de duivelsche roodhuiden hier geweest?

De eerste gedachte, die bij hem opkwam, was Jim te gaan halen, maar zijn ongeduld liet het hem toe. Neen, hij moest verder zoeken, tot hij wist, wat er met hen was gebeurd. Hij tastte rond op den grond, ieder oogenblik vreesde hij een lijk te vinden. Zien kon hij niets, maar zijn tastende handen vonden de indrukken van paardenhoeven. Er waren er veel en ze waren dicht bij elkander. Dit was een zeker teeken, dat de paarden onrustig waren geweest. 't Waren vurige dieren en zij zouden zich niet door een vreemde hebben laten wegvoeren, zonder tegenstand te bieden.

Terwijl hij dus in den blinde zocht, zonder iets te vinden, rees hij overeind, haalde een doosje lucifers uit zijn zak en stak er een aan. 't Was niet zonder gevaar, maar hij hoopte, dat hij bij het flauwe schijnsel iets zou kunnen doen. Maar bij het licht van het kleine vlammetje zag hij alleen de naaste boomen en de donkere massa van hun gebladerte en daarachter ondoordringbare duisternis. En anders niets!

Juist toen het vlammetje tusschen zijn vingers uitging, hoorde hij een zucht, — een diepe, langgerekte ademhaling, als van iemand, die zwoegde onder een zwaren last. De jonge Brainerd was nu zoo opgewonden, dat hij zich van alles had kunnen verbeelden. Maar hij hield zich goed. De vrees voor zijn persoonlijke veiligheid moest wijken voor zijn angstige bezorgheid over het lot van hen, die hem het liefst waren. Om hen te helpen of te redden zou hij elk gevaar hebben getrotseerd.

De angst en de overspanning waarin hij verkeerde beletten hem niet, de richting op te merken, van waar het geluid was gekomen. Hij luisterde dubbel scherp, maar hij hoorde niets meer. Die pijnlijke,

diepe zucht, die hij toch zoo duidelijk gehoord had, was alles. Maar 't was, of hij die nog hoorde. Hij raapte al zijn moed bijeen en ging naar den kant, van waar die zucht was gekomen. Toch liep hij zoo behoedzaam mogelijk. Plotseling struikelde hij en viel. Dadelijk stond hij weer op. Hij hoorde in het donker het slaan en het stampen van een groot dier. Het was een der paarden, dat daar had liggen slapen. Wat verder was het andere.

„Vader, moeder”, riep hij met gesmoorde stem, „lieve moeder, spreek, als ge daar zijt.”

„Wel heb ik van mijn leven! Ben jij dat, Will? We hielden je voor een stroopenden Indiaan.”

Een donkere gedaante kwam te voorschijn, een andere volgde, nog een en nog een, tot ze allen om hem heen stonden.

„O Vader! Moeder! zijn jelui allen gezond en wel?”

„Allemaal! Allemaal! En jij en Dolf?”

„In blakenden welstand, hoor! Maar we zaten in doodsangst over jelui. Waarom zijn jelui niet bij den wagen gebleven?”

„Er heeft een troep van die verwenschte Indianen in dit bosch gekampeerd, en wij hebben ons voor hen verscholen.”

„Maar dat vuur dan?”

„Welk vuur?”

„Wel, dat kampvuur, dat we in het bosch gevonden hebben.”

„Dat moet dan een verlaten vuur van de

Roodhuiden zijn geweest. Waar zijn Dolf en Jim?”

„Aan den rand van het bosch. Ik zal ze roepen!”

Will gaf het afgesproken fluitsignaal en weldra hoorde men ze naderen. Dolf was gek van blijdschap. Hij moest zijn vrienden, die hij al verloren had gewaand, herhaaldelijk de hand drukken.

Nu was er heel wat te vragen en te beantwoorden en de oude man vernam, dat zijn huis was afgebrand.

„Dat komt er niet op aan! Dat komt er niet op aan!” riep Oom John bijna opgeruimd. „Wij hebben er het leven afgebracht, en dat is genoeg. Ik heb mij tweemaal een plaats in het leven veroverd en ik ben niet te oud, om het nog eens te beproeven.”

„We zijn nog niet uit het bosch!” waarschuwde Will. „Verliezen we geen tijd? Moeten we niet verder trekken?”

„Ik vind, dat het te donker is”, zeide tante Brainerd. „Laten wij hier blijven tot het licht wordt. We zouden kunnen verdwalen en zóó nog meer tijd verliezen.”

(Wordt vervolgd)

EEN ROOVER.

Eens ging ik door een weideland,
Tot aan den bonten waterkant,
Toen daar een snoek het water sneed,
Dat, rimpelend, daar henen gleeed.
Wat verder, in de zonneschijn,
Zag ik — vlak langs de waterlijn —
Een school van schitterende schimmen
Bewegelijk in 't water glimmen....

Plots vormden zich daar vele kringen
En zag ik van die schitterdingen,
Die daar straks vredig henen gingen,
Fel flikkerend uit 't water springen....

't Vraatzuchtig monster, prooi-belust,
Verstoorde wreed de kalme rust
Van 't schit'rend schubbig volkje, dat
Zich saâm vermaakte in het nat. —
De snoek, die 't water wielen deed,
Verjoeg opeens de heele vleet!
Maar vloden zij ook nog zoo vlug,
Eén zagen zij nóóit meer terug....

S. VISSCHER.

JIM, DE INDIAAN

Een verhaal uit den tijd van den opstand der
Sioux-Indianen.

Naar het Engelsch

26)

door

G. C. HOOGEWERFF
(Voor *Wim en Jan*).

„O, met Jim als gids kunnen wij niet dwalen!” zei Oom John. „Die kent de prairie bij dag en bij nacht. Maar wat denk jij ervan, Jim? Moeten we opbreken of niet?”

„Hier blijven tot het licht wordt”, meende Jim. „Teruggaan naar den wagen! De vrouwen daarin overnachten.”

Zij zouden in elk geval hun reis bij daglicht moeten voortzetten en wat betreft het aantal der vijandelijke Indianen dat zich tusschen hen en Saint Paul bevond, dat kon in die paar uren niet zoo toegenomen zijn, terwijl allen een rusttijd hoog noodig hadden.

Zij gingen dus terug naar den wagen. Met dekens en dekkleeden maakte men goede bedden voor de vrouwen en de mannen konden in dien warmen Augustusnacht zeer wel onder de boomen kampeeren. Will en Dolf Halleck waren doodmoede en vielen dadelijk in slaap. Alleen de Sioux bleef waken.

Bij het aanbreken van den dag was de geheele familie wakker en gereed om te vertrekken. Vóór de paarden waren ingespannen, hielden zij een korte godsdienst-oefening. Oom John las den een en negentigsten psalm. Toen knielden zij neer op het groene mos en de oude man beval hen allen in Gods heilige hoede op den gevaarvollen tocht, dien zij gingen ondernemen.

Jim scheen zeer onder den indruk te zijn.

.....
Vervolg: Bij den kapper.

zag ze precies hoe haar bolletje er van achter uitzag. En nog kwam er geen lachje op Miesje's gezicht.

„Wat is er, Mies, scheelt er wat aan? Je kijkt net of je boos op me bent!” vroeg de man ten einde raad.

„Neen,” zei Miesje strak, „maar ik vind licht blond haar zoo leelijk, ziet u, en nu had ik gehoopt, nu Moe er niet bij was, dat u..... dat u..... mijn haar een andere kleur zou geknipt hebben!”

N. v. S.—H.

Hij was een bekeerling van de Methodistische zending onder de Indianen, en volgens de gewoonte van zijn kerk gaf hij uitdrukking aan zijn godsdienstig gevoel door luide uitroepen van instemming met het gehoorde. Hij was doordrongen van het geloof in de genade en de barmhartigheid van zijn Hemelschen Vader en leefde steeds in afhankelijkheid van Hem.

Na het morgengebed werd er haastig ontbeten en toen maakte men zich tot het vertrek gereed. De wagen werd niet zonder moeite naar den boschrand gebracht, de paarden werden ingespannen, Jim klom in een boom en verkende nog eens de naaste omgeving en toen hij verklaarde, dat alles voor 't oogenblik veilig was, sloeg men weer den weg in naar St. Paul.

XI. OVERVALLEN.

Daar het zeer waarschijnlijk was, dat er dien dag veel van de paarden zou worden geëischt, was het noodig hen in den morgen zooveel mogelijk te sparen. Ze reden dus voort in een matigen draf.

De Sioux zat op den bok naast Oom John, die dienst deed als voerman. Telkens stond de Indiaan op en zijne zwarte oogen dwaalden rusteloos over de prairie, of hij ook teekenen kon ontdekken van dreigend gevaar.

De schilder reed naast den wagen en voerde een gesprek met Maggie, terwijl Will Brainerd zich aan den anderen kant met Marianne bezig hield. 't Gesprek was niet opgewekt. De vreeselijke gevaren, die hen steeds bedreigden, verdreven allen lust tot vroolijkheid. Soms moest men even lachen om een koddigen uitval van Oom John, maar het ging niet van harte. De bezorgdheid, die hen vervulde, was op aller gezicht te lezen.

En wat denk je nu van de Minnesota Indianen, nu je nader kennis met hen hebt gemaakt?” vroeg Maggie ondeugend.

„Wel, er zijn zeker heel wat schavuiten en vagebonden onder!” meende de schilder.

„En geloof je niet, dat de meerderheid schavuiten en vagebonden zijn?”

„Wel, wat zal ik zeggen? Ja, om de waarheid te zeggen, geloof ik het ook!” gaf hij toe.

„Dan ben je dus teleurgesteld? Zeg nu maar eerlijk en oprecht, wat je denkt.”

„Ja, Maggie, dat is zoo! En toch hoop ik er nog flinke en edele kerels onder te vinden.”

RAADSELS.

Voor Ouderen:

4. Rebus.

D L 8 (a = u)

5. Vul nog eens de medeklinkers in:

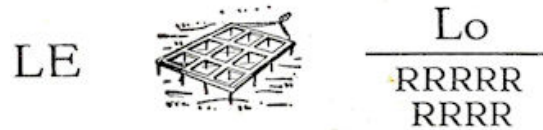
Aa . — . o . e . — . e . e .
I . — a . . e . — . e . e . e .

6. Maak uit onderstaande letters een bekende stad in Nederland:

B R U I D G L E M D.

Voor Jongeren:

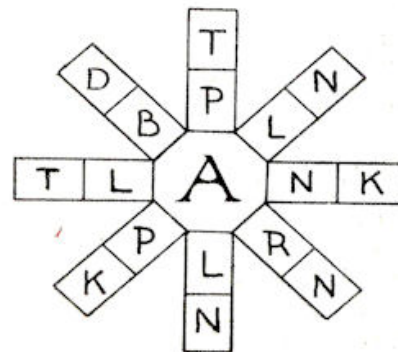
4. Rebus.

5. Vul nog eens de klinkers in:

. is — . r — . . n — sch . . p — . v . r
— d . n — d . m — . s — v . lg . n —
. r — m . . r.

6.

Zet in bovenstaande figuren de letters in de goede volgorde, zoodat vier goede woorden ontstaan.

Jim, de Indiaan.

„Je bewondert de Indianen!" ging Maggie voort. Houd je genoeg van hen, om ze op te heffen en ze te verbeteren? Zou je de beschaafde wereld met al haar voordeelen en gemakken kunnen verlaten, om het Evangelie te gaan prediken onder die arme heidenen?"

„Dan mocht er eerst wel iemand komen, die het mij predikte", zei de schilder lachend.

„En je denkt, dat daar op 't oogenblik iemand druk mee bezig is", zei Maggie. „Ik kan het niet helpen. Ik moet zeggen, wat ik voel. Wij zijn in doodsgevaar en ik geloof niet, dat het goed is, dat wij het van ons afzetten en gekheid maken om kleinigheden."

„Je moet een zendingzuster worden, Maggie!"

Het meisje wilde antwoorden, maar een uitroep van Jim trok aller aandacht. Hij stond recht op in den wagen. Naar 't schein, had 't een of ander in de onmiddellijke nabijheid zijn aandacht getrokken.

„Wat zie je?" vroeg Oom John.

„Farm!" antwoordde de Sioux.

Inderdaad zagen allen nu den nok van het dak boven een groep boomen uitsteken. De paarden werden aangezet. Het was al laat in den voormiddag en allen waren het er over eens, dat zij verstandig zouden doen, als zij een poos in de farm rustten.

Het huis behoorde naar allen schijn aan een welvarend kolonist en was al voor eenige jaren gebouwd. Het had flinke schuren en stallen en er liep een beek langs. Will Brainerd zag een eigenaardige uitdrukking op het gezicht van den Indiaan, toen zij het huis naderden. Hij hield het scherp in het oog, alsof hij vond, dat alles niet in orde was. Toen ze nog een honderd el van het gebouw verwijderd waren, verzocht hij Oom John de paarden in te houden. Aller oogen waren vragend op hem gericht, maar de Sioux schudde het hoofd en vraagde op zijn beurt:

„Waar zijn de menschen?"

(Wordt vervolgd).

JIM, DE INDIAAN

Een verhaal uit den tijd van den opstand der
Sioux-Indianen.

Naar het Engelsch
door

27)

G. C. HOOGEWERFF
(Voor Wim en Jan).

Inderdaad was het in en om het huis onnatuurlijk stil. Er was geen enkel teeken van leven, zooals men toch bij een hoeve had mogen verwachten. De voordeur stond open, alsof er juist iemand was binnengegaan, en er was niets buitengewoons te zien. Er was alleen maar die doodsche stilte. 't Was tegen den middag en de menschen konden misschien aan 't eten zijn. Oom John vestigde er de aandacht op. „Indianen daar geweest”, antwoordde de Sioux hoofdschuddend. „Gaan zien”, voegde hij er bij, terwijl hij uit den wagen sprong en naar het hek liep.

Will Brainerd en de schilder waren al afgestegen en deden hetzelfde. Jim ging het eerst naar binnen en de twee jonge mannen zagen hem schrikken, alsof hij iets ongewoons zag, dat hem deed ontstellen. Een oogenblik later waren zij bij hem.

Midden op den vloer van het woonvertrek lag een man van middelbaren leeftijd, blijkbaar de vader van het gezin. Zijn hoofd was één gapende wonde. Blijkbaar was hij

met een tomahawk afgemaakt. Dicht bij hem lag het lijk van een vrouw, die nog een dood kind in haar armen hield. Een opgeschoten jongen lag met het hoofd in het houtvuur, dat nog op de haardplaat smeulde.

Inderdaad waren de Indianen daar geweest en zij hadden de sporen van hun bloedig werk achtergelaten. Er was in het vertrek blijkbaar hevig gevochten. De vader had zijn leven en dat van de zijnen dapper verdedigd. In zijn gesloten vuisten waren nog lange, grove, zwarte haren, die hij in de worsteling zijn aanvallers uit het hoofd had getrokken. Maar hij was overvallen en had moeten bukken voor de overmacht.

„Waarom hebben zij het huis niet in brand gestoken?” vroeg de schilder, toen hij van den schrik bekomen was.

„Te veel haast! Hadden geen tijd. Bang voor soldaten!”

„Zijn er dan soldaten in de buurt”, vroeg Will Brainerd.

„Weet niet! Kan niet zeggen! Misschien!”

„Ze hebben hier moorddadig huisgehouden, dat is zeker! Die vagebondeerende Indianen...”

Ze werden opgeschrikt door hoefgetrappel en verscheidene gewerschoten. De Indiaan vloog naar de deur en de jonge mannen volgden hem. Zij zagen minstens een dozijn bereden Indianen rondom den wagen. Blijkbaar waren de anderen ook uitgestapt en overvallen. De paarden waren doodgeschoten en de jammerende vrouwen gevangen genomen. Een paar gespierde, beschilderde Indianen hielden ze vóór zich op hunne paarden. Oom John stond op den bok en bood wanhopigen tegenstand. Hij had geen tijd gehad zijn buks te grijpen, maar sloeg om zich heen met de plank, die tot zitbank had gediend. Hij hield zich de aanvallers van het lijf, maar één Indiaan was in den wagen geklommen en naderde hem met opgeheven tomahawk. Oom John verkeerde in dreigend levensgevaar, maar een kogel uit de buks van Jim velde den aanvaller neer. Op dit oogenblik struikelde Oom John. Hij viel van den bok en de Indianen zouden hem zeker hebben afgemaakt, als dat onverwachte schot hen niet in verwarring had gebracht.

Op het oogenblik, dat de jongelieden begrepen, wat eigenlijk gebeurde, wilden zij naar buiten stormen, om hunne vrienden

te helpen, maar de Sioux hield hen met geweld terug.

„Hier blijven! Sioux jullie doodslaan! Scalpeeren!” schreeuwde hij.

„Uit den weg!” riep Will Brainerd. „Moeten we mijn vader en de vrouwen zien vermoorden?”

„Hier blijven! Kunnen buiten niets doen! Schieten uit het huis!”

En als om het voorbeeld te geven, hief Jim zijn buks op, mikte door een van de vensters en schoot den Indiaan neer, die juist op het punt was, Oom John af te maken.

De Indianen waren verrast door het onverwachte schot. Zij hadden niet gedacht, dat er iemand in het huis was. De drie Indianen, die de vrouwen op hunne paarden hadden, reden weg in Noordwestelijke richting. De anderen naderden voorzichtig het huis om met den schutter, die daar verscholen was, af te rekenen. Maar Jim had zijn buks weer geladen, Will en Dolf Halleck legden ook hunne geweren aan en een salvo van drie schoten begroette de aanvallers, waarvan er een werd gedood en twee anderen zwaar gewond. De Indianen hadden er genoeg van. Er waren gewapende mannen in dat huis, die hun leven duur zouden verkoopen en zij kwamen niet om te vechten, maar om te plunderen en weerloozen te vermoorden. Zij trokken terug en stegen te paard, terwijl zij hun gewonden medenamen.

„Laden, gauw!” waarschuwde Jim. „Naar den wagen! Indianen Oom John vermoorden!”

Dat schenen zij inderdaad van plan. Twee van hen reden naar den wagen, waarin Oom John zich nog altijd verschanst had. Jim hield hen in 't oog en bracht zijn

buks naar den schouder. De voorste Indiaan viel dood van zijn paard. De andere hield verschrikt het zijne in. Toen hief hij zich op in de stijgbeugels, slingerde zijn tamahawk naar den wagen en reed spoedig terug naar zijn makkers. De twee jonge mannen hadden hem gemakkelijk kunnen

neerschieten, maar zij wisten niet, wat de wilden van zins waren en bewaarden hun schot. Een oogenblik later galoppeerde de troep weg over de prairie.

De drie mannen staarden hen na. Jim stond in de deur van het huis, als een bronzen standbeeld en volgde hen met de oogen met een grimmige uitdrukking op zijn donker gezicht.

Will Brainerd en Adolf Halleck waren bleek van schrik en ontzetting. Voor een oogenblik waren zij Oom John vergeten, maar zij zagen hem uit den wagen klimmen en op hen toekomen.

„Ben je gewond, vader?” riep Will Brainerd, die hem haastig tegemoet liep.

„Nee, ik niet! Maar wat zal er van je moeder en de meisjes worden, in de handen van de Indianen?”

„Ik weet het niet! Ik weet het niet!”

„Hoe is 't met jullie paarden? De mijne zijn doodgeschoten. Kunnen twee van ons ze niet achterna zitten? Zeg, Jim, kan dat niet?”

De Sioux schudde het hoofd.

(Wordt vervolgd).

Jan blijft stil kijken, en ja, daar ziet hij wat De open plekken tusschen de planten zijn licht van kleur en daarboven ziet hij enkele groote visschen, die donker tegen den bodem afsteken. Zij zwemmen dicht bij den bodem en schijnen geen haast te hebben.

De kleinere visschen zwemmen dicht bij de oppervlakte. Jan steekt even zijn hand in het water en in een oogenblik zijn alle visschen weg.

„Nu gaan we dadelijk ook eens aan den wal”, zegt Henk. Na vier of vijf riemslagen zijn zij bijna aan het einde van de Molenvliet. Henk laat de boot rechts tegen den wal drijven. Hier staan onderscheidene wilgboomen. Henk bindt de boot vast aan een boom die dicht bij het water staat, daarna stappen de jongens aan wal. Jan vindt het vreemd dat hier temidden van de rietgorzen vasten grond is.

Voorzichtig gaan de jongens het boschje in, Henk voorop. Nu en dan moeten zij bukken, om onder de takken door te gaan of wel zij moeten over een greppel springen.

Na zoo eenigen tijd geloopen te hebben, bukkend en springend komen ze op een open plek midden in het boschje, Hier blijven zij even rondkijken.

„Henk wat is het hier fijn, wij zijn net woudloopers.”

„Weet je welke dieren hier leven, Jan?”

„Nee Henk, hoe zou ik dat weten, ik hoor of zie er geen een.”

„Hier leven otters en bunsings, de otters leven van visch en zijn verbazend vlug. In den winter wordt er dikwijls jacht op gemaakt.

Men gaat er dan op uit met een paar honden, die de otters opzoeken, maar het gebeurt wel, dat als de otter niet weg kan komen, en de hond die

hem achtervolgt niet groot is, dat de otter den hond aanvliegt en als er een opening in het ijs is met den hond in 't water springt, wat den hond dikwijls het leven kost.

In den zomer kan men ze heel moeilijk vangen en als die dieren jongen hebben is het niet geraden hier te komen.”

„Zouden ze nu jongen hebben?”

„Dat weet ik niet maar ik heb het hier nu al gezien, laten we maar weer naar de boot gaan.”

De jongens gaan nu terug naar de boot. Henk trekt de boot dicht bij den wal, laat eerst Jan instappen, maakt de boot los en stap dan zelf in.

Jan is blij, dat hij weer in de boot is, want die otters vertrouwt hij toch niet.

Spoedig komen ze nu buiten de Molenvliet op breeder water. Het water rimpelt, omdat er een beetje wind gekomen is, maar het blijft heerlijk zomerweer.

Henk laat nog even zien wat roeien is, eerst roeit hij vooruit, dan achteruit en ten slotte laat hij de boot rond draaien door met één riem vooruit en met één riem achteruit te roeien.

„Als je weer hier komt zal ik je wel eens leeren roeien, maar nu moeten we naar huis, want je moet op tijd naar den trein. Henk trekt flink aan de riemen en na tien minuten is de smalle sloot achter de woning van Henk bereikt.

Henk legt de riemen in de boot, de boot glijdt langs het riet en in 't volgende oogenblik stoot de boot tegen den wal.

De jongens stappen aan wal. Tegen zes uur brengt Henk zijn neef naar den trein en als Jan bij zijn ouders terug komt in de stad, heeft hij veel te vertellen over het heerlijke roeitochtje.

J. ADVOKAAT.

JIM, DE INDIAAN

Een verhaal uit den tijd van den opstand der Sioux-Indianen.

Naar het Engelsch

door

G. C. HOOGEWERFF

(Voor Wim en Jan).

28)

„Ze niet inhalen!” zei hij. Indianen vrouwen misschien niet dooden. Soldaten ze misschien verlossen!”

„Maar kijk dan, hoe die moordenaars hier huis hebben gehouden! Je hoeft niet te vragen, wat er met hen gebeuren zal! Er is geen hoop! Geen hoop!”

En de arme man zonk neer op een stoel, sloeg de handen voor het gezicht en schreide als een kind. Jim keek hem aan. Hij aarzelde even. Toen legde hij de hand op den schouder van den man, die alles verloren had. „Broeder,” zeide hij zacht, „is er geen hulp?”

Oom John keek op. De Indiaan hief langzaam zijn hand op en wees naar boven.

Zijn stroef gelaat kreeg een zachte, ootmoedige uitdrukking. „Goede Vader in den hemel,” bad hij, „vergeet ons niet!”

Oom John en zijn zoon keken elkander aan.

„Zóó is het, Jim!” zei de oude man. „Bij onzen God en Vader in den hemel is er hulp in den nood! Ik had het een oogenblik vergeten. Maar we voelen dat het best, als we in nood verkeeren. Laten we Hem om hulp en uitredding vragen!”

En de vier mannen knielden neder.

XII.

Uitredding.

Nog waren zij onder den indruk van het gebed van den ouden man, toen zij hoefgetrappel hoorden. Zij grepen naar hun geweren, maar plotseling hoorden zij een luide, bevelende stem „Halt!” commandeeren. Zij gingen naar de voordeur en zagen acht ruiters, aangevoerd door een man in de uniform van een Amerikaansch officier.

„Hola!” riep de man. „Wat voor nieuws?”

Tegelijk sprong hij van zijn paard en trad het huis binnen.

„Hebben jelui iets van die beschilderde duivelskinderen gezien? Ze hebben hier in de buurt erg huis gehouden! Hallo! ze zijn hier ook al aan 't werk geweest, hè? Zoo, hebben jelui een gevangene gemaakt. Wij geven geen kwartier aan dat tuig en dus....”

Will Brainerd sloeg nog juist bijtijds de revolver van den officier omhoog. Het schot knalde en de kogel vloog over het hoofd van Jim, die onbeweeglijk bleef staan.

„Doe hem geen kwaad! Hij is onze beste vriend!” riep Will.

„O zoo! Dat is wat anders! Dat had je wel wat eer kunnen zeggen. Wie is hij?”

„Jim, een Christen en een bevriend Sioux Indiaan, die zich een waar vriend heeft getoond in onzen nood.”

„Mooi zoo! Maar je hebt mijn eerste vraag niet beantwoord. Weten jullie iets van die troep wilden, waarnaar ik je heb gevraagd?”

„Ge hebt er ons geen tijd toe gelaten”, antwoordde de jonge Brainerd, en hij gaf een kort verslag van hetgeen er dien dag was voorgevallen. De officier luisterde aandachtig, terwijl hij kauwde op een groote pruim tabak. Hij nam alles koeltjes op. Niets scheen hem te verbazen of van zijn stuk te brengen. Hij was een oud-gediende, die toevallig in Minnesota was, om recruten aan te werven voor het leger. Jacht te maken op de Indianen was voor hem een soort sport, een kolfje naar zijn hand.

„Ik heb die dingen meer bij de hand gehad”, zeide hij, toen hij het verhaal had aangehoord, „en ik zal met dat tuig afrekenen, dáár kan je op aan. Ze zullen mij niet in een hinderlaag lokken. Ik heb zoo 't een en ander geleerd in den dienst.”

Hij was nog al „ruw in den mond”, zooals men zegt, en terwijl hij sprak, spuilde hij onophoudelijk het tabakssap van zijn pruim uit, maar de mannen beschouwden hem als een redder in den nood, hun door God gezonden. De man was zoo zeker van zijn zaak, hij belastte zich zoo als van zelf sprekend met de leiding, dat zijn optreden onwillekeurig vertrouwen inboemde.

„Wel, we moeten ze nazetten en de

vrouwen verlossen,” zei hij. „Dat ligt voor de hand! Mijn mannen zijn als soldaten nog wat groen, maar ze kunnen schieten en bang voor de rooie duivels zijn ze niet. Dat is de hoofdzaak! We zullen 't wel klaar spelen. Maar wat ik zeggen wou, zou die mooie rooie jongen daar, jullie bijzondere vriend, ons niet een handje kunnen helpen?”

Jim antwoordde niet, voor 't hem rechtstreeks gevraagd werd en toen scheen hij te twifelen.

„Weet niet!” zeide hij.

„Zoo? Weet niet,” bouwde de kapitein hem na. „Dan weet ik het wel. Toen wij jacht maakten op opstandelingen en maraudeurs, daarginds in Virginia ¹⁾, zorgden wij er altijd voor, dat wij zoo'n kerel gevangen namen, die ons den weg wees naar hunne schuilplaatsen. Nu wij jacht gaan maken op Roodhuiden, moeten wij een Roodheid hebben, om ons als gids te dienen, en dat is juist een werkje voor jou, vriend!”

De twee paarden van Will Brainerd en Halleck waren, verschrikt door het schieten, weggelopen, en liepen een eind verder te grazen.

¹⁾ Oudere lezers worden er aan herinnerd, dat in dien tijd, in Noord-Amerika de burgeroorlog woedde, tusschen de Noordelijke en Zuidelijke staten.

(Wordt vervolgd).

JIM, DE INDIAAN

Een verhaal uit den tijd van den opstand der
Sioux-Indianen.

Naar het Engelsch

29) door

G. C. HOOGEWERFF

(Voor Wim en Jan).

De paarden van de gevallen Indianen zwierven mede rond over de prairie. Geholpen door de ruiters, voor wie zulk werk niet vreemd was, slaagden de jonge mannen er in, hun eigen dieren te vangen, met nog twee Indiaansche ponies, voor John en Jim. De troep was nu dertien man sterk en allen waren wèl bereden en gewapend.

Zij gingen dadelijk op weg en vóór den nacht hoopten zij de Sioux in te halen, die wel een heelen voorsprong op hen hadden, maar niet zoo snel konden rijden als zij, gehinderd als zij waren door hun gevangenen en gewonden. Zij wisten daarenboven niet, dat zij vervolgd werden, want zij hadden slechts vier mannen achter gelaten, die bovendien geen paarden hadden.

't Spoor der Indianen was gemakkelijk te volgen en Jim, die als gids vooruit reed, aarzelde geen oogenblik. Zij bereikten den heuvelkling, waarachter hun vijanden verdwenen waren en van waar zij een uitzicht hadden over de prairie, maar zij ontdekten hen niet. Daarom konden zij nog wel in de nabijheid zijn, want overal was hoog hout en water en zij konden in een der bosschen gekampeerd zijn. Maar ook den rook van hun kampvuur bemerkten zij niet. Het spoor leidde over een breede beek, toen weder over een stuk open prairie en voor hen lag een vrij groot bosch.

Toen zij dat naderden hield Jim zijn paard in. Hij steeg af en wenkte de anderen, halt te houden. Te voet ging hij nu naar den boschrand en verdween in het struikgewas. In spanning wachtten de ruiters op zijn terugkomst. Dáár lag het bosch. Het spoor leidde er heen, maar waren hun vijanden daar verborgen? Als zij Jim ontdekten, zouden zij spoedig het knallen van hun geweren hooren.

Maar zij vernamen niets, dan het verwijderd ruischen van den wind in de boomtoppen. Na een half uur kwam de Indiaan weder te voorschijn en wenkte hen door te rijden, terwijl hij langzaam terugkeerde

naar zijn paard, dat hij aan een struik had vastgebonden.

„Niet daarin!” rapporteerde hij laconiek, terwijl hij weer te paard steeg en de vervolging werd voortgezet.

De ruiters trokken het bosch door. Een mijl verder was weer een groep geboomte.

Het spoor was nu versch. De paarden van de Indianen waren moe. Jim merkte het op en dat boschje leek hem verdacht. Weer steeg hij af en sloop er voorzichtig heen, overal dekking zoekende. Weldra verscheen hij weer op dezelfde plaats waar zij hem in het bosch hadden zien verdwijnen. Hij wenkte hun toe, te blijven waar zij waren en allen begrepen, dat hun vijanden waren ontdekt. Toen Jim de ruiters bereikte, en de kapitein weder een van zijn flauwe grappen wilde verkoopen, zei de Sioux ernstig:

„Geen gekheid nu! Stil zijn! Anders Indianen de vrouwen vermoorden.”

Dat was genoeg. De officier was, nu het er op aankwam, geheel bij de zaak. Hij nam Jim ter zijde en deed hem eenige vragen. Toen gaf hij duidelijk en koel zijne bevelen. De ruiters stegen af en de paarden werden gekoppeld. Allen keken hunne wapenen na en in vier troepjes verdeeld slopen zij vlug naar het bosch. De officier en zijn mannen verheugden zich op het gevecht, dat aanstaande was en waarin zij zeker de overwinnaars zouden zijn. Oom John, Will en Dolf Halleck waren vol angstige spanning, als zij dachten aan het gevaar, dat tante Brainerd en de meisjes bedreigde.

't Bleek, dat de Indianen geen oogenblik aan de mogelijkheid van een vervolging hadden gedacht, want zij hadden geen schildwachten uitgezet. Zij hadden in het boschje een poos gerust en waren juist op het punt, weer te vertrekken. De verrassing was dus volkomen. Ze waren omsingeld.

(Wordt vervolgd).

WERKEN!

VII.

ARIE LAMMERS.

Jullie hebt zeker allemaal wel eens verhalen gehoord van héél rijke menschen, die in hun jeugd erg arm waren, nietwaar? Meestal zijn dat verhalen uit Amerika, van arme krantenjongens, die millionaire worden, of van straatvegertjes, die naderhand

JIM, DE INDIAAN

Een verhaal uit den tijd van den opstand der
Sioux-Indianen.

Naar het Engelsch

door

G. C. HOOGEWERFF

(Voor Wim en Jan).

30)

„Vuur! En valt aan, jongens!” beval de officier.

De buksen knalden en de mannen drongen op hun vijanden in, om met bowiemes en revolver den strijd voort te zetten. Na het salvo zaten er nog vier Indianen te paard. Een van hen hield Maggie voor zich op het zadel. Het meisje had haar vader, haar broer en Halleck herkend en zij worstelde, om los te komen.

Dolf Halleck liep met zijn revolver in de hand op den Sioux toe. De officier zag op hetzelfde oogenblik in welk gevaar het meisje verkeerde.

„Laat haar los, ellendeling!” schreeuwde de schilder.

De Sioux keek om zich heen, of er nog kans was, om te ontsnappen. Hij was omringeld en hij wist wel, wat hem te wachten stond. Met een duivelschen grijns op zijn beschilderd gezicht trok hij zijn mes.

Het zou met Maggie gedaan zijn geweest, want Dolf durfde niet schieten, uit vrees haar te treffen, maar gelukkig was de Amerikaansche officier koelbloediger en daarbij een scherpschutter. Bedaard hief hij zijn zware revolver op, het schot viel en dwars door het hoofd geschoten viel de Indiaan van zijn paard. Halleck tilde Mag-

gie op, die in onmacht was gevallen en bracht haar bij hare moeder.

Het gevecht duurde maar kort. Een oogenblik klonk nog het krijgsgeschreeuw der Sioux op hun steigerende paarden beantwoord door „hurrah's” der Amerikanen en het knallen der revolvers en toen werd het stil. Zelfs het steunen der gewonden vernam men niet, want zij werden doodgeschoten. Gevangenen werden er in den grensoorlog niet gemaakt.

De officier overtuigde zich er van, dat de vrouwen ongedeerd waren en toen drukte hij Oom John de hand en wenschte hem geluk met den goeden afloop. Toen de oude man hem wilde bedanken voor zijn hulp, wilde de ruwe, maar goedhartige soldaat daar niet van hooren.

„Geen dank, ouwe heer!” zei hij. „'t Is ons dagelijksch werk en bedrijf, om op dat tuig jacht te maken, zie je. En als je nu mijn raad volgt, dan kampeeren we van nacht in dat eerste stuk bosch, dat we zijn doorgetrokken. Je vrouw en die twee meisjes hebben heel wat doorgestaan vandaag en ze hebben rust noodig. Dan rijden wij morgen terug naar jelui wagen. Die twee paarden van je zoon en zijn vriend zijn werkpaarden, dat zie je zóó! Die spannen wij er voor. Die twee jongelui kunnen twee Indiaansche ponies krijgen. Mijn mannen hebben er verscheidene opgevangen. Ik en mijn mannen brengen jelui naar het veer over de rivier. Dat is nu door onze mannen bezet. Daar zijn jelui in veiligheid. Je kunt je aansluiten bij een karavaan vluchtelingen en zonder moeite St. Paul bereiken. Dan zetten wij ons plezierritje voort. Er zijn er nog meer, die geholpen moeten worden, zie je, en dat roode tuig moet tot rede worden gebracht.

De raad was goed en de vluchtelingen besloten terstond dien te volgen. Tante Brainerd en de meisjes waren uitgeput van vermoeienis en, hoe verheugd zij ook waren over hare redding, nog te ontdaan door den doodsangst, dien zij hadden uitgestaan, om hun geluk ten volle te beseffen. Oom John nam zijn vrouw vóór zich op het zadel. Maggie en Marianne, die heel goed rijden konden, kregen de rustige paarden van Will en Dolf Halleck, de beide jongelieden met Jim bereden hun Indiaansche ponies en bij het vallen van den avond reden zij terug naar het bosch. Dolf Halleck keek naar de doode Indianen.

(Wordt vervolgd).

JIM, DE INDIAAN

Een verhaal uit den tijd van den opstand der
Sioux-Indianen.

Naar het Engelsch

door

G. C. HOOGEWERFF
(Voor Wim en Jan).

31)

„Begraaf je ze niet?” vroegde hij aan
een van de mannen.

De cowboy grinnikte.

„Als jij daar trek in hebt, ga dan je gang,

trouwen vriend en helper Jim en de woorden van Maggie schoten hem weer te binnen: „'t Is niet de Indiaan, die zoo is, maar de Christen!”

Nadenkend volgde hij den troep ruiters.

In een warmen Augustusnacht te kampeeren in een Amerikaansch bosch is zoo'n opoffering niet. De mannen legden een vuur aan van droog hout, om het avondeten klaar te maken, dat bestond uit zeer sterke thee en *flap-jacks* (dikke pannekoecken). Met hun lange messen kapten zij takken van de balsemsparren, en die, over elkaar gelegd, een laag in de lengte en één in de

bo¹⁾!” zei hij spottend, „maar ik pas er voor. Daar zullen de wolven wel voor zorgen!”

Bij nader inzien begreep de schilder, dat het dwaasheid was, zulk een daad te verwachten van mannen, die een vermoeienden dag en een heet gevecht achter den rug hadden. Toch hield hij zijn paard even in en keek naar de gevallen Roodhuiden. Daar lagen ze nu, de „roode krijgers”, met wie hij zoo had gedweept. Roovers en plundersaars, moordenaars van weerlooze vrouwen en kinderen. 't Was waar, de slechte blanken, de knoeiende agenten en kooplieden, die door hun bedrieglijke handelingen de Indianen tot wilde woede hadden geprikkeld, hadden veel op hun geweten, maar een ras, dat zóó den oorlog voerde, was wreed en bloeddorstig, niet nobel en ridderlijk. Hij dacht aan hun

breedte daarover heen, vormden heerlijke, geurige, veerkrachtige bedden voor de vrouwen. Zij zelve sliepen op den grond, met de voeten naar het vuur en met hun zadel als hoofdkussen. Twee hunner hielden om beurten de wacht. 't Was wel niet waarschijnlijk, dat zwervende Indianen een nachtelijken aanval zouden wagen op zulk een sterk commando, maar men kon het toch niet weten.

In den nacht werd Marianne wakker. Zij wist eerst niet, waar zij was. 't Was of alles, wat zij den vorigen dag had doorgemaakt een benauwde droom geweest was. Zij gevoelde zich zoo angstig, dat zij ook Maggie wekte, die naast haar sliep. Toen zij de kalme stem van haar vriendin hoorde, werd Marianne bedaarder en de beide meisjes keken rond in de vreemde omgeving en luisterden naar de geluiden van den nacht.

(Wordt vervolgd).

¹⁾ Verkorting voor „boy”, jongen!

JIM, DE INDIAAN

Een verhaal uit den tijd van den opstand der Sioux-Indianen.

Naar het Engelsch

32) door

G. C. HOOGEWERFF

(Voor Wim en Jan).

Vóór hen hadden zij den gloed van wachtvuur. In een kring daaromheen lagen de mannen te slapen. Even buiten den lichtcirkel liepen de donkere gedaanten van de schildwachten met de buks over den schouder, langzaam heen en weer, en om hen heen stonden, als statige kolommen, de kolossale stammen der balsemsparren. Hoog in de toppen der geweldige boomen zong de wind zijn nachtlied. Van heel

Vervolg: Voor 't eerst naar een partijtje.

en strompelde naar het raam toe. Het was heerlijk weer, de zon scheen zoo blij en de vogels kwinkelerden en jubelden alsof ze riepen: Kom er toch uit Frans, wat doe je binnen. Spijtig dacht Frans, was ik toch maar niet weggelopen, ik zou er best tegen kunnen als ze me plaagden, moeder heeft gelijk, ik ben kinderachtig om me alles aan te trekken.

„Moeder”, weifelde hij, zou ik weer teruggaan? Hij bloosde hevig, terwijl hij schichtig naar z'n moeder keek, maar ze knikte hem bemoedigend toe en zei: „Ga jij maar gerust hoor, maar denk er om dat dezelfde jongens er nog zijn!” „O moe dat geeft niet, ze zullen me wel niet gemist hebben, want ze deden krijgertje en dan ga ik achterin”. Frans stond al bij de deur, en z'n moeder voelde zich opgelucht, we winnen aan hem dacht ze, dat zou hij kort geleden nog niet gedaan hebben. Ze had de aarzeling nog wel even gevoeld, maar hij had ditmaal overwonnen!

Achter de gordijnen keek ze hem na, en dacht: hij is wel ongelukkig, maar toch een flinke jongen, en tevreden zette ze zich weer aan haar handwerkje.

v. d. B.—A.

uit de verte kwam van tijd tot tijd een kort, heesch geblaf, wegstervend in een naargeestig gehuil. Marianne wist niet wat dat was. Zeker rondzwervende honden van de nu verlaten farms. Maggie wist het des te beter, maar zij wachtte er zich wel voor, het aan haar vriendin te vertellen. Dat waren de wolven, die daar ginds, op die open plek in het bosch, waar de Indianen waren overvallen, bezig waren met hun schrikkelijk maal.

Ja, 't was wel verschrikkelijk! Maar zij was toch blij, dat zij gered was uit zulk een gevaar, zij en hun ouders en Will en Marianne en Dolf Halleck. . . . O, zij was zoo moe! Alle geluiden smolten samen tot één dof geruisch — en Maggie sliep weer in.

Twee dagen later reed door de straten van St. Paul een wagen met twee paarden bespannen en bestuurd door een bejaard man. Twee gewapende ruiters, gezeten op magere Indiaansche ponies, begeleidden hen. De stoet had veel bekijks. „Zeker weer vluchtelingen uit het Indianengebied”, fluissterden de voorbijgangers.

XIII.

Besluit.

Twee jaren later zat Dolf Halleck in de veranda van een fraaie houten *bungalow* een pijp te rooken, terwijl hij genoot van de schoone lichttinten, die de ondergaande zon over het landschap wierp. Het huis lag op een heuvel aan den oever van het meer, waar hij zijn eerste avontuur met de Indianen, die hij in die dagen zoo bewonderde, had beleefd. Daar voor hem lag de

blauwe watervlakte in een lijst aan met bosschen begroeide heuvels en hij bewonderde het schoone landschap, alsof hij het voor de eerste maal zag. Dicht bij hem zat Maggie, die zich met eenig naaiwerk bezig hield.

Toen de opstand der Sioux onderdrukt was, waren zij getrouwd, en Halleck, die een zeer bemiddeld man was, werd daardoor in de gelegenheid gesteld, zijn schoonouders, zijn zwager Will en diens vrouw Marianne, een som voor te schieten, groot genoeg, om de oude farm weer op te bouwen en zich nieuw vee, landbouwwerktuigen en een paar goede paarden aan te schaffen. Hij had voor zichzelf en Maggie een huis laten bouwen aan den oever van het schoone meertje, waaraan zooveel herinneringen voor hem verbonden waren. Des zomers woonden zij daar. In den winter hielden zij verblijf in een van

de groote steden, en daar werkte Halleck aan de schilderijen, die hem weldra beroemd zouden maken. Een van zijn stukken werd algemeen bewonderd: 't stelde een gevallen Indiaan voor, in zijn oorlogsverf en in volle wapenrusting, die onder een zwaren ahornboom lag.

Voor de Indianen behoefde men niet meer bevreesd te zijn. Na den opstand waren de Sioux uit Minnesota verdreven en men had hun jachtgronden aangewezen in een van de meer westelijke gebieden. Slechts enkelen, die konden bewijzen, dat zij gedurende de onlusten de kolonisten hadden geholpen, hadden van de regering van den Staat Minnesota verlof gekregen, daar nog langer te vertoeven. Daaronder behoorde ook Jim.

(Slot volgt).

KNAPPE KOOKSTERS.

Wies en Annie mogen koken
Op 't fornuisje uit de kast.
Moeder zegt. „Je moet beloven
Dat je goed met 't vuur oppast!
In de keuken mag je spelen,
Maar ik blijf vanmiddag thuis,
Want twee zulke kleine kooksters
Zijn gevaarlijk voor mijn huis!
Ik zal het fornuis aansteken.
'k Neem de lucifers dan weg.
Nu moet jelui maar probeeren
Of je fijn kan koken, zeg!”

Wies en Annie gaan nu samen
Met veel ijver en geduld
Aan het koken, bakken, braden!
Eerst het keteltje gevuld,
Daarna melk met griesmeel koken;
Strakjes komt de bessensap,
Wiesje maakt een lekker sausje,
Roeren kan ze, o, zoo knap!
't Water kookt! Nu gauw de boontjes
In de grootste pan gedaan.
„Denk er om!” zegt kleine Annie,
„Wies, ze moeten onder staan!”

In een and're pan kookt Annie
Nu een heerlijk groot, versch ei.
„Vier, of vijf minuten?” vraagt ze:
„Ik heb 't liever zacht, en jij?”
„Zacht!” zegt Wies, en licht eens even
't Deksel van de boonenpan.
„Zeg, 'k geloof dat ze haast gáár zijn,
Proef jij eens, wat denk j'er van?”
„Even nog!” zegt Ans voorzichtig.
„Nu nog rijst, dan zijn we klaar!
Eén maat rijst, drie maten water!
Als ze droog is, is ze gaar.”

Allebei met roode kleuren
Gaan de kookstertjes haar gang.
„'t Gaat héél goed!” roept Wies naar
binnen;
„'t Duurt alleen maar 'n beetje lang!”
Eind'lijk, zonder ongelukken,
Is het maal dan toch gereed.
„Kom nu, Moes, U moet beloven
Dat U er óók mee van eet!”
„Graag!” zegt Moe, „wat zal ik smullen!”
Toch... mislukte d' eetpartij!
Want... ze hadden 't zout vergeten
Bij de heele kokerij!

N. v. S.—H.

JIM, DE INDIAAN

Een verhaal uit den tijd van den opstand der
Sioux-Indianen.

Naar het Engelsch

door

G. C. HOOGEWERFF

(Voor Wim en Jan).

33)

De avond begon te vallen. 't Werd donker en Maggie haalde een lamp.

„Ugh!” klonk een diepe stem.

Uit de schaduw trad Jim, de Indiaan. Zij hadden hem niet hooren aankomen. Hij droeg een mooien wilden zwaan, dien hij blijkbaar had geschoten en legde dien op de trappen van de veranda.

En toen nam hij van zijn boekenrek zijn bijbel, Maggie's bijbel, dien hij lief had gekregen, en hij las de schoone woorden van den Heiland, die de goede herder was en die zijn leven stelde voor de schapen en Jim luisterde eerbiedig en de kunstenaar, wiens naam door de menschen met eere genoemd werd, zijn eenvoudige, lieve vrouw en de arme, onwetende Indiaan voelden zich kinderen van één Vader.

Nog éénmaal hebben de Sioux een rol gespeeld in de geschiedenis van Noord-Amerika, en helaas, weder waren het de hebzucht en de ontrouw der blanken, die aanleiding gaven tot een bloedigen opstand.

In 1873 werd in de Black hills (zwarte

„Voor keuken!” zeide hij, Maggie aanziende.

„O Jim! Breng je ons weer wild? Heusch, je bederft ons!” zeide zij.

Er kwam een oogenblik een zachter uitdrukking op het stoeve, donkere gezicht van den Sioux. Maggie stond zeer bij hem in de gunst.

Dolf Halleck stond op en haalde een pijp, Jim's pijp, die altijd klaar stond, en reikte die, met zijn tabakzak aan zijn bezoeker over en weldra zat Jim op zijn gewone plaats, op de trappen der veranda en blies met zichtbaar welbehagen zware rookwolken uit. En Dolf Halleck rookte zwijgend en keek naar den Indiaan, in zijn verschoten deken gewikkeld, en dacht er over na, wat er vóór twee jaren wel gebeurd zou zijn, als die eenvoudige man niet hun vriend geweest was.

heuvelen) een gedeelte van de hun toegewezen jachtgronden, goud ontdekt en de goudzoekers, zoowel als de Regeering der Unie wilden door allerlei kunstgrepen de Indianen dwingen afstand te doen van hun grondgebied. Dit gaf in 1876 aanleiding tot een oorlog. Onder hunne opperhoofden Sitting Bull (de Zittende Stier), Red Cloud (de Roode Wolk) en Spotted Tail (de Gevlekte Staart) brachten de Sioux aan de Amerikaansche troepen verscheidene ernstige nederlagen toe. Eindelijk werden zij deels bedwongen, deels met geld omgekocht om van hunne aanspraken af te zien. Zij verlieten daarop het gebied der Vereenigde Staten en met goedvinden van de Canadeesche regeering vestigden zij zich in Canada, waar hunne nakomelingen nog altijd wonen.

EINDE.